

ספר

כִּי לֹא יִדַּח מִפְּנֵי נִדְחָה

דברי הנער בן 15 שעבר מוות קליני ומה שראה בעולם העליון

חלק ו'

וְחָשַׁב מַחְשְׁבוֹת
לְבַלְתִּי יִדַּח
מִפְּנֵי נִדְחָה

שמואל ב' פרק יד פסוק יד

יוצא לאור עולם מחדש כ חשוון התשע"ו
על ידי מפעל הזוהר העולמי בת ים

0527-651911

לקבלת ספרי זוהר

ירושלים בית שמש בני ברק

אצל החפא קיחופקטר
ד"ר איתמר ברים ירושלים:

054-8441423

מפעל הזוהר העולמי

050-4116923 / 0527651911

050-4134669 / 050-4133475

**על ידי עיון עמוק בסודות התורה יכולים לפקוד עקרות
ולרפאות חולאת חזק.**
(ספר המדות אות סוד, למוהר"ן זי"ע)

**מי לה' אלי! - משה רבנו שואל ומבקש למי יש
את הזכות לקרב את עם ישראל לאבינו שבשמים? כל
המשתתף בהדפסת ספרים הקדושים ספרי הערב רב
והמסתעף 5 חלקים, תורת הזוהר י"ח חלקים דהיינו
כל הזוהר הקדוש בלשון הקודש באותיות גדולות,
בהפצתם ברבים לאלף בתי מדרשיות ויותר, להצלת עם
ישראל, יזכו לכל הברכות והבטחות שכתב הרשב"י
בזוה"ק בפרשת תרומה (דף קכ"ח). האם יש מחשב שיוכל
לחשבן את הזכות הגדולה שיכולים לזכות בכסף קטן?
התורם משלם ישר לדפוס!!!**

לפרטים: 0527-651911

ha-zohar.info-ha-zohar.com-ha-zohar.net-allzohar.com-
dafzoharyomi.com-dailyzohar.com-unityzohar.com-israel613.com

מפתחות

פרק א

- 1 המשך סיפור המוות קליני
3 הוכחות שהספור אמתי והוא לא למד את זה מקדם

פרק ב'

- 5 הב הב - תן לי בשר
8 ונפרט מהזהר הקדוש על גיהנם בו מפרט את שבעת מדורי הגהינם
8 כל מי שמתפתה אחריו ויורד אליו לרגע אחד, יאבד אצלו
9 יש לו שבעה שמות: שטן, טמא, שונא, אבן מכשול, ערל, רע, צפוני
מי שזוכה להטהר בעולם הזה בצד הטהרה, מטהרים אותו באותו מקום שנקרא
9 סוד האמונה
9 היכל הראשון הזה נקרא בור ריק מהכל
וכמה נחשים ועקרבים יש בו שכלם עוקצים אותה את הנשמה הזו, ואוחזים בה
10 ודנים אותה
הכרוז קורא בכל אותם רקיעים ואומרים: אוי לפלוני שסטה אחר אל זר ועבד לאל
10 אחר
ההיכל הראשון נקרא בור, כנגד השם שנקרא שטן. וזה נקרא שחת, כנגד השם
11 שנקרא טמא
כשיוצאת נשמתו מן העולם הזה, הממונה הזה וכל אלו שעמו אוחזים בו, וזהו יום
11 המר, ומרוה את הנשמה הזו מכמה דינים משנים אלה מאלה
12 ובהיכל הזה תלויים כל סודות הכשפים להרג בני אדם טרם יגיע זמנם
12 לא תאונה אליך רעה ונגע לא יקרב באהלך
12 אשרי הצדיקים שנמנעים מהצדדים הללו ונשמרים מהם
שם כמה אלף ורובבות ממנים ששולטים בעולם לעשות דין, ונשלם הדין באותו
13 הפתק
13 זה עומד על הריגת התינוקות
אוי לאותם שמעוררים את הצד הרע הזה ואין שומרים פיהם ולשונם, ולא
13 חוששים על כך
14 כלם מלשינים לעורר את הנחש הגדול הזה להיות מלשין על העולם
טיט היון, כנגד שם אחר שנקרא אבן מכשול, והכל אחד. הוא חוב"ה, משום ששם
14 קימים כל חטאי העולם

אם הזכיות הכריעו לצד הזה שנקרא זכות, נכתב האדם באותו צד שנקרא חיים.
15 משום ששני הצדדים הללו עומדים באותו יום
 אם הזכיות הכריעו לצד הזה שנקרא זכות, נכתב האדם באותו צד שנקרא חיים.
15 משום ששני הצדדים הללו עומדים באותו יום
 אוי לו שנחסר מאותו הצד הקדוש, צד האמונה, ונפקד בצד האחר הטמא. כמו כן
16 בכל אותן סעודות של יום טוב
16 בנים חיים ומזונות הם בהפך
 ההיכל החמישי. ההיכל הזה הוא היכל שנקרא שאו"ל, כנגד אותו השם שנקרא
17 ערל
 בהיכל הזה עומדת רוח אחת ששולטת על הכל, וזה נקרא שוד"ד
17 מי שעושה חסד עם בני אדם ונותן להם לאכל ולשתות, כדאי הוא לדחות את
17 שתי הרוחות החוצה שלא ישלטו בעולם
 הרוח הזו ממנה על אנשים שמשחיתים דרכיהם ולא חוששים לכבוד רבונם,
17 לשמר את אות ברית הקדש
 אשרי חלקם של ישראל שהקדוש ברוך הוא מטהר אותם במים טהורים
18 עליונים
18 בהיכל הזה נלכדים רגלי הטפשים
19 בעולם הזה, שהן מתוקות, ואחר כך מרירות בשעה הזו
 כל זה גורם אותו מראה המראה שהוא מסתכל בה. שכמו שמראה גסות של רוח
20 בלבנו, כך גם מרבה רוח רעה אליו
 אשריהם הצדיקים שיודעים דרכים קדושים ללכת בהם, ולא יסטו ימין ושמאל.
20 אשריהם בעולם הזה ובעולם הבא
21 כלם מעידים עליו שהוא ממזר, וכך כל מעשיו וצדדיו באותו גון ממש
21 ומכאן יוצאת רוח לווהטת שהיא אש ושלג, שנקראת צלמו
 כאן יש חלונות פתוחים לצד של האור הקדוש, ואותם מקומות מתקנים למלכי
22 שאר העמים, אותם שלא הציקו לישראל, והגנו עליהם תמיד
 אשרי חלקו של מי שנצל ממנו ומלחישתו שלא יתנשך ממנו ולא יטיל בו ארס,
22 שימות בו

פרק ג

הכל תלוי בתשובת האדם, כי על ידי התשובה יכול לדחות מעליו הזוהמא ההיא
24 שנדבקה בו על ידי חטאתיו
24 ענין חיבוט הקבר

פרק ד

יש מעשים טובים המגינים על האדם על ידן ניצול האדם מצער חיבוט הקבר 26

28 פרק ה'

28 בו יבואר סדר עונשי הנפש

פרק ו

30 בבית דין של מעלה נידונית הנשמה אם היא ראויה ליכנס לגיהנם

30 ויש אשר נזדמן להיות בחיות טמאות ושקצים ורמשים

31 הכלב הזה הוא אותו פלוני, וזה היה כמה מאות שנים אחר פטירתו

זה יותר משני אלפים שנה שהוא בצער אחר צער, והוא שזרק האבן על זכריה

הנביא, ומאז אין לו מנוחה והולך מדחי אל דחי 32

33 פרק ז

אחר שכבר זכה להטהר מעונות החמורות שאין בכח הגיהנם לצרפם, אחר כך

לבסוף תיקוניו מכניסים אותו לגיהנם להטהר מכל סיג ופסולת 33

35 פרק ח'

שתי כתות של מלאכים עומדים על פתחי גיהנם ואומרת ה הב אייתי, ולמה

נקרא שמו גהנם שקול נהמתה מסוף העולם ועד סופו 35

35 שלשה שערים יש בגיהנם, חמישה מיני אש יש בגיהנם

הראני בני אדם שתלויים בחוטמיהן, ובני אדם שתלויים ברגליהם, תלויים

בעיניהם, והראני בני אדם שמאכילים אותם בשרם 36

שלשה יורדין לגיהנם ואינם עולים... והמלבין פני חבריו ברבים... המתכבד בקלון

חבירו, והמסכסך בין איש לאשתו ולהביא מריבה ביניהם 36

מצדיקים עליהם את הדין, ואומרים יפה דנתנו, לך ה' הצדקה ולנו בושת הפנים

כיום הזה 37

בכל מדור ומדור יש בו ששת אלפים בתים, ובכל בית ובית יש בו ששת אלפים

חלונות, ובכל חלון וחלון יש בו ששת אלפים כדי מרה, וכולם מזומנים לסופרים

ולדיינים 37

38 ברייתא דמעשה בראשית

פרק ט

יש רשעים שנידונין בגיהנם לדורי דורות, ושפירשו מדרכי צבור, ושנתנו חיתתם

בארץ חיים, ושחטאו והחטיאו את הרבים, יורדין לגיהנם ונידונין בה לדורי

דורות 39

פרק י

אין עצה לאכול בשר עוף כשר רק משחיטה קטנה ורק משוחט ירא שמים שיש
42 לו באמת סכין טוב

פרק יא

43 מי החריב את ביתנו אשר עדין לא נבנה בימינו, והשכינה בגלות עדין בעווננו?

פרק יב

מערמת הס"ם שלא לפתות כל יחיד ויחיד, רק מעמיד שוחטים ורבנים בכל מקום
45 מסיטרא דיליה, ועי"ז הכל ברשתו
והלואי כד שכיבנא יפוק לקדמנא זכות זה מה שביערתי הרעה הזה מן העולם,
46 וכן יאבדו כל אויביך ד'

פרק יג

מכתב נורא לכבוד מרנן עט"ר הראשל"צ הרבנים יצחק יוסף והרב דוד לאו
47 שליט"א וכל מאן דבעי
49 בדיקת הסכין במקום קר

פרק יד

58 מכתב נורא למעכ"ת הדר"ג הגאונים חברי הביד"ץ שליט"א

הוספות לספר "כי לא ידח ממנו נדח" על המוות קליני של הנער בן 15

פרק א

המשך סיפור המוות קליני

הנער הוסיף ואמר עוד כמה דברים.
שואלים אותו אתה רוצה להשאיר פה?
אמר אני לא יודע!
אומרים לו אנחנו נראה לך - מראים לו את הגן ועדן ואת הגיהנם.
הראו לו את הגן ועדן התחתון, אנשים שקבעו עתים לתורה. איזה אור! איזה הרגשה נפלאה!
הוא ראה את הגיהנם. יסורים גדולים, אנשים צורחים שם צרחות איזומות!!!
הוא שמע בגיהנם, שצועקים "הב הב"¹.
ושאל אותו הרב רמי לוי שליט"א איך מרגישים שם? אמר לו: תקח קומקום תחמם אותו
חזק תשפוך על היד - זה - קר שם!

והרשעים הנלכדים בגיהנם זה, צווחין ככלבא הב הב, דהיינו 'הב לן (תן לנו) עותרא (עושר) דעלמא הדין' (של העולם הזה), 'הב לן עותרא דעלמא דאתי' (של העולם הבא).
והמה רעים, מה זה רעים? אלו אותם המובילים והמנהיגים את האדם לגיהנם. לא ידעו שבועה, כמו שנאמר לעלוקה שתי בנות הב הב. משום כך שהם הב הב, לא ידעו שבועה
בוהר פרשת קדושים (דף פ' ע"ב): אוי להם לרשעים, שכלם חצופים ומעשיהם חצופים, ומשום כך יורשים בניהם נפש חצופה מצד הטמאה, כמו שכתוב ונטמתם גם. בא להטמא - מטמאים אותו. אל תהיו קטוסי כפרד, שהם בעלי זנות (של טמאה) על הכל. אין הבין, שלא ישתדלו אנשים בדרך הזו. שאם כך, כתוב פאן אין הבין, וכתוב שם (ישעיהו נו) והכלבים עזי נפש לא ידעו שבועה והמה רעים לא ידעו הבין. כלומר, יהיו מזדמנים אותם שנקראים עזי נפש. מה הטעם? משום שלא ידעו הבין. והמה רעים, מה זה רעים? אלו אותם המובילים והמנהיגים את האדם לגיהנם. לא ידעו שבועה, כמו שנאמר (משלי ל) לעלוקה שתי בנות הב הב. משום כך שהם הב הב, לא ידעו שבועה. כלם לדרך פנו איש לבצעו מקצהו. שהרי הם תניי הגיהנם. וכל זה מי גרם להם? משום שלא התקדשו באותו זוג כמו שצריך. ועל זה כתוב, קדשים תהיו פי קודש אני ה'. אמר הקדוש ברוך הוא, מכל שאר העמים לא רציתי להדביק בי אלא רק ישראל, שפרטוב (דברים ד) ואתם הדבקים בה. אאתם,

1 בגמרא עבודה זרה (דף יז) - שתי בנות שצועקות בגיהנם, ואומרות בעולם הזה, "הב הב": "לעלוקה שתי בנות הב הב" (משלי ל) מאי "הב הב"? אמר רב חסדא אמר מר עוקבא, קול שתי בנות שצועקות בגיהנם, ואומרות בעולם הזה, "הב הב", ומאי יניהו? המינות והרשות. איכא דאמרי, [אמר רב חסדא] אמר מר עוקבא, קול גיהנום שצועקות ואומרת, הביאו לי שתי בנות שאומרות בעולם הזה, הבא הבא. (סו"ב) "קל באינה לא ישוּבוּ, ולא ישיגו אורחות חיים". ומאחר שלא שבו, מהיכן ישיגו? הכי קאמר, ואם ישוּבו - לא ישיגו [אָרְחוֹת חַיִּים]. לְמִמְרָא דְכָל דְפָרִישׁ מְמִינֵת מֵיִת, וְהָא הֵיא אֲתָתָא דְאֲתַת לְקַמֵּיה דְרַב חֲסִידָא. וְאִמְרָה לִיה, קֵלָה שְׂבָקְלוֹת עֲשֵׂתָה בְנָה קֵטָן מְבָנָה גְדוֹל, וְאִמְרָה לֵה רַב חֲסִידָא, טָרְחוּ לֵה בְּזוּדְתָהּ, וְלֹא מִתָּה. פִּינּוּ דְאִמְרָה לִיה, קֵלָה שְׂבָקְלוֹת עֲשֵׂיתִי, מְקַלֵּל דְמִינֵת נְמִי הוּא בְּה, הֵיא דְלָלָא מִתָּה מְשׁוּם דְלָא הִדְרָא בְּה שְׁפִיר. [ומשום הכי לא מתה]. איכא דמתני הכי, ממנינות - אין, מעבירה לא? והא, הֵיא אֲתָתָא דְאֲתַת לְקַמֵּיה דְרַב חֲסִידָא, אִמְרָה לִיה, קֵלָה שְׂבָקְלוֹת עֲשֵׂתָה בְנָה קֵטָן מְבָנָה גְדוֹל, וְאִמְרָה לִיה רַב חֲסִידָא, וְיִידִי לֵה וְזוּדְתָא, וּמִתָּה. מְדַקְאִמְרָה לִיה, קֵלָה שְׂבָקְלוֹת עֲשֵׂתָה, מְקַלֵּל דְמִינֵת נְמִי הוּא בְּה.

והרשעים הנלכדים בגיהנם צווחין ככלבא הב הב בתקונים (תקונים חדשים צ"ז ע"ב) על הכתוב "לעלוקה שתי בנות הב הב" (משלי ל), שעלוקה פירושו גיהנם,

המלחמה תתחיל בצפון². ומשם זה יתלקח ויבואו לירושלים. [מה שאנחנו רואים שהאומות בסוריה - בצפון, רוסיה, סין, אמריקה, אירן וכו'].
מי שזכאי נכנס בהר הזיתים³, מי שלא - נופל לתוך התהום!
זה לא חייב להיות כך, ה' רוצה שכולנו נעשה תשובה! זה יכול לבוא ברחמים⁴!
ה' יעשה ניסים ונפלאות!

וְהָיָה לְעַתְּ עָרְבַּ יְהוָה אֹרֶךְ יְהוָה בַּיּוֹם הַהוּא יִצְאֹוּ מִיָּם חַיִּים מִירוּשָׁלַם חֲצִצִּים אֶל הַיָּם הַקָּדְמוֹנִי וְחֲצִצִּים אֶל הַיָּם הָאֲחֵרֹן בְּקִיץ וּבְחֹרֶף יְהוָה יִהְיֶה יִהְיֶה לְמִלְחָה עַל כָּל הָאָרֶץ בַּיּוֹם הַהוּא יְהוָה אֶחָד וְשֵׁמוֹ אֶחָד. פִּירֵשׁ רַשׁ"י: "וּנְסַתֶּם גַּיַּא הַרְי" - י"ת וִיסְתִּיתִים גַּיַּא הַרִי לְפִי שִׁירוּשָׁלַם הַרִים סָבִיב לֵה וִישׁ גַּיַּא בִּין הַר שְׁבַצְפוֹן וּבִין הַר הַזֵּיתִים וְכֵן בְּדֵרוּם וְכִשְׁמִישׁךְ חֲצִי הַהַר הַזֵּיתִים - אֲצַל הַר שְׁבַצְפוֹן יִסְתַּתֶּם הַגַּיַּא שְׁבִינִיהֶם וְכֵן בְּדֵרוּם - "כִּי יִגִּיעַ" - גּוֹבֵה גַיַּא שֶׁהִיָּה בִּין הַהַרִים - "אֵל אֲצַל" - אֵל גּוֹבֵה רֵאשֵׁי הַהַרִים שֶׁמִּכָּאן וּמִכָּאן וְכֵן חֲבֵרוּ מִנַּחֵם (יִשְׁעִיהוּ מֵא) וּמֵאֲצִילִיהָ קְרֵאתִיךְ וּפִירוּשׁוֹ ל' גּוֹבֵה - "וּנְסַתֶּם" - בְּרֵאוֹתֶכֶם הַמוֹפֵת הַגְּדוֹל הַזֶּה - "כֹּאשֶׁר נִסַּתֶּם מִפְּנֵי הָרַעֲשׁ (יִשְׁעִיהוּ מֵא) וַיִּנְעִינּוּ אֲמוֹת הַסִּיפִים בַּיּוֹם שֶׁנִּתְנַגַּע עֲזוּיָה - "כֹּל קְדוּשִׁים מִלֵּאכִים".

כולם ינוסו אל הגיא שבינ שני ההרים שיתפרדו עתה

פִּירֵשׁ מִלְבָּיִם "וּנְסַתֶּם גַּיַּא הַרְי", יֵשׁ נוֹסַחֹת שֶׁכְּתוּב בְּהוֹן "וּנְסַתֶּם", וְר"ל כִּי הַגַּיַּא שְׁבֵנֵי הַהַר שִׁיפְתַּח עִם הַתְּהוֹם שֶׁמִּשָּׁם יֵצֵא הָרַעֲשׁ הַגְּדוֹל הַזֶּה הַמִּפְרֵק הַרִים, יִסְתַּתֶּם תִּיכַף וַיְהִיָּה שֶׁם בְּקַעָה, וְלוֹנוֹסַח שֶׁכְּתוּב "וּנְסַתֶּם", ר"ל שְׁכוֹלֵם יְנוֹסוּ אֵל הַגַּיַּא שְׁבִין שְׁנֵי הַהַרִים שִׁיפְתַּחוּ עֵתָה, כִּי בְּמִקּוֹם שְׁכֵנֵי נִפְתַּחַה הָאָרֶץ אֵין עוֹד כִּסְתַּת הָרַעֲשׁ כִּמוּ בְּמִקּוֹם שֶׁלֵּא נִפְתַּחַה הָאָרֶץ עַדִּיּוֹן, וְלִכֵּן יְנוֹסוּ כּוֹלֵם אֵל הַגַּיַּא שְׁבִין הַהַרִים, וְאִמֵּר "שִׁיגִיעַ גַּיַּא הַרִים אֵל אֲצַל", שֶׁהַגַּיַּא יִמְשַׁךְ בְּדֵרוּם עַד מִקּוֹם שֶׁשָּׁמָּה אֲצַל שֶׁהוּא רְחוֹק מִ"ה מִלֵּל מִירוּשָׁלַם שֶׁל עֵתָה. וְעַד שֶׁם יִתְמוּטֵט חֲצִי וַיְהִיָּה מִשַׁךְ הַגַּיַּא, כִּי בְּמִקּוֹם הַנִּקְרָא אֲצַל יַעֲמוּד דָּהַר וְעֵלְיוֹ תִּבְנֶה יְרוּשָׁלַם שְׁלַעֲתִיד.

"וּנְסַתֶּם כֹּאשֶׁר נִסַּתֶּם מִפְּנֵי הָרַעֲשׁ בִּימֵי עֲזוּיָה מֶלֶךְ הַיְהוּדָה", שֶׁאֵז הִיָּה הָרַעֲשׁ מִפְּנֵי שֶׁקֵּנָה ה' לִכְבּוֹדוֹ וְלַחֲלוֹק עִם כְּהוֹנְתוֹ שֶׁל אֲהֵרֹן, וְכֵן יִקְנֵה ה' לְכַבּוֹדוֹ בַּעַת הַהִיא וְעַל הַחֲלוֹקִים עַל כְּבוֹד דַּת יִשְׂרָאֵל וְקְדוּשַׁתֶּם. וְכֵן בֵּה' אֱלֹהֵי כָל קְדוּשִׁים עִמָּךְ, ר"ל אֲבֵל אֵז לֵא אֵלֵה הָרַעֲשׁ מִפְּנֵי קִצְף ה' עַל יִשְׂרָאֵל כִּמוּ בִּימֵי עֲזוּיָה, שֶׁאֵז רֵאֵה יִשְׁעִיהָ אַתָּה ה' וַיִּשֹׁב עַל כִּסֵּא רַם וְנִשְׂא וּשְׁרַפִּים עוֹמְדִים מִמַּעַל לוֹ וְהִבִּית יִמְלֵא עֵשׂן מִקְצִיף ה', אֲבֵל אֵז ה' וְכֵן קְדוּשִׁים שְׁלוֹ יְבוֹאוּ עִמָּךְ לְשִׁמּוֹךְ וְלַעֲזוֹרְךָ, לֵא הַשְׁתַּלַּק עַל כִּסֵּאוֹ בְּשִׁמִּים וְלַהֲעִישׁךְ כְּמִקְדָּם.

4 בספרך דא יפקון מן גלותא ברחמי

הַעוֹלָם מִכֵּין עֲצָמוֹ לְגֵאֲלָה הַשְּׁלֵמָה, כְּמוֹ שֶׁהֲבִטִּיתִי מִשָּׁה

וְלֵא שְׁאָר הָעַמִּים. (וְעַל כֵּן כְּתוּב כֹּאן קְדוּשָׁה) מִשׁוּם כִּף (קְדוּשִׁים תְּהִיֹּ דוּקָא). קְדוּשִׁים תְּהִיֹּ כִּי קְדוּשׁ אֲנִי ה'. רַבִּי יִצְחָק פְּתַח, (יִשְׁעִיהוּ יח) הוּא אֲרָץ צִלְצֵל כְּנָפִים גּוֹי. וְכִי מִשׁוּם שֶׁהִיא אֲרָץ צִלְצֵל כְּנָפִים נִמְצָא בָּהּ קִנְטוֹר, שֶׁפְּתוּב הוּא אֲרָץ? אֶלָּא אָמַר רַבִּי יִצְחָק, בְּשָׁעָה שֶׁפָּרַךְ הַקְּדוּשׁ בְּרִיךְ הוּא אֵת הָעוֹלָם וְרָצָה לְגַלּוֹת עֲמֻקּוֹת מִתּוֹךְ הַקְּסֵטֵר, וְאוֹר מִתּוֹךְ הַקְּשֵׁכָה, הִיֹּ כְּלוּלִים זֶה עִם זֶה. וּמִשׁוּם כִּף מִתּוֹךְ הַקְּשֵׁכָה יֵצֵא אוֹר, וּמִתּוֹךְ הַקְּסֵטֵר יֵצֵא וְהַתְּגַלָּה הָעֲמֻקָּה, וְזֶה יֵצֵא מִזֶּה. שִׁמְתוֹךְ הַטּוֹב יוֹצֵא הָרַעֲשׁ, וּמִתּוֹךְ הַרְחֵמִים יוֹצֵא דִין, וְהַפֵּל נִקְלַל זֶה בְּזֶה - יֵצֵר טוֹב וְיֵצֵר רַעֲשׁ, גְּמִין וְשִׁמְאָל, יִשְׁרָאֵל וְשְׁאָר הָעַמִּים, לְכֵן וְשׁוֹר. וְהַפֵּל תְּלִיֹ הָאֶחָד בְּאֶחָד.

מצד שמאלו דרגת עשו, סמאל, נקרא קלב, ממנה של גיהנם שצווח הב ה

בְּזוּהַר פִּרְשַׁת נִשְׂא (דף כ"ב:). וְיֵצֵר הָרַעֲשׁ מִצַּד גְּמִין שְׁלוֹ, דְּרָגַת וְשִׁמְעָאֵל, נִקְרָא נְחָשׁ. וּמִצַּד שְׁמֵאלוֹ דְּרָגַת עֵשׂוֹ, סְמֵאֵל, נִקְרָא קִלְב, מִמֶּנָּה שֶׁל גֵּיהֵנִם שְׁצוּוֹחַ הַב הַב. זֶהוּ שֶׁפְּתוּב (מִשְׁלֵל ל) לְעַלְוָקָה שְׁתֵּי כְּבוֹת הַב הַב. וּבְרַצוֹנוֹ לְאֶלְל נְשִׁמָּה סְמֵאָה בְּאֵשׁ שְׁלוֹ, גֵּיהֵנִם. (דף קצ"ג ע"ב), כְּמוֹ שֶׁלְּגִיהֵנִם אֵין תְּפֻנָּה וְכִסְפוֹ אֶלָּא רַק לְקַבֵּל נְשִׁמּוֹת לְטוֹרֵה שֶׁם. וְכֵן יוֹם קוֹרָא: הַב הַב. מִזֶּה הַב הַב? (אֲלֵאן שְׁרִף שְׁרִף.

המרה היא גיהנם

תִּיכּוּנֵי הַזּוּהַר חַד וְעִשְׂרִין (דף נ"ב ע"א): הַמֶּרָה הִיא גֵּיהֵנִם, וְיֵשׁ לָהּ שְׁתֵּי פִּיֹת שְׁאוּמְרִים הַב הַב, זֶהוּ שֶׁפְּתוּב לְעַלְוָקָה שְׁתֵּי כְּבוֹת הַב הַב, שְׁתֵּי כְּבוֹת שְׁאוּמְרוֹת הַב וְשְׁעִים לְגֵיהֵנִם.

2 מצפון נפתח הרעה. משיח יתגלה בארץ הגליל ומשם יתחיל קרבות לכל העולם

3 בְּזִכְרִיהָ פִּרְק יד: (א) הִנֵּה יוֹם בָּא לִיְהוָה וְחִלַּק שְׁלַלְךָ בְּקִרְבֵּךְ. (ב) וְאִסְפַּתִּי אֵת כָּל הַגּוֹיִם אֶל יְרוּשָׁלַם לְמִלְחָמָה וְנִלְבְּדָה הָעִיר וְנִשְׁפוּ הַבְּתִיִּים וְהַנְּשִׁים תִּשְׁכַּבְּנָהּ וְיֵצֵא חֲצִי הָעִיר בְּפוּלָה וְיִתָּר הָעָם לֹא יִפְרֵת מִן הָעִיר. (ג) וְיֵצֵא יְהוָה וְיִלְחַם בְּגוֹיִם הֵהֵם כִּיּוֹם הַלְחָמֹו בַּיּוֹם קָרַב. (ד) וְעִמְדוֹ רַגְלֵיו בַּיּוֹם הַהוּא עַל הַר הַזֵּיתִים מִתְּחִיל וְיִמָּה גַּיַּא גְּדוּלָה מִקְדָּם וְנִבְקַע הַר הַזֵּיתִים מִתְּחִיל וְיִמָּה גַּיַּא גְּדוּלָה מֵאֵד וּמִשׁ חֲצִי הָהָר צְפוֹנָה וְחֲצִיו נִבְקַע. (ה) וְנִסְתַּתֶּם גַּיַּא הַרִי כִּי יִגִּיעַ גֵּי הַרִים אֶל אֲצַל וְנִסְתַּתֶּם כְּאֲשֶׁר נִסְתַּתֶּם מִפְּנֵי הָרַעֲשׁ בִּימֵי עֲזוּיָה מֶלֶךְ הַיְהוּדָה וְכֵן יְהוָה אֱלֹהֵי כָל קְדוּשִׁים עִמָּךְ. (ו) וְהִנֵּה בַּיּוֹם הַהוּא לֹא יְהִיָּה אוֹר וְקָרוֹת וְקִפְאוֹן. (ז) וְהִנֵּה יוֹם אֶחָד הוּא יִבְדַּע לִיְהוָה לֹא יוֹם וְלֹא לִלְיָה

הוכחות שהספור אמתו והוא לא למד את זה מקדם

מספר הרב רמי לוי שליט"א:

הוא היה בבית ספר ממלכתי דתי. מאד לייט. לא ידע בקושי כלום. לא רצה לשמוע תורה. קשה לו ללמוד. מאד היפראקטיבי. במבחנים שלו לא היו ציונים גבוהים. אין בבית שלו ספרים כל כך.

איך הוא יכל לדעת כל כך הרבה? הוא צריך לדעת הרבה נביאים גמרות וזוהר!
זה שהוא למד את זה - זה לא יכול להיות!

הוא מדבר הכל חלק בשיעור!
נשאהר האפשרות השניה.

לא כל סיפור שבאים לספר לי אני שם את זה מול מצלמה. אני צלפתי אותו בשאלות. הוא היה אצלי מאחרי הצהרים עד מאוחר בלילה. צלפתי אותו בשאלות. לא יכול להיות שהוא משקר.

יום אחרי שהוא בא אלי. היה לי שיעור בחול המועד סוכות. אמרתי שיבוא ונעשה זיכוי הרבים.

אני יודע שיש קנאים שאומרים מה הוא גנב לנו את העבודה, אנחנו צועקים צועקים שנים, וילד בן 15 עשה גל של תשובה.

כתוב בספר "אור החמה", שאפילו עוד היום אחר שנפטר רשבי מביינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעוטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגוון, עכל"ק (הצה"ק רבי אברהם אולאי, הצה"ק רבי אברהם גלאנטי זיע"א, "אור החמה" כ"ג ע"ב). אז אין לך דבר גדול מזה שהרשב"י יושב אתכם ביחד מידי יום ביומו, וכשיבוא מלך המשיח הוא יהיה הראשון שיציבע ידו ויאמר בזכותך היגעתי! כמו שהתבטא פעם צדיק ואמר: בבוא מלך המשיח, עם ישראל נקבצו ובאו לך, ופליטת העם ששים ושמהים. בעת הזו יתבונן מלך המשיח בעיניו הטהורות, יבחן כל אחד ואחד לפי מעשיו, ולפתע ירים ידו ויראה באצבעו, כולם ירימו עיניהם בפליאה, ויביטו במחזה, אז ישמע מלך המשיח את קולו ויאמר, בפתונו אצבעו על יהודי מסוים: "בזכותך היגעתי, לך יש חלק בגאולת העם". כך יראה על כל יהודי ויהודי שפעל למען ביאתו. ונברך את כל היהודים, בוודאי זכות לימוד תורת הרשב"י תזכו להיות מן הזוכים המאושרים, שהמשיח בכבודו ובעצמו יעיד עלינו - "בזכותך הגעתי".

על כן, יהודים יקרים, תנו לימוד לשם שמים, ותמשיכו להביא עוד הרבה תלמידים, והקריבו מדקוחים למען השכינה הקדושה, לעשות נחת רוח ליוצרינו, לגרום לפדות נפשנו, ונלך כולנו כאחד יחד לקבל את אור פני מלך המשיח בבי"א.

רבינו לרשב"י - "בספרא דא יקפון מן גלותא ברחמי". ובזכות מופי הרבים ישפע שפע רב בכל העולמות ונקבה להבטחות הגדולות של הרשב"י (בזהר תרימה ק"ח).

אמר רבי שמעון בן יוחאי זיע"א: מעיד אני עלי שמים וארץ, שכל המזכה את הרבים ומחזירן למוטב [שזה נעשה על ידי הפצת הזהר הקדוש] מתעלה בשלש מעלות, מה שאין כל אדם זוכה לזה - נופה את מלכות הרשעה. עושה נחת רוח ועלוי להשם יתברך. - מעמיד את כל העולם שלא יחרב, ומרבה שלום.

ועל זה מבטיח לו הרשב"י: זוכה לראות בנים לבניו. - זוכה לעשירות בעולם הזה. - זוכה לעולם הבא. - אין שום אחד שיכול להזיק ולהרע לו. - נכנס לשנים עשר שגרי גן עדן - ואין מוחה בידו. - משפיעים עליו שפע ברכה והצלחה לו בכל ענינים לו ולזרעו עד סוף כל הדורות. - הקדוש ברוך הוא והרשב"י מבכרים אותם בכל הברכות שנתברך בהם אברהם אבינו, שגם הוא קרב אגן פלג להקדוש ברוך הוא. - הקדוש ברוך הוא קורא לארבע מנות מלאכים עליונים ומלואים אותו, ונכנס לשבעים עולמות גנוזים (גימטריא "סוד"), שלא זוכה בהם שום אדם אחר - ומקדיים רק לו.

וכל המלמד ומדיס ספיו הוזהר הקדוש הוא בסוד אלף הפגון תלוי עליו, שבזכותו העדקה שנותן להפיץ את תורת הרשב"י זוכה להגן על אלפי ישראל, ולהיות במחיצתו של הרשב"י זי"ע.

רק תבינו שיש רב מזרחי, הוא קיבל אלפי מיילים מחילונים שכותבים (אחרי שראו את הסרט של המוות קליני) אנחנו רוצים לעשות תשובה!

הרבה אנשים שהיו להם מות מספרים שהמלאך המות עומד עם חרב שלופה בידו⁵.

בפחות מחודש היה מיליון וחצי צפיות.

שהוא קלל של כל התחטונים. ואז, (שם) והנה אשה לקראתו שית זונה ונצרת לב. שית - זהו ההיכל הזה שהוא ששי לכל שאר ההיכלות, וכאן עומדת זונה לפתות את הטפשים. אלא כשאדם מתפתה אחריה בעולם הזה ומגיע זמנו להסתלק מהעולם הזה, היא עומדת על האדם ומתלבשת לפניו בגלימה של גוף של אש וחרב שנונה בידה, ושלה טפות בה.

5 זוהר (דף רס"ז ע"א): ... בהיכל הזה נלכדים רגלי הטפשים. על ההיכל הזה כתוב, (משלי ו) אל תחמוד יפיה בלכך ואל תקנה בעפעפיה. בהיכל הזה תלויים כל תאוות העולם וכל אותם ענוגים של הטפשים חסרי הלב, חסרי הדעת, כמו שנאמר, (שם ז) וארא בפתאים אבינה בבנים נער חסר לב עבר בשוק אצל פנה וגו'. בנשף בערב יום וגו'. ואז קרבות רגליו להיכל הזה,

פרק ב'

הב הב - תן לי בשר

קצת מהשאלות בדיון תורה בבית דין של מעלה לאוכלי בשר מהבדצ"ם - ואגב נבאר גם כן קצת מהלכות גהינום מזוהר הקדוש וכתבי האריז"ל וספרי בעל שם טוב זיע"א

א'

בית דין: למה אכלת מאכלות אסורות? לא קראת שהבשר בהמה טרף?

אבישי בן לאה: לא רציתי לקרוא, כי לא שמעתי מהרבנים שלי שצריך בכלל לפחד מהבית דין של מעלה, וחשבתי מה זה נוגע לי כעת, יש לי זמן לאחר מאה ועשרים לטפל בזה, מי מאמין בכלל שיש דבר כזה?

בית דין: האם לא ראית מה שציין לך האדמו"ר מהאלמין רשימת הספרים שכותבים מה הולך בכשרות השחיטה?

אבישי בן לאה: ראיתי, ולא רציתי לקרוא, כי ידעתי אם אני יקרא יהיו לי בעיות ולא אוכל לאכול את שאהבה נפשי, וכי לא נאכל בשר? האם אני במדריגת פרוש? או האם אני בגרמניה? ב"ה שיש לנו כסף לקנות אוכל, וכפי מה שאני אוכל יש לי יותר כוח, ובכלל האם אפשר בכלל לחיות בלי בשר? הלא כתוב כתוב בתורה הקדושה מי יאכילנו בשר?

בית דין: לא מקובל בבית דין, כאן תשלם על כל מה שאכלת!

אבישי בן לאה: כבר שילמתי הרבה כסף על הבשר הכשר בעולם התחתון? מה עוד הפעם לשלם על זה? (בעלי המכשירים כבר גנבו ממני מאות אחוזים יותר מהבשר של הגויים?) לא מספיק ששילמתי שם?

בית דין: כאן לא מדובר על כסף, כאן מדובר על עשיית ניתוחים על כל אבר ואבר שנהנה ממאכלות אסורות.

האם לא ראית מה שהחפץ חיים כותב בספרו "נדחי ישראל" פרק כח (הובא לעיל) שמי שאוכל מאכלות אסורות יצטרך לעבור בשמים ניתוח וזיכוך על כל אבר וגיד ועצם? הלא למדת כל יום מהפץ חיים על לשון הרע ולמה לא שמעת בקולו?

ב'

בית דין: למה אכלת בשר נבילות וטריפות?

אבישי בן לאה: אכלתי רק בהכשר הרבנים שליט"א.

בית דין: אבל קראת בעיתונים שרוב הבשר בארץ בא מיריחו ועזה ומסרוסיה ועוד, ואיך שמכת על הבשר שזה לא משם?

אבישי בן לאה: אבל הרבנים שליט"א, אמרו שזה כשר, ולא היה לי חוצפה לומר שזה טריפה, וממילא אכלתי כמו שכולם אוכלים.

בית דין: האם לא ראית את הקונטרס סוד גוג ומגוג, ששם מבואר שאי אפשר לסמוך על כלום!!!

אבישי בן לאה: ראיתי, אבל תאוות הבשר גבר עלי, ונזכרתי במי יאכילנו בשר וכל יום חשבתי רק על הבשר, מתי אגיע לבית לאכול בשר!!! אינני מבין מה רוצים מבן אדם פשוט כמוני?

בית דין: כל ההצטדקויות אינם מקובלות בבית דין של מעלה, ואתה צריך לילך לגיהנום. **אבישי בן לאה:** אבל למה שלא תקחו את הרבנים לגיהנום למה אני דוקא, הם יותר חשובים ממני, אם תקחו אותם יהיה לכם אדם חשוב שם!

בית דין: לא מקובל בבית דין, ואתה צריך לילך לגיהנום, ותסחוב אותם אתך, ותצעק שם שהם ילכו קודם!!!

ג'

בית דין: למה אכלת בשר בהמה? ולמה לא שמעת בקול האדמו"ר שאמר שכמעט בכל בתי השחיטה של עופות בארץ לא בודקים הסכינים מפגימות, ומתירים פגימות גדולות, ופגימה אותיות מגיפה, ולכן יש כל הרבה יתומים ואלמנות, וכל זה באשמת הרבנים והאוכלים משחיטתם, האם לא פחדת מהשאלות שישאלו אותך בבית דין של מעלה?

אבישי בן לאה: ראיתי, אבל לא שמעתי מהרבנים שלי שצריך להפסיק לאכול ולפחד מהבית דין של מעלה, וחשבתי שזה לא בשבילי, אז מה אתם רוצים ממני, זה בוודאי לא נוגע לי, ובפרט שכל הרבנים שאני שואל את שאלותי ואני נותן להם את מעות המעשר והוראת קבע, ואם יש לכם טענות אעביר אותם אליהם, כי הם היו יכולים לומר לי האמת, ואם היו אומרים לי בוודאי הייתי שומע, אז מה אתם רוצים ממני בן אדם פשוט? האם יכול להיות שכל עם ישראל הצדיקים נכשלים במאכלות אסורות?

בית דין: כל ההצטדקויות אינם מקובלות בבית דין של מעלה, ואתה צריך לילך לגיהנום, ולעשות לך ניתוח על כל גיד וגיד ואיבר ואיבר, כמו שראית בוודאי בספר "נדחי ישראל" להחפץ חיים זי"ע פרקים כ"ח כ"ט

ד'

בית דין: האם לא ראית את את השאלות ותשובות מהאדמו"ר מהאלמין ובו נדפסו כמה מהשאלות, שישאלו אותך בבית דין של מעלה?

אבישי בן לאה: ראיתי, אבל לא שמעתי מהרבנים שלי שצריך להפסיק לאכול בשר בהמה ועוף משחיטה רגילה ולפחד מהבית דין של מעלה, וחשבתי שזה לא בשבילי, אולי זה להקנאים בירושלים, אבל הם גם אוכלים... אז מה אתם רוצים ממני, זה בוודאי לא נוגע לי, ובפרט שכל הרבנים שאני שואל את שאלותי ואני מכבד אותם ואני מהנה אותם, הלא

הם תלמידי חכמים גדולים, ואם יש לכם טענות אעביר אותם אליהם, כי כתוב בתורה לא ידח ממנו נדח, והם היו יכולים למחות ולומר לי האמת, אם יש אמת בדבר? אז מה אתם רוצים ממני בן אדם פשוט?

בית דין: כל ההצטדקויות אינם מקובלות בבית דין של מעלה, ואתה צריך לילך לגיהנום, ויעקרו לך את השניים אחת אחת!

אבישי בן לאה: ראיתי, אבל למה שלא תקחו את הרבנים לגיהנום למה אני דוקא, הם יותר חשובים ממני, אם תקחו אותם יהיה לכם אדם חשוב שם!

בית דין: לא מקובל בבית דין, ואתה צריך לילך לגיהנום, ותסחוב אותם אתך, ותצעק שם שהם ילכו קודם!!!

ה'

בית דין: האם לא שמעת מהאדמו"ר מהאלמין ש - פגימה היא אותיות מגיפה, וכל שבוע ושבוע ניתוספים 50 עד 70 יתומים חדשים, [זה מה שאנחנו רואים עין בעין] האם יש לך מגיפה גדולה מזו? שנגרם מפגימות בסכיני השחיטה!

האם אתם לא מקבלים כל יום בדואר מקופה של צדקה להודיע לכם כמה יתומים ניתוספו היום, וזה לא אפילו 10 אחוז של הרשימה, כי אלו רק מהם שזכו לאסוף כסף בשבילים, וכמה לא זוכים אפילו לעזור להם, ומה עם כל הנושרים שיצאו מהדת הישראל עבור שאכלו מאכלות אסורות, כל יהודי שוה לפי החשבון הקטן 48 מיליון יהודים.

הבית דין ממשיך: הלא ראית מה שכתב הגה"ק המפורסם רבי אברהם מיוחס בספרו היקר בני אברהם, וז"ל: אם עונותיו של האדם גרמו לו שמת קודם זמנו, אז נפרעים ממנו גם על זה שגרם לו למות קודם זמנו, ונקרא מאבד עצמו לדעת רח"ל עכ"ד. ואם כן איך אכלת מהבשר הזה ששוחטים בסכינים מלא פגימות, ואין כמעט מושג כזה של פגימות ברוב מקומות השחיטה בארץ ישראל, ואין מדברים בכלל על כל אופן השחיטה שהיא טריפה, או חשש טריפה רח"ל.

בית דין: למה לא הפסקת לאכול בשר בהמה ועוף כשראית את המכתב של הרב שווימער שסמכת עליו 20 שנה!

אבישי בן לאה: קראתי ולא רציתי להאמין, כי איך יכול להיות שכל הצדיקים שותקים, ולא שמעתי מעוד רבנים שיזהירו אותנו לא לאכול בשר!!! ועוד האם אפשר בכלל לחיות בלי בשר? הלא כתוב בתורה הקדושה מי יאכילנו בשר?

בית דין: האם לא שמעת גם כן שהגה"צ הרב לנדא שליט"א והגה"צ רבי אמנון יצחק שליט"א מרו שאין בשר כשר בעולם? הלא שמעת את הדרשות שלו ולמה אכלת הלאה?

אבישי בן לאה: אם יש לי מאות רבנים שלא אומרים כלום ונותנים הכשרים על הכל, מה הייתי צריך להחמיר יותר? הלא ראיתי שהרבנים הגדולים גם כן אכלו, ואף פעם לא שמעתי מהם מילה אחת שהבשר טרף? תקחו אותם לגיהנום ולא אותי?

בית דין: לא מקובל בבית דין, כאן תשלם על כל מה שאכלת! ותסחוב איתך את כל הרבנים שלא אמרו לך לא לאכול וסמכת עליהם!!!

ואז לקחו אותנו שני מלאכי חבלה ועקרו לזאת השיניים, ושוב החזירו אותם ועקרו אותם שוב וחוזר חלילה. מלאכים שחורים זה בלי הרדמה של רופא שיניים, זה בלי רחמנות.

ואז הוא עבר ניתוח נוראי להוציא את כל המאכלות האסורות ממנו.

וחיבוט הקבר איום וגיהני גיהנם לכמה שנים, שלא נדע!

ואז הוא התגלגל בעלי האילן, וכל פעם שהרוח הניע את העלים הוא סבל יסורים גדולים עד מאד, עד שלבסוף נעקר ונפל. ואז התגלגל בכלב.

לכן הבה נקבל על עצמינו לא לאכול בשר בהמה כלל ולאכול רק עוף משחיטה קטנה וכשרה.

בואו נתכונן ונדע מה להשיב בבית דין של מעלה.

אבישי בן לאה: קיבלתי על עצמי כבר בעולם הזה גם אני וגם אשתי תחיה לא לאכול רק דגים כשרים (כי גם בדגים יש בעיה - תולעים, וצריך לדאוג שזה באמת יהיה דג כשר וכו'), [ותודה רבה להאדמו"ר מהאלמין ובפרט להצדיק הגדול המזכי הרבים רבי אמנון יצחק שליט"א ששמעתי בשופר את כל הדרשות שלו והעדויות על מה שתפסו את...עבור כל ההתעוררות הגדולה הזאת.

ונפרט מהזוהר הקדוש על גיהנם

בו מפרט את שבעת מדורי הגהינם (כמו שהנער נתן ראה)

כָּל מִי שְׁמַתְפֶּתֶה אַחֲרָיו וַיִּוֹרֵד אֵלָיו לְרַגַע אֶחָד, יֵאבֵד אֶצְלוֹ

בזוהר פרשת פקודי (דף רסב:):

רבי שמעון פתח ואמר, (הושע 1) והמה פאדם עברו ברית שם בגדו בי. מי יגלה עפר מעיניו, אדם הראשון, שהקדוש ברוך הוא צנה אותך מצנה אחת ולא יכלת לעמוד בה, משום שהתפתית על דברים רעים, שהסית אותך אותו הנחש הרע, שפתיב (בראשית 3) והנחש היה ערום. ומשום כך התפתית אחריו וגרמת מיתה לעצמך ולכל אותם תולדות שיצאו ממך. בא וראה, שכל מי שמתפתה אחריו ויורד אליו לרגע אחד, יאבד אצלו.

בא וראה, דוד היה קיימו נעוץ במקור של מים נובעים, וכשנצחה לארץ אחרת וצערו אותו, ולפי צערו נדחה מהארץ הקדושה - אף על גב שיבד מדרגתו לדרגה תחתונה עמד בקיימו, ולא נכנס לצד האחר ונשמר ממנו. מה פתוב? (שמואל א 1) ואולם חי ה' וחי נפשך כי כפשע ביני ובין המות. שהרי ירד בדרגתו עד שהיה בו השעור הזה. ואשרי חלקו של מי שנשמר מאותו הצד הרע, ומפל דרגותיו של אותו הצד שנמצאים בעולם.

יש לו שבֵּעָה שְׁמוֹת: שְׁטוֹן, טְמוֹא, שׁוֹנָא, אֲבָן מְכֻשׁוֹל, עֶרְל, רַע, צְפוּנֵי

זוהר הקדוש (דף רס"ג ע"א):

שִׁכְמָה צְדָדִים וְדָרוֹגוֹת יֵשׁ לִיצֵר הָרַע: נֶחֱשׁ עַקְלָתוֹן, שְׁטוֹן, מְלֵאֵף הַפְּנוּת, יֵצֵר הָרַע. וְהָרִי פִּרְשׁוּהָ. שָׂאֵף עַל גֵּב שְׁנִקְרָא בְּשִׁמּוֹת הַלָּלוּ, יֵשׁ לוֹ שְׁבַעָה שְׁמוֹת: שְׁטוֹן, טְמוֹא, שׁוֹנָא, אֲבָן מְכֻשׁוֹל, עֶרְל, רַע, צְפוּנֵי. אֵלוּ הֵם שְׁבַעָה שְׁמוֹת כְּנֶגֶד שְׁבַע דָּרוֹגוֹת שֶׁל הַהִיכָלוֹת שְׁלוֹ, שְׁכָלֶם מִצַּד הַטְּמָאָה כְּפִי שְׁאֲמָרְנוּ. כְּנֶגֶד שְׁבַעָה הַשְּׁמוֹת הַלָּלוּ, אוֹתָם שְׁנִקְרָא בְּהֵם גִּיהֵנֶם, הַמְּקוֹם שֶׁבוֹ נִדְּוִנִים הָרְשָׁעִים שֶׁל הָעוֹלָם, וְאֵלוּ הֵם: בּוֹר, שַׁחַת, דּוּמָה, טִיט הַיָּוֵן, שְׂאוֹל, צְלַמּוֹת, אֲרִיץ תַּחְתִּית. כָּל אֵלוּ שְׁבַעָת מְדוּרֵי גִיְהֵנֶם כְּנֶגֶד שְׁבַעָת הַשְּׁמוֹת הַלָּלוּ שֵׁשׁ לִיצֵר הָרַע. וְהָרִי בְּאָרְנוּ, שְׁכֵמוֹ שֵׁשׁ דָּרוֹגוֹת וְהִיכָלוֹת לְצַד הַקְּדוּשָׁה - כֶּף גַּם לְצַד הַטְּמָאָה. וְכָלֶם נִמְצָאִים וְשׁוֹלְטִים בְּעוֹלָם בְּצַד (הַשְּׂמָאל) הַטְּמָאָה. שְׁבַעָה הִיכָלוֹת הֵם, שְׁהֵם כְּנֶגֶד שְׁבַעָה שְׁמוֹת, שְׁבָהֶם נִקְרָא גִיְהֵנֶם (יצר הרע). וְכָלֶם עוֹמְדִים (לְהַשְׁטִין רַע) לְדוֹן וּלְטָמָא אֶת אוֹתָם הָרְשָׁעִים שֶׁל הָעוֹלָם שְׁדַבֵּק בְּהֵם, וְלֹא שְׁמָרוּ אֶת דְּרֻכֵיהֶם מִמֶּנּוּ כְּשֵׁהֶם בְּעוֹלָם הַזֶּה.

מִי שְׁזוֹכָה לְהַטְהַר בְּעוֹלָם הַזֶּה בְּצַד הַטְּהָרָה, מִטְהַרִים אוֹתוֹ בְּאוֹתוֹ מְקוֹם שְׁנִקְרָא

סוּד הָאֲמוּנָה

שְׁהָרִי מִי שְׁזוֹכָה לְהַטְהַר בְּעוֹלָם הַזֶּה בְּצַד הַטְּהָרָה, מִטְהַרִים אוֹתוֹ בְּאוֹתוֹ מְקוֹם שְׁנִקְרָא סוּד הָאֲמוּנָה. שִׁכְמָה דָּרוֹגוֹת הֵן וְכֵמָה מְזַנִּים, שְׁכָלֶם עוֹמְדִים לְקִרְבֵּי בְּנֵי אָדָם לְעַבּוֹדַת הַקְּדוּשָׁה בְּרוּף הוּא וּלְטְהַר אוֹתָם, וּמִי שָׁבָא לְהַטְמָא, מְטַמְּאִים אוֹתוֹ בְּצַד הָאֲחֵר הַזֶּה, שְׁהוּא טְמוֹא. שְׁהָרִי פְּמָה דָּרוֹגוֹת וְכֵמָה מְזַנִּים, כָּלֶם עוֹמְדִים כְּדִי לְטַמָּא בְּנֵי אָדָם. מִי שְׁקִרְבֵּי אֵלֵיהֶם וּבֹא לְהַמְשִׁיף אַחַר אוֹתוֹ הַצַּד הָרַע, עָלָיו כְּתוּב (תהלים פט) מִי גָבַר יַחֲזֶה וְלֹא יִרְאֶה מְוֹת יְמַלֵּט נַפְשׁוֹ וְגו'. מִי הוּא הָאָדָם שְׁנִקְרָא בְּעוֹלָם שְׁלֵא יִרְאֶה מְוֹת? אוֹתוֹ שְׁכָל הָעוֹלָם נִמְשָׁכִים אַחֲרָיו. שְׁהָרִי בְּאוֹתוֹ זְמַן שְׁבָא אָדָם לְתַת חֲשַׁבּוֹן לְפָנָי רְבוּנוּ, טָרֵם שְׁיִצֵּא מִן הָעוֹלָם הַזֶּה, וְרָאָה אוֹתוֹ, וְהָרִי בְּאָרְנוּ.

וְאֵלוּ שְׁבַעָת הַהִיכָלוֹת, שְׁהֵם שְׁבַעָה מְדוּרִים לְגִיְהֵנֶם, נִקְרָאִים שְׁנַיִם עֶשֶׂר חֲדָשִׁים, מִשׁוּם שְׁהָרִי כְּמוֹ שֵׁשׁ לְצַד הָאֲמוּנָה שְׁנַיִם עֶשֶׂר חֲדָשִׁים, דָּרוֹגוֹת קְדוּשׁוֹת, כֶּף יֵשׁ גַּם לְצַד הָאֲחֵר הַזֶּה שְׁנַיִם עֶשֶׂר חֲדָשִׁים שֶׁהָרְשָׁעִים נִדְּוִנִים בְּהֵם וְנִשְׁמָתָם נִדְּוִיגִית בְּהֵם. אֲשֶׁרִי חֵלְקֶם שֶׁל הַצְּדִיקִים שְׁמוֹנְעִים רְגִלֵיהֶם מֵהֵם בְּעוֹלָם הַזֶּה וְלֹא מֵתְקַרְבִים לְשַׁעְרֵיהֶם, כְּדִי לְהַנְצִל מֵהֵם בְּאוֹתוֹ הָעוֹלָם.

הִיכָל הָרֵאשׁוֹן הַזֶּה נִקְרָא בּוֹר רִיק מְהַפֵּל

הַהִיכָל הָרֵאשׁוֹן - רֵאשִׁית הַצַּד שֶׁל הַיֵּצֵר הָרַע. הַהִיכָל הָרֵאשׁוֹן הַזֶּה נִקְרָא בּוֹר רִיק מְהַפֵּל. מִי שָׁבָא לְהַכְנִס בּוֹ, אֵין מִי שְׂאוּחַז בּוֹ. כָּלֶם דּוֹחִים אוֹתוֹ לְפַל שְׁלֵא יָקוּם. אֵין בּוֹ תְּמִיכָה לְטוֹב. בְּהִיכָל הַזֶּה עוֹמֵד מְמַנָּה אֶחָד שֶׁשְׂמוֹ דּוּמָה, וְזֶהוּ שְׁעוֹמֵד לְמַעַלָּה וּלְמַטָּה. זֶהוּ שְׂאוּחַז בְּנִשְׁמָה, כְּשֶׁנִּדְּחִית מִן הַהִיכָל הַקְּדוּשׁ, עַל יְדֵי אוֹתוֹ מְמַנָּה טְהִרְיָא"ל, וְזֶהוּ שְׁעוֹמֵד עַל אוֹתוֹ הַשַּׁעַר שֶׁל אוֹתוֹ צַד הַקְּדוּשָׁה, וּמִשׁוּם כֶּף עוֹמֵד הַדּוּמָה הַזֶּה לְאַחַז אֶת הַנִּשְׁמָה, וְכֵמָה שׁוּמְרֵי הַחֻקִּים עִמּוֹ. וְתַחַת הַמְּמַנָּה הַזֶּה עוֹמֵד מְמַנָּה אַחֵר, שְׂאֵלָף וּרְבִיבוֹת תַּחְתִּיו, וְהַמְּמַנָּה הַזֶּה נִקְרָא פְּתוּ"ת. זֶהוּ שְׁעוֹמֵד לְפַתּוֹת בְּנֵי אָדָם, וְזֶהוּ שְׁשׁוּרָה עָלָיו וּמִסִּית אוֹתוֹ לְהַסְתַּכֵּל וּלְעַן

במה שלא צריף, בכמה זנונים ובכמה נאופים. וכל אותם שעמו, כלם עומדים אצלם והולכים לפניו, ומקריחים אותו להסית עיניו, להסתפל במה שלא צריף. וזהו (סרסרים שהוא) סרסור רע לכל אותן רעות, זהו שעומד על הקבר בזמן שנדון אותו הגוף ושובר לו את עיניו, משום שהוא פתח אותם כשהוא בעולם הזה, והם שלו.

וכמה נחשים ועקרבים יש בו שכלם עוקצים אותה את הנשמה הזו, ואוחזים בה ודנים אותה

זוהר הקדוש (דף רס"ג ע"ב):

ובמקום הזה נדונית הנשמה, עד שנכנסת למקום הזה שנקרא בור, וכמה נחשים ועקרבים יש בו שכלם עוקצים אותה את הנשמה הזו, ואוחזים בה ודנים אותה. לפניו מזה יש רוח אחת אחרת טמאה, שהיא עליונה על הכל. וזו עומדת על כל ההיכל הזה, וכלם נוסעים בשבילו, וזה נקרא גמגימ"א. זהו אדם כמו שושנה, והוא עומד להרע תמיד, שהרי כשנדחית תפלת האדם ולא זוכה בה אותו אדם, הרוח הזו עומדת ועולה ומשתתפת עם רוח טמאה עליונה על הכל, ומשטינה למעלה, ומזכירה חטאי האדם לפני הקדוש ברוך הוא, וסימנה - (איוב א) ויבוא ג"ם השטן בתוכם, ולא כתוב ויבא השטן, אלא גם. ומהרוח הרעה הזו תלויים כמה שומרים אחרים שממנים לאחז בדבור רע, או דבור מטנה שמוציא אדם מפיו, ואחר כך מוציא דבורים קדושים. אוי להם ואוי לחייהם! אלו הם בני אדם שגורמים לשומרים הללו האחרים לשלט ולפגם את המקום הקדוש. אוי להם בעולם הזה, ואוי להם לעולם הבא. משום שאלו הרוחות הטמאות נוטלות את הדבור הטמא, וכשמוציא אדם אחר כך דבור קדוש, אלו הרוחות הטמאות מקדימות, ונוטלות אותו הדבור הטמא, ומטמאות את אותו הדבור הקדוש, והאדם לא זוכה בו, וכביכול תשש כח הקדשה.

הפרוז קורא בכל אותם רקיעים ואומרים: אוי לפלוני שסטה אחר אל זר ועבד לאל אחר

ומעל לאלה יש ממנה אחד ששמו ספסיריט"א. וכמה שומרי חק, וזה ממנה עליהם, הם נוטלים אותם דבורים רעים, וכך גם נוטלים כל אותם דברים שאורק אדם בידו כשרגז שורה עליו. שהרי אז, הממנה הזו ספסיריט"א לוקח את הדבר הזה שזרק אדם ברגזו, ועולה ואומר: זה קרבנו של פלוני שהקריב לצד שלנו. משום שכל צד של נחת הוא מצד הימין ומצד האמונה, וכל צד הרגז הוא מהצד האחר הרע, צד הטמאה. ולכן מי שאורק מידו דבר ברגזו, כל אלו נוטלים את אותו דבר שזרק ומעלים אותו למעלה, ונקרב לאותו הצד, ואומרים: זה (עבודת הקרבן) קרבנו של פלוני. והפרוז קורא בכל אותם רקיעים ואומרים: אוי לפלוני שסטה אחר אל זר ועבד לאל אחר. והפרוז קורא פעם שניה ואומר: (הושע ז) אוי להם כי נדדו ממנו וגו'. אשרי האיש ששומר מדרכיו ולא יסטה ימינה ושמאלה, ולא יפל בתוף באר עמקה שלא יוכל לעלות ממנה.

ההיכל הראשון נקרא בור, כנגד השם שנקרא שטן. וזה נקרא שחת, כנגד השם שנקרא טמא

ההיכל השני, ההיכל הזה הוא השוף יותר מההיכל הראשון. זה נקרא שחת, כנגד השם שנקרא טמא. משום שההיכל הראשון נקרא בור, כנגד השם שנקרא שטן. וזה נקרא שחת, כנגד השם שנקרא טמא. בהיכל הזה קיימים שלשה פתחים לשלשה צדדים. הפתח הראשון, בו עומד ממנה אחד ששמו עסטירי"א. וכמה אלפים ורובבות ממנים תחתיו, וזהו שעומד על כל אלו שמשחיתים דרכם לשפף זרע על הארץ, או שמוציאים זרע שלא כדרך, או לכל אלו שמזנים בידיהם. אלו הם שלא רואים פני שכניה כלל. אלא הממנה הזה שבצד הטמאה שאמרנו, יוצא באתו זמן, וכמה הם אלפים ורובבות, כלם מתכנסים על אותו אדם, ומטמאים אותו בעולם הזה. ואחר כך כפיוצאת נשמתו מהעולם הזה, הממנה הזה וכל אלה שעמו, מטמאים את נשמתו, ואוחזים בה, (ונטמאת בהם) ומכניסים אותה להדון בהם.

כפיוצאת נשמתו מן העולם הזה, הממנה הזה וכל אלו שעמו אוחזים בו, וזהו יום המור, ומרונה את הנשמה הזו מכמה דינים משנים אלה מאלה

זוהר הקדוש (דף רס"ד ע"א):

ואלה נקראים שכבת זרע ורתחת. שכל הנעסים הטמאים כלם עומדים על זה, משום שכלם עומדים ושורים על האדם בזמן שהרתיח את עצמו וחמם אותו בתשוקה הזו. ואז הם נוטלים את אותה התאנה ואת אותו הזרע שנספף בארץ, ומחזיקים בו ונוטלים אותו, ומעלים אותו למעלה, וגורמים שהברית הזו תשתעבד לצד הטמאה. הפתח השני, בו עומד ממנה אחר ששמו טסקיפ"ה, וזהו ממנה על כל אותם שמשחיתים דרכם, שלא שופכים זרע על הארץ, אלא ששופכים זרע בבמהות או באסורי תורה חמורים, באותן עריות - הממנה הזו וכמה אלפים ורובבות שעמו, כלם עומדים עליו (לטמא אותו ולדון אותו) לדון אותו כמו שנתבאר באתם האחרים. בא וראה, לממנה הזו יש כוס אחת ביזו, ונקראת (ישעיה נא) כוס התרעלה כוס חמתו. וכל אותם הרועי בית דין שנהרגו או נענשו על החטאים הללו, כלם נעקרים מהצדדים הטמאים הללו, ואין להם חלק בהם, ובכוס הזאת שנקראת כוס התרעלה, משום כוס אחרת ששנתו בראשונה. וכל אותם שלא שנתו אותה כוס של בית דין פדי להעקר מכוס התרעלה הזו, אחר כך כפיוצאת נשמתו מן העולם הזה, הממנה הזו וכל אלו שעמו אוחזים בו, וזהו (עמוס ח) יום המור, ומרונה את הנשמה הזו מכמה דינים משנים אלה מאלה. בהיכל הזה עומדת רוח אחת, שאלו ממנים תחתיה, וזהו ניאציריא"ל. מהרוח החזקה הזו יוצאות שלש טפות מרות שנופלות לתוך כוס התרעלה הזו. אחת נקראת חצ"ן, ואחת נקראת מר המנות, ואחת נקראת קובע"ת. (וכלם מתכנסים לכוס הזו אחר כך) ושלוש הטפות הללו נופלות אחר כך מהכוס הזאת (יוצאות שלש טפות) (באותה) שאותה חרב שהורגת בני אדם, כמו שבארוה.

ובהיכל הזה תלויים כל סודות הכפשים להרג בני אדם טרם יגיע זמנם

הפתח השלישי, בו עומד ממנה אחד ששמו סנגדיא"ל, וזה ממנה על כל אותם שמכניסים את ברית הקדש הזו באשה אחרת, שהיא מאותו הצד של אל נכר. וכל אלו שמשחיתים דרךם בזה ומשקרים באות ברית קדש, הממנה הזה וכל אותם הממנים שעמו, כלם מצירים בתוכם ציורים של אותם נשים טמאות שנטמא בהן אותו ברית קדש, וכלם רשומים לפניו כשיוצא אדם מן העולם הזה, ומטמאים אותו אחר כך לאותה רוח. **ובהיכל הזה תלויים כל סודות הכפשים להרג בני אדם טרם יגיע זמנם**, וכל הכפשים שצריכים בני אדם, אותם שמכפשים בכשפיהם להטמא בהם, כמו שהיה בלעם מכשף בכשפיו, ונטמא בהתחלה בטמאות זרע רותחת ששפך בבמהות, ומשום כך נדון בזה, באותה שכבת זרע רותחת שאמרנו. ועל כן ההיכל הזה נקרא שחת טמא.

לא תאנה אליך רעה ונגע לא יקרב באהלהך

ובהיכל הזה יש רוח אחרת שממנה תחת אותה רוח שלמעלה, וזו נקראת סרט"א, וכמה אלפים ורובבות תחתיה. וכלם עומדים על אותו הדבר שיוצא עם הרוח של האדם בחלום מתוך הצד הקדוש. הרוח הטמאה וכל אותם השוקרים שעמה, כלם יוצאים ומתחברים עם הדבר הזה, ויורדים בו ומתערבים עמו כדי להכחיש אותו ממנה, ומודיעים לו לאדם דברים אחרים, דברים כוזבים, עם דבר אמת. שפך דרך הפזב - שאלמלא לא לוקח דבר אמת, לא יכול לסדר את כזבו. אף כאן אלו, פיון שמעוררים בדברי אמת ומכחישים אותו ממנו, מודיעים לו דבר אמת כדי להעמיד את כזבו. אחר כך מתפשטים כל אותם (אותו הדבר מתפשט באותם) התחתונים שלמטה שאין להם קיום, ולא מתקיימים, ומודיעים דברים בעולם לכמה צדדים (וכל אלו שלמטה בדרגות שמתפרדות לחוץ לכמה צדדים) ולכמה מינים.

מההיכל הזה יוצאות שתי רוחות שמתהפכות לפעמים לגברים ולפעמים לנשים, ואלו הולכים ומשוטטים בעולם באויר, וצוחקים עם אנשים בתוך החלום, ונראים לגברים כמו נשים ופזות במראה החלום, ונוטלים את תשוקת האדם. אף כך לנשים הם נראים כגברים, ואלו נקראות רעה ונגע, כמו שנאמר (תהלים צא) **לא תאנה אליך רעה ונגע לא יקרב באהלהך**.

אשרי הצדיקים שנמנעים מהצדדים הללו ונשמרים מהם

זהו הקדוש (דף רס"ד ע"ב): ואלו נקראות רוחות תחתונות למטה, שיוצאות מתוך שלהבת האש. שפשוטסעות הרוחות הללו שלמעלה שבתוך ההיכל הזה, יוצאות שתי שלהבות אש, ואלו טסות בעולם. ואלו נעשו שתי רוחות כפי שאמרנו, והכל בצד הטמאה הזה. **אשרי הצדיקים שנמנעים מהצדדים הללו ונשמרים מהם**, ועל זה כתוב, (משלי ז) לשמרך מאשה זרה וגו'. **ההיכל השלישי**. ההיכל הזה הוא היכל אפל וחשוף, ואין בו אור כלל, והוא אפל יותר מהראשונים. וזהו שנקרא דימ"ה, כנגד השם שנקרא שונ"א. בהיכל הזה קיימים ארבעה פתחים. אחד קיים בצד זה, ואחד בצד זה, וכן בארבעת הצדדים. ממנה אחד עומד על הפתח הראשון הזה, והממנה הזה עומד באותו התקף של הרגז של העולם. כשדין

שורה בעולם, הממנה הָזָה שְׁשׁוֹרָה בַּפֶּתַח הַזֶּה נוֹטֵל כְּלִי זָיִן וּמִנִּיחַ אוֹתָם בְּאוֹתָם שְׁעָרֵי בֵּית הַכְּנֻסָּת (של בני אדם), וְזֶה נִקְרָא סִקְפוֹרְטִי"א, וְזֶהוּ הַכְּשָׁלוֹן שֶׁל הָעוֹלָם, וְעַל זֶה כְּתוּב, (שם ד) דָּרָךְ רִשְׁעִים כְּאֶפְלָה לֹא יָדְעוּ בְּמָה יִכְשָׁלוּ. (הממונה הזה עומד על פרשת דרכים לראות) בְּאוֹתוֹ זָמַן שֶׁהוּא שׁוֹלֵט וְהַדִּין שְׂרוּי בְּעוֹלָם, הוּא עוֹמֵד לְרְאוֹת בְּמִי שֶׁהוֹלֵךְ יְחִידִי בְּשׁוֹק, וְאִם הוּא פּוֹגֵשׁ אוֹתוֹ, יְכוֹל לְהִזְיֵק לוֹ וּלְהִרְעֵ אֶת מְזֻלוֹ.

שם כְּמִזְה אֶלֶף וּרְבֻבוֹת מְמוֹנִים שְׁשׁוֹלְטִים בְּעוֹלָם לַעֲשׂוֹת דִּין, וְנִשְׁלָם הַדִּין בְּאוֹתוֹ הַפֶּתַח

הַפֶּתַח הַשֵּׁנִי, בּוֹ עוֹמֵד מְמוֹנָה אַחַר אַחַד, וְזֶהוּ שְׁעוֹמֵד לְטַל פֶּתַחֲךָ דִּין, וְזֶהוּ סִנְגֵּדִיא"ל. וְתַחַת יָדוֹ כְּמוֹ שׁוֹמְרֵי חֵק שְׁשׁוֹלְטִים, שְׁעוֹמְדִים לְקַבֵּל אוֹתָם פֶּתַחֲךָ הַדִּין, וְזֶה עוֹמֵד בַּפֶּתַח הַזֶּה. וּכְשׁוֹטֵל פֶּתַחֲךָ שֶׁל דִּין, זֶה עוֹמֵד בַּפֶּתַח הַזֶּה, וְיִוֹרֵד לְמִטָּה לְאוֹתָם הַפֶּתַחִים הַחֲשׂוּכִים שֶׁלְמִטָּה. אַחַד לְאוֹתוֹ שְׁנִקְרָא שַׁחַת, וְאַחַד לְאוֹתוֹ שְׁנִקְרָא בּוֹר, שֶׁהֵם לְמִטָּה, וְשֵׁם כְּמִזְה אֶלֶף וּרְבֻבוֹת מְמוֹנִים שְׁשׁוֹלְטִים בְּעוֹלָם לַעֲשׂוֹת דִּין, וְנִשְׁלָם הַדִּין בְּאוֹתוֹ הַפֶּתַחֲךָ.

זֶה עוֹמֵד עַל הַרִיגַת הַתִּינוּקוֹת

הַפֶּתַח הַשְּׁלִישִׁי. בַּפֶּתַח הַזֶּה יֵשׁ מְמוֹנָה אַחַר שְׁשֵׁמוֹ אֲנִגְרִי"ן, וְזֶהוּ שְׁעוֹמֵד עַל כָּל אוֹתָם מַחְלוֹת וּמְכֹאֲבוּיִם וְחִלְחוּלִים וְאֵשׁ הַעֲצָמוֹת, שֶׁהֵרִי מְמוֹנֵי יוֹצְאִים כְּמִזְה וְכִמְה אֶלֶף וּרְבֻבוֹת שְׁמִמְנוֹנִים עִמּוֹ עַל כָּל אוֹתָם מַחְלוֹת וּמְכֹאֲבוּיִם, כְּמוֹ שְׁנִתְבָּאָר. הַפֶּתַח הַרְבִּיעִי. כָּאֵן הֵיא רֹחַ אַחַת שְׁנִבְרָאָה בְּמַעוֹט הַלְבָנָה, וְנִקְרָאת אֶסְכֶּר"ה. וְזֶה עוֹמֵד עַל הַרִיגַת הַתִּינוּקוֹת, וְזוֹ נִרְאִית לָהֶם וְצוֹחֶקֶת עִמָּהֶם עַד שֶׁהוֹרְגַת אוֹתָם, וְנִדְמִית לָהֶם כְּאִשָּׁה אִם הַתִּינוּק, וּמִיִּנִיקָה אוֹתָם וְצוֹחֶקֶת עִמָּהֶם, וְאוֹחֶזֶת אוֹתָם וְהוֹרְגַת אוֹתָם. בְּאֲמִצַּע הַהִיכָל הַזֶּה עוֹמְדַת רֹחַ אַחַת שְׁנִקְרָאת אֲגִירִי"ן. זֶה הַתְּמוֹנָה עַל כָּל אוֹתָם שְׁמֵתִים מִבֶּן שְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה שָׁנִים עַד עֶשְׂרִים שָׁנִים. זֶהוּ הַהוֹרֵג שְׁלָהֶם, כְּמוֹ שְׁבִאֲרֵנוּ, וְזֶהוּ בְּחִבְרוֹת (בַּחֲמוּה) עִם אוֹתוֹ הַנְּחָשׁ שְׁאֲמַרְנוּ, וְעוֹמֵד עִמּוֹ וְהוֹלֵךְ עִמּוֹ. וְעַל כֵּן נִקְרָא מְלֶאֶךְ הַמְּנוֹת טוֹב מְאֹד, שְׁכְּתוּב (בְּרֵאשִׁית א) וְהֵנָּה טוֹב מְאֹד, וּבִבְרָנוּ.

מִכָּאֵן מִתְפַּשְׁטוֹת יוֹצְאוֹת שְׁתֵּי רוּחוֹת, א"ף וְחִמ"ה. וְאֵלֶּה הַתְּמוֹנֵי עַל כָּל אוֹתָם שְׁשׁוֹמְעִים נְזִיפָה מִמֵּי שְׁלוֹמֵד תּוֹרָה, וְהֵם בּוֹטְחִים בּוֹ וְלֹא חוֹשְׁשִׁים מִמּוֹ. וְכֵן עַל כָּל אוֹתָם שְׁצוֹחֶקִים מִדְּבָרֵי תּוֹרָה אוֹ מִדְּבָרֵי חֲכָמִים. מִהֶאֱפָ וְהַחֲמָה הַלָּלוּ יוֹצְאִים כְּמִזְה אֶלְפִים וְכִמְה רְבֻבוֹת, וְכֻלָּם יוֹצְאִים וְשׁוֹרִים עַל בְּנֵי אָדָם, אוֹתָם שְׁמִשְׁתַּדְּלִים בַּתּוֹרָה אוֹ מִשְׁתַּדְּלִים בְּדְבָרֵי מִצְוָה וְהוֹלְכִים בְּדָרָךְ שֶׁל מִצְוָה, כְּדִי שִׁתְּעַצְבוּ וְלֹא יִשְׁמַחוּ בָּהּ. וּמִשְׁנֵי אֵלֶּה פָּחַד מִשָּׁה כְּשִׁחְטָאוּ יִשְׂרָאֵל וְיִרַד מִהֶהָר, שְׁכְּתוּב (דְּבָרִים ט) כִּי יִגְרַתִּי מִפְּנֵי הָאֵף וְהַחֲמָה.

אוי לְאוֹתָם שְׁמַעוֹרְרִים אֶת הַצַּד הָרַע הַזֶּה וְאִין שׁוֹמְרִים פִּיהֶם וְלִשְׁוֹנָם, וְלֹא חוֹשְׁשִׁים עַל כָּךְ

זוהר הקדוש (דף רס"ה ע"א):

תַּחַת אֵלוֹ יֵשׁ רֹחַ אַחַת שְׁעוֹמְדַת עַל כָּל אוֹתָם בְּעֵלֵי לִשׁוֹן הָרַע, שֶׁכְּשִׁמְתְּעוֹרְרִים אֲנָשִׁים בְּלִשׁוֹן הָרַע, אוֹ שְׁאוֹתוֹ אָדָם שְׁמַתְעוֹרֵר בְּלִשׁוֹן הָרַע, אִזְ מִתְעוֹרְרַת הַרֹחַ הָרַע הַזֶּה הַטְּמֵאָה

שלמעלה שנקראת סכסכי"א. והיא שורה על אותה התעוררות של לשון הרע שהתחילו בה בני אדם, והוא נכנס למעלה, וגורם באותה התעוררות של לשון הרע מות וחרב והרג בעולם. אוי לאותם שמעוררים את הצד הרע הזה ואין שומרים פיהם ולשונם, ולא חוששים על פה, ולא יודעים שהרי בהתעוררות שלמטה תלויה ההתעוררות שלמעלה, בין לטוב בין לרע. בא וראה, כשהתעוררות לשון הרע היא מתעוררת למטה, אזי הנחש העקלתון הזה מעלה את קשקשיו ומעמיד אותם בעליה, ומתעורר מראשו עד רגליו. וכשקשקשיו עולים ומתעוררים, אזי כל הגוף מתעורר. קשקשיו, אלו הם כל אותם שומרי החקים שבחוץ.

כלם מלשינים לעורר את הנחש הגדול הזה להיות מלשין על העולם

וכלם מתעוררים ואוחזים באותו דבר רע, ומעוררים אצל אותו נחש בריח (ישעיה כז). אזי כל הגוף הרע מתעורר מראשו ועד רגליו בכל ההיכלות הללו שאמרנו, וכל אותם קשקשים שבאותו עור יורדים למטה, ואותו עור מתפשט ממנו ויורד למטה. והגוף עולה, ומתעורר להיות מלשין למעלה.

בא וראה, אף על גב שזמן קבוע הוא לכל הנחשים של העולם לפשט את עורם, אינם מתפשטים אלא בזמן שמתעוררים בלשון הרע למטה, ואז מתעורר אותו הרוח (הגחש) הרע למעלה, ופושט את עורו ואת קשקשיו ממנו. זה עולה וזה יורד. וקשה עליו אותה הפשטת הקשקשים מעורו מהכל. מה הטעם? משום שצפרד ממנו. שאלמלא היה הכל בחבור אחד, לא יכלו העולמות לסבל אותם, והכל משום ההתעוררות של לשון הרע שלמטה. וכשהנחשים שלמטה מתפשטות מאותו העור, אזי כל אחת ואחת נותנת קול, ומעוררת כמה נחשים שעומדות באותו מקום, שנקרא בור, ששם קמים כמה נחשים. וכלם מלשינים לעורר את הנחש הגדול הזה להיות מלשין על העולם, והכל משום ההתעוררות הזו של לשון הרע, כשקיימת התעוררות שלו למטה.

כמו כן מי שלומד תורה, כמה הם שנקראים לשון הקדש, שמתחברים ומעירים התעוררות לאותו מקום שנקרא לשון הקדש. לשון מאתו קדש שלמעלה. וכמה קדשות וקדושים מתעוררים מכל הצדדים. אשרי חלקם של הצדיקים, אותם שגורמים לעורר קדשות למעלה ולמטה, קדשה שלמעלה וקדשה שלמטה. ועל זה כתוב, (ויקרא יא) והתקדשתם והייתם קדשים. והתקדשתם - אלו מים ראשונים. והם נקראים מים עליונים. והייתם קדשים - אלו המים התחתונים, ונקראו מים אחרונים. ומזון באמצע, בין מים ראשונים למים אחרונים. ועל זה מזון אינו במים אחרונים, אלא במים ראשונים. מים הראשונים מופעלה, שהמזון תלוי בו, ולא במים אחרונים. והסוד נתן לקדושים עליונים. אשרי חלקם בעולם הזה ובעולם הבא.

טיט היון, כנגד שם אחר שנקרא אבן מכשול, והכל אחד. הוא חוב"ה, משום ששם קימים כל חטאי העולם

ההיכל הרביעי. ההיכל הזה הוא נקרא חוב"ה. וזהו (תהלים מ) טיט היון כנגד שם אחר שנקרא אבן מכשול, והכל אחד. הוא חוב"ה, משום ששם קימים כל חטאי העולם, הכרעת החטאים.

משום שכאשר חוטאים בני אדם, כל אלו שומרי החקים לוקחים אותם החטאים ומניחים אותם בהיכל הזה שנקרא חובה. וכל זכיות העולם, כל המלאכים הקדושים שממזינים על זכיות העולם, כלם נוטלים את אותן הזכיות, ומעמידים אותן בהיכל הרביעי שנקרא זכות, ושם עומדות זכיות בני אדם, והחטאים עומדים בהיכל אחר שנקרא חובה. ונשקלים פאחד ביום של ראש השנה, פי (קהלת ז) גם את זה לעמת זה עשה האלהים. ואחר שהכריעו הזכיות או החובות לצד זה או לצד זה, כך מנצח.

אם הזכיות הכריעו לצד הזה שנקרא זכות, נכתב האדם באותו צד שנקרא חיים. משום ששני הצדדים הללו עומדים באותו יום

זוהר (דף רס"ה ע"ב):

ועל זה, ביום של ראש השנה, פשמתעוררים שני הצדדים הללו, זכות וחובה, ובהם תלויים חיים ומות - אם הזכיות הכריעו לצד הזה שנקרא זכות, נכתב האדם באותו צד שנקרא חיים. משום ששני הצדדים הללו עומדים באותו יום, זה בצד זה וזה בצד זה. אם זוכה אותו אדם ונצחו אותן זכיות, הרי נכתב אותו אדם לחיים, משום שאחז בו הצד הקדוש הזה שנקרא זכות, והחיים אהזו בו, ואומר: זה שלי הוא, ושלי היה. ואז נכתב אותו אדם לחיים (ונכתב שהוא שלו). ואם נצחו החטאים - הצד האחר הטמא הזה, שנקרא חובה ומות, אחז בו ואומר: זה שלי הוא, ושלי היה. ואז נכתב שהוא שלו. וזהו ששנינו, שהרי ביום הזה של ראש השנה נכתב אדם או לחיים או למיתה. אם נכתב בצד הקדשה - נכתב לחיים ומתקים שם ונדבק בו. ואם נכתב בצד האחר - מתקים בצד הטמא ודבק בו, וזהו הן לחיים הן למות. ונמשך בצד הזה או בצד הזה. כל זמן שהוא עומד בצד הזה של הקדשה, כל הקדושים וכל הטהרות נדבקים בו. יקרא - והקדוש ברוך הוא ישוב וישמע לו. עליו כתוב (תהלים צא) **יקראני ואענהו עמו אנכי בצרה אכלצהו ואכבדהו ארץ ימים אשיביעהו ואראהו בישועתי**. וכל זמן שהוא עומד בצד האחר של הטמאה, כל טמאה וכל חטא וכל הרעות נדבקות בו. יקרא - ואין מי שישמע אותו, מרחק הוא מהקדוש ברוך הוא. עליו כתוב, (שם קט) **רחוק מרשעים ישועה**, וכתוב (ישעיה א) גם כי תרבו תפלה אינני שמע.

אם הזכיות הכריעו לצד הזה שנקרא זכות, נכתב האדם באותו צד שנקרא חיים. משום ששני הצדדים הללו עומדים באותו יום

ההיכל הזה הוא המקום של כל אותם שנקראים אלהים אחרים, משום שמתגלים כאן. וכל אותם שמפתים את בני האדם בתענוגות העולם הזה, לזנות ולהתענג בתענוגות של נאופים של העולם, ומוזשכים אותם אחר תענוגי ונאופי העולם הזה, כמו שאמרו רנו. בהיכל הזה נראית רוח אחת שולטת חזק, שהיא על כלם, ואף זה נקרא כך אל, כמו האחר שבצד הקדשה. זהו אל נכ"ר, וזהו שמפתה את האדם שלומד תורה או שעומד בבית המדרש. הריח החזקה הזו מפתה אותו, וחושב כמה הרהורים, ואומרת: מה אתה עומד כאן? טוב

לך ללכת בקברת אותם שגאים על בני אדם, והם הולכים אחר נשים יפות ומתענגים בתענוגות העולם. כיון שאדם מתפתה אחריה, אז כלן משוטטות והולכות ונמשכות אחריו. וכמה הם אחרים שעומדים תחתיו, וכלם מטמאים אותו בעולם הזה, ומטמאים אותו באותו עולם. והם נקראים צואה רותחת, שכתוב (ישעיה) צא תאמר לו. אותן הדרגות שקימות לטמא תמיד, והרי נתבאר.

אוי לו שנהסר מאותו הצד הקדוש, צד האמונה, ונפקד בצד האחר הטמא. כמו כן בכל אותן סעודות של יום טוב

באמצע ההיכל הזה יש רוח אחרת שנקראת נגע. ומזו יוצאת רוח אחרת שנקראת נגע צרעת, והיא עומדת תמיד לטמא את כל אותם בעלי לשון הרע יותר על כל מה שמשמאים אותו. והנגע העליון הזה ממנה על כל אותם שלחנות של שבת, שקששונקסת שבת ולא ערכו את ענג השבת כראוי והם מבזים את ענג השבת, הנגע הזה נוטל אותם שלחנות שאינם בענג שבת כפי שאמרנו. וכשזה נוטל את אותם השלחנות, כל אותם שוחררי החקים שעומדים בו, כלם פותחים ואומרים: (תהלים קט) וַיֵּאָהֱב קִלְלָה וַתְּבוֹאֶהוּ וְלֹא חָפֵץ בְּבִרְכָה וַתִּרְחַק מִמֶּנּוּ. וַיִּלְבֹּשׂ וַיִּגֹּ'. וַיִּקְשׁ נוֹשָׁה לְכָל אֲשֶׁר לוֹ וַיִּגֹּ'. אַל יְהִי לוֹ מִשֹּׁף חֶסֶד וַיִּגֹּ'. והרי בארנו, שבאותו ליל שבת, כשהשלחנות נתנו לאותו הצד הרע, אזי מתחזק אותו הצד הרע הטמא, ואותו אדם נמסר לאותו הצד. **אוי לו שנהסר מאותו הצד הקדוש, צד האמונה, ונפקד בצד האחר הטמא. כמו כן בכל אותן סעודות של יום טוב.**

בנים חיים ומזונות הם בהפך

זוהר (דף רס"ו ע"ב):

כאן בהיכל הזה - **בנים חיים ומזונות הם בהפך**. ובאותו היכל האחר הקדוש לא עומדים שלשת אלה, והם תלויים למעלה, וכאן הם עומדים לרע. שכאשר (מגיעים בניו של אדם) מגיע אדם להיכל הזה, הרי שם עומדות החיות לכלות אותם. והרי שם בנים כשהם קטנים, מכאן יוצא, כדי להתמנות הקטגור עליהם. והרי שם עומדים המזונות להעבירם ממנו, והפל תלוי בחטא. ולכן נקרא ההיכל הזה חובה, כמו שנתבאר. ומכאן יוצאת רוח טמאה אחת שנקראת ארירי"א, וכמה אלה ורבות עמה, וכלם נקראים ארירי יום, כמו שנתבאר (איוב ג) יקבהו ארירי יום. והרוח הזו וכל אלה שעמה, כלם קמים לטל אותו דבור שקלל אדם את עצמו ברגזו, ואלו מעירים את הנחש הזה שנקרא (ישעיה כז) לוֹיִתָּן נָחַשׁ עֲקֵלְתָּו, כדי להביא ולעורר קללות על העולם. זהו שכתוב יקבהו ארירי יום וגו'.

ואלו ארירי היום שולטים על רגעי ושעות היום, ונוטלים אותם דבורים שקלל אדם על עצמו, בין ברגזו בין בשבועה, ובאותו דבור מעירים את אותו נחש עקלתון שנקרא לוֹיִתָּן, כדי להעמידו להשחית את העולם. ולכן קלל איוב את יומו בצערו, ולא את גופו, שכתוב (איוב ג) וַיִּקְלַל אֶת יוֹמוֹ - בַּתְּחֵלָה, וְאַחַר כֵּן - יִקְבְּהוּ אֲרִירֵי יוֹם. הרחמן יצילנו מהצד הרע ומתקפו ומפל דבר רע.

ההיכל החמישי. ההיכל הזה הוא היכל שנקרא שאו"ל, כנגד אותו השם שנקרא ערל

ההיכל החמישי. ההיכל הזה הוא היכל שנקרא שאו"ל, כנגד אותו השם שנקרא ערל, והרי בארנו שזהו סוד הערלה. בהיכל הזה יש פתח אחד וממנה אחד עליו, וזהו הממנה להעיר תמיד קטרוג על העולם, והרוח הוא נקראת אי"ה, משום ששמו של הפתח הזה נקרא אי"ה, וסימנה - (בראשית א) ואיבה אשית בינה ובין האשה וגו'.

בהיכל הזה עומדת רוח אחת ששולטת על הכל, וזה נקרא שוד"ד

בהיכל הזה עומדת רוח אחת ששולטת על הכל, וזה נקרא שוד"ד, והוא (ישעיהנט) שוד ושבר. וזהו שוד בהרים הרמים, בתוך סלעים והרים. מההיכל הזה יונקים כל אותם שודדים ומשמידים במקומות הרבן. ומכאן יוצאים כל אותם שהורגים בתרבות ובמחיים, והולכים אחר (בראשית א) להט התרב המתהפכת, להשמיד הכל. מזה יוצאת רוח אחרת שנקראת שוד. וכששולט הרעב על העלם, הרוח הוא שנקראת שוד"ד נמצאת, ורוח אחרת משתפת עמה, שנקראת כפ"ן. ואלו הולכים בעולם, ונמצאים כנגד בני אדם. והינו שכתוב (איוב ה) לשד ולכפן תשחק. ואלו עושים קטרוג לבני אדם ושודדים את הכל. האחד שנקרא שוד. שאחר שהולך לתוך הרים רמים ושודד ומחריב ומשמיד הכל, אז שב ושודד בני אדם, ומתים בחלשתו. וכשאוכלים בני אדם, לא שבעים, משום שהוא שולט בעולם.

מי שעושה חסד עם בני אדם ונותן להם לאכל ולשתות, כדאי הוא לדחות את שתי הרוחות החוצה שלא ישלטו בעולם

ובאותו זמן, מי שעושה חסד עם בני אדם ונותן להם לאכל ולשתות, כדאי הוא לדחות את שתי הרוחות החוצה שלא ישלטו בעולם. וכשישראל לא עושים חסד עם בני אדם, ושאר העמים עושים חסד בעולם, אז שתי הרוחות הללו, מתבשמים (לשאר עמים, ומתחזקים וכו') דבריהם ומתחזקים על ישראל. משום שהרי אז התחזק אותו הצד האחר, וישראל נכנעים. וכשישראל עושים חסד, נכנע אותו הצד האחר ונתלש, וצד הקדשה מתחזק. וכשישראל לא מעוררים חסד, אותן שתי רוחות (מתבשמות. אחת התבשמה להם לשאר העמים) ומתהפכות כדי להכריע אותם את ישראל, ואז אותן הברכות שיוצרות מלמעלה מצד הימין, יונקים אותם שאר העמים (ועומד לאותו הצד). וזהו שכתוב, (שיר א) שמוני נטרה את הכרמים. אלו שאר העמים. פרמי שלי לא נטרתי - אלו ישראל. משום ששאר העמים מושכים אותם לתוכם באותם חסדים שעושים עם בני אדם, וישראל מרחיקים אותם מתוכם, משום שלא משתדלים באותם חסדים כמו שאר העמים.

הרוח הוא ממנה על אנשים שמשחיתים דרכיהם ולא חוששים לכבוד רבונם, לשמור את אות ברית הקדש

זוהר (דף רס"ו ע"ב):

ותחת הרוחות הללו עומדים כל אותם שנקראו ערלה. זמורי ערלה, ענפי ערלה. ומעליהם ממנה אחד שנקרא גז"ר דיני"א. וזהו שעומד על כל אותם שלא שומרים שנות ערלת

האילו, ועל כל אותם שמעפכים את הברית לבגיהם. ולכן הנחש רצה להרג את בנו של משה עד שמלה אותו צפורה, שכתוב (שמות ד) ותקח צפורה צר ותקרת את ערלת בנה וגו'. והרוח הזו מונה על אנשים שמשחיתים דרכיהם ולא חוששים לכבוד רבונם, לשומר את אות ברית הקדש, וזו מכניסה אותם לגיהנם לאותו מקום שנקרא שאול ואבדון, ונדון שם כמו שבארנו כאן.

לתוף אמצע ההיכל הזה עומדת רוח אחת, שעומדת ואורבת על דרכים ושבילים, לראות את כל אתם שעוברים על דברי התורה, כדי להכניס שנאה בין מעלה ומטה, משום שכל ההיכל הזה הוא איבה. זה וכל אותם האחרים, כלם עומדים להראות פנים מאירות לבני אדם ולפתות אותם, כדי שיסטו מדרך האמת ולמשוף אותם אחריהם, ואחר כך הם הורגים אותם, ונמותו בשני עולמות, שכתוב (משלי ה) ואחריתה מרה כלענה חדה כחרב פיות.

אשרי חלקם של ישראל שהקדוש ברוך הוא מטהר אותם במים טהורים עליונים

הרוח הזו נקראת אפרי"א. עפר של אפר. שלא עושה תולדות ופרות לעולמים, משום שזהו עפר של אפר. ואף על גב שנקרא עפר, אינו עפר קדוש שעושה פרות, ונקרא (איוב כח) עפרות זהב. אלא כמו שנאמר, (במדבר יט) מעפר שרפת החטאת. וזהו עפר שרפת החטאת. וסימן זה בא בשני צדדים. אחד, משום שהוא כלול בחטאת הזו, הסוד של אותו נחש הקשה. ואחד, שכשאדם עושה חטאת, הוא מחזק את העפר הזה ושולט בעולם. וזהו הכלול (במדבר ה) במי המרים המאריים. ולכן צריך אותו לאשה שססתה תחת בעלה ועשתה מעשה של אשת זנונים, להשקות אותה מים שכלולים בעפר, שהוא מקרקע המשפן, והעפר הזה הוא מאותו מקום שנקרא קרקע, ואותו שנקרא קרקע של אותו משפן. והעפר הזה הוא מאותו קרקע. ומשום כך צריך להבהן להשקות את האשה הזו כמו כן. והכל הוא ברמז עליון. **אשרי חלקם של ישראל שהקדוש ברוך הוא מטהר אותם במים טהורים עליונים**, שכתוב (יהזקאל לו) וזרקתי עליכם מים טהורים וטהרתם. מים טהורים הרי אמרנו, בין מים ראשונים למים אחרונים. ואף על גב שהרי בארנו, מים ראשונים מצוה - כך נקראו, ומים אחרונים חובה - גם כך נקראו. והרי בארנו על שני הצדדים הללו, הצד הזה של קדשה נקרא מצוה, והצד האחר הזה נקרא חובה. ומשום כך נטל חלקו באותם המים, ועל זה כתוב, וזרקתי עליהם מים טהורים וטהרתם. ההיכל הששי. ההיכל הזה עומד למעלה על כל אותם שאר ההיכלות הפתוחים. ארבעה פתחים יש להיכל הזה. האחד נקרא מנת, ואחד נקרא רע, ואחד נקרא צלמון"ת, ואחד נקרא אפ"ל. אלו ארבעת הפתחים עומדים תמיד להרע, ואלו הם הכלל של הכל.

בהיכל הזה נלכדים רגלי הטפשים

זוהר (דף רס"ז ע"א)

כמו שיש בצד הקדשה בסוד האמונה ארבעה פתחים לארבעה צדדים שמתקשרים זה בזה, וכלם קדושים, כך גם למטה כאן. וכשאלה נקשרים ומתחברים זה עם זה פאחד בהיכל הזה, אזי נקרא בית חבר, כמו שנאמר, (משלי כא) מאשת מדיינים ובית חבר. וההיכל הזה

עומד תמיד להרע. על ההיכל הזה כתוב, (שם כז) ונעתרות נשיות שונא, משום שפאן עומדים כל אותן נשיות רעות ותאווות רעות, וכל עדוני הגוף של העולם הזה, שבאותם העדונים מתגרש אדם מהעולם הזה ומהעולם הבא. ועל ההיכל הזה כתוב, (שם ה) כי נפת תטפנה שפתי זרה וגו'. בהיכל הזה עומדת רוח אחת שממנה על כל אלו שלמטה, והיא כלל על כל שאר הרוחות. ההיכל הזה מתקשט בקשוי יפי על כל אותם ההיכלות. בהיכל הזה נלקדים רגלי הטפשים. על ההיכל הזה כתוב, (משלי ו) אל תחמד יפיה בלבבך ואל תקחך בעפעפיה. בהיכל הזה תלויים כל תאוות העולם וכל אותם ענוגים של הטפשים חסרי הלב, חסרי הדעת, כמו שצאמר, (שם ז) וארא בפתאים אבינה בבנים נער חסר לב עבר בשוק אצל פנה וגו'. בנשף בערב יום וגו'. ואז קרבות רגליו להיכל הזה, שהוא כלל של כל התחוננים, ואז, (שם) והנה אשה לקראתו שית זונה ונצרת לב. שית - זהו ההיכל הזה שהוא ששי לכל שאר ההיכלות, וכאן עומדת זונה לפתות את הטפשים.

בעולם הזה, שהן מתוקות, ואחר כך מרירות בשעה הזו

בהיכל הזה עומדת ואינה עומדת. יורדת ומפתה, עולה ומשטינה, כמו שצאמר (שם) בביתה לא ישכנו רגליה. פעם בחוץ פעם ברחבות - כשעולה למעלה. ואצל כל פנה תארב - כשנוטלת את הנשמה. מה כתוב? והחזיקה בו ונשקה לו. אלו אותן נשיות לטמא ולהטעות בני אדם אחריה, משום שפאן הוא מקומם של כל אותן הנשיות הרעות, ומכל הענוגים הורים שהם מתוקים לפי שעה, אוי לסופם! כמו שכתוב (שם ה) וחלק משמן חכה. וכתוב, ואחריתה מרה כלענה. מה זה מרה כלענה? אלא כשאדם מתפתה אחריה בעולם הזה ומגיע זמנו להסתלק מהעולם הזה, היא עומדת על האדם ומתלבשת לפניו בגלימה של גוף של אש וחרב שנונה בידה, ושלת טפות בה.

ופרשוה, ובה טפה אחת מאותן טפות שהיא מרה, ובשעה שמטילה אותה לפיו של אדם, היא נכנסת למעי, ואז הנשמה מתבלבלת, ואותה טפה משוטטת והולכת בתוך הגוף ועוקרת את הנשמה ממקומה, ולא משאירה לנשמה מקום לשבת, והיא מרה כלענה, וטועם אותה האדם במרירות תמורת אותה מתיקות שטעמו בה בעולם הזה כשנמשכו אחריה. אחר כך זורקת טפה אחרת, והנשמה יוצאת ומת האדם. ואחר כך זורקת טפה אחרת, ופניו מוריקות, ומסריח. משום שהנשמה קדושה, וכששולט עליה הצד האחר הזה, עוקרת מלפניו, ולא מתישבים ביחד.

משום כך, כמו שנדבק באותן נשיות רעות בעולם הזה, אף כך גם בשעה הזו. שאם אדם נמשך אחריה בעולם הזה ועוזב את הצד הקדוש, אז הנשמה אינה חוזרת לאותו מקום קדוש. וכמו שנמשך אחריה בעולם הזה, כך גם שולטת על נשמתו, ואז הנשמה יוצאת כמו בחבלים, ופרשוה. וכל זה משום שאותן נשיות שנושקות אותה בעולם הזה, שהן מתוקות, ואחר כך מרירות בשעה הזו. ועל כך, והחזיקה בו ונשקה לו, בעולם הזה, כמו שבארנו. העצה פניה ותאמר לו. משום שבהיכל הזה עומדים כל הקטגורים, וכל השליחים הרעים שנמצאים אצל האדם וגורמים לו שיתתקן בתקוניו ויסלל בשערו ויתרחץ ויתתקן

כדי שִׁיִּסְתַּכְלוּ בו. כֵּאֵן עוֹמְדַת רוּחַ אַחַת שֶׁנִּקְרָאת סְקֻטוֹפֶ"ה, וְזֶהוּ הַמְּמִנָּה עַל כָּל תַּקוּן וְסֻלְסוּל שֶׁל בְּנֵי אָדָם.

כָּל זֶה גּוֹרֵם אוֹתוֹ מִרְאֵה הַמְּרָאָה שֶׁהוּא מִסְתַּכֵּל בָּהּ. שִׁכְמוֹ שֶׁמִּרְאֵה גִּסּוֹת שֶׁל רוּחַ בְּלָבוֹ, כִּף גַּם מִרְבֵּה רוּחַ רָעָה אֵלָיו

זוהר (דף רס"ז ע"ב):

לפנים ההיכל הזה עומד ממנה אחר, שהממנה האחר הזה מעורר את האדם אחר כך לעוררם, שהרי הוא מתקין גופו ומסלסל בשעריו, שיטל בידו מראה אחת להסתכל בה, ומחזיקה בידו ומסתכל בה, ורואה את דמותו באותו מראה. ובה מעורר את אותה הרוח לכח אחר, שנקרא עסירט"א, ומכאן יוצאים כל אותם שמראים לאנשים קזבים בחלומותיהם, וכל אותם שמראים דברים ולא מתקיימים בהם, אלא לבלבל אותם. ואחר כך, כשאותם אנשים נמשכים באותו מראה שנקרא מראה, אז כלם בגסות הרוח שלהם, והרוח הזו שנקראת עסירט"א, היא מעוררת לרוח אחת הממנה שהיא תחת ידיה, ונכנסת לנקב שלמטה של כל הנקבים, ומעלה משם רוח אחת אחרת שממנה עם אותה רוח שנקראת אסקר"ה, כפי שאמרנו. וזוהי ליל"ת, אם השדים. וכשאותו אדם מעורר את הרוח האחרת שנקראת עסירט"א, אזי מתחברת עם אותו אדם, ונקשר עמה תמיד. ואז בכל ראש חדש וחדש מתעוררת אותה הרוח של מראה רע עם ליל"ת, ולפעמים נזק מהם אותו אדם ויפל לארץ ולא יוכל לקום, או שימות. וכל זה גורם אותו מראה המראה שהוא מסתכל בה. שכמו שמראה גסות של רוח בלבו, כך גם מרבה רוח רעה אליו. ולכן הכל עומד באותה התעוררות שלמטה. זבחי שלמים עלי (משלי ז). בא וראה, שלמים לא באים על חוב, ולא על חטאת, אלא על שלום. מה זה שלמים? אלא שלמים משני צדדים, שלא נמצא מקטרג עליו. לא למעלה ולא למטה. מי הוא המקטרג? אלא אותו צד השמאל של יצר הרע, שימצא בשלום של הימין. ועל כן, זבחי שלמים עלי. (עלי דוקא, אותם זבחי שלמים עלי הם, כדי שלא ימצא מקטרג על העולם).

אשריהם הצדיקים שיוצעים דרכים קדושים ללכת בהם, ולא יסו ויזנו וישמאל. אשריהם בעולם הזה ובעולם הבא

דבר אחר, זבחי שלמים עלי - הרי אני בשלחה לגבאי, להראות לך שלום. ומשום כך, היום שלמתי נדרי, לפתות את בני העולם תמיד. על כן יצאתי לקראתך וגו' שידעתי שאתה חסר לב, חסר טובה. לשחר פניך, להתחבר עמך בכל הרעות של העולם. ונאה לך להנות ולטעות אחת התשוקות של העולם הזה. ומדרדרת אותו מדבר לדבר, ומרעה לרעה. וחזרתי בין הטפשים ושחרתי פניך, ואמצאך, וכבר מצאתי אותך כדי להדבק בך. לכה נרוה דדים עד הבקר. זהו שכתוב (איוב כד) ועין נאף שמרה נשא. שהרי אז הוא הזמן לשלט. לכה נרוה דדים, גלף פאחד, הריני עמוך. שהרי עד עכשו אתה עלם אתה בכחך, אם לא תענג את עצמך עכשו, אז מתי? כשתהיה זקן?! עכשו זה הזמן! מה הטעם? פי אין האיש

בביתו. זה יצר הטוב, שלא שורה פאן בתוכה, ואינו הזמן. הלך בדרך מרחוק - שלא שרוי באדם אלא בדרך מרחוק, כשהוא משלש עשרה שנים ומעלה, ולא בכל אדם, ואני עומד עמוך מיום שנולדת, זהו שפתיב (בראשית ד) לפתח חטאת רבץ. ועכשו שאתה רוק, עכשו הזמן לענג את עצמך. צרור הפסך לקח בידו (משלי ז), לעלות למעלה ולהתעכב שם (ולהתענג). ליום הפסא יבוא ביתו. מתי יבא פנגדד? ליום הפסא, שהוא יום הדין להשגיח בדין, שפתיב (תהלים פא) בפסא ליום חגנו. בזמן שצריך אדם להתענג בעולם ולהנות בו - מתרחק ממנו. ובזמן ששורה הדין בעולם, אזי בא אליו לעשות עמו דין. ועל כה, הטתו ברב לקחה וגו'. עד יפלה חץ כבדו. אשריהם הצדיקים שיודעים דרכים קדושים ללכת בהם, ולא יסו ימיו ושמאל. אשריהם בעולם הזה ובעולם הבא. ההיכל השביעי. זהו היכל של שמרי הזין לרוות בו, כמו שנאמר (בראשית ט) וישת מן היין וישכר ויתגל. סחיטת כל אותם הענבים, כלם ענבים רעים. פאן היא הסחיטה שלהם, וזהו (תהלים עה) יין חמר. שמרים של יין שאין מי ששותה ממנו, שלא גורם מנות לעצמו. מן היין הזה הטעימה חנה את בעלה והכניסה אותו להיכל הזה. ששנינו, סחטה ענבים ונתנה לו, וגרמה מות לו ולכל העולם אחריו.

כלם מעידים עליו שהוא ממזר, וכך כל מעשיו וצדדיו באותו גון ממש

זוהר (דף רס"ח ע"א):

בהיכל הזה עומדות כל אותן הנשמות הטמאות שיורדות לכל אותם שנדבקים בצד הזה, ואותה רוח שיורדת לכל אותם שמצדה, מכאן יוצאים. כמו שהם סטו דרכם בעולם הזה והשתדלו בזנות במקום שלא צריך להתרחק מדרך האמת. ואז, כמו שהוא נדבק באותו צד של יצר הרע בזנות, כך גם יוצאת מההיכל הזה רוח טמאה לטמא אותו, ולכן שיוצא משם. ואותו הבן נקרא ממזר, שבא מצד של אל זר. כמו שהוא נמצא באותה תאנה ובאותה זנות באותו צד של יצר הרע, כך גם מושך לאותו בן רוח טמאה אחרת, שמטמאת, וכלם מעידים עליו שהוא ממזר, וכך כל מעשיו וצדדיו באותו גון ממש. מההיכל הזה יוצאת רוח אחת שממנה על אותן רוחות שנקראות צפוני. וסימנה - (משלי כז) צפניה צפן רוח. וזהו הממנה על זה. וההיכל השביעי הזה כנגד אותו שם שנקרא (יחזקאל לא) ארץ תחתית. ועל זה כתוב, (ויאלב) ואת הצפוני ארחיק מעליכם.

ומכאן יוצאת רוח לוחטת שהיא אש ושלג, שנקראת צלמון, כמו שנאמר (תהלים סח) תשלג בצלמון

פאן היא נקדה אחת שעומדת לפני ולפנים, ומכאן יוצאות כל רוחות אחרות שמשוטטות בעולם ושוטטות בעולם הזה בכל אותם דברים ומעשים שנמסרו לצד השמאל. ומכאן יוצאים כל אותם זיקים וניצוצות שדועכים מיד, לוחטים ודועכים, ומאלה יוצאות רוחות אחרות ששטות בעולם ומשתתפות עם אותן שיצאו מתוך תהום רבה. והוא זה ההיכל, כמו שנאמר (תהלים לו) משפטיך תהום רבה. ואותן רוחות שלא נמסרו להתגשם בעולם, ונראות ואינו נראות, נראות כמו שנתבאר. ואחר כך אותן רוחות שמשוטטות בעולם, ואלה

עומדות להרחיש נסים לבני אדם, משום שאלה לא עומדים בטנפת של טמאה כל כף כמו האחרים, ורוח אחת ממנה עליהן, ונקראת נסיר"א, שהתנסרה מאותם צדדים שטמאים יותר, ואלו פורחים באויר ומרעים לצד שלהם, כדי לעשות נסים לאותם שבצד הקדשה.

ומהרוח הזו שנסרה, שנקראת נסיר"א, ממנה יוצאים כמה צדדים אחרים נפרדים למיניהם, וכלם עומדים שליחים בעולם, כל אחד כראוי לו, עד שהתמנו למטה מלכים ושרים, ואין להם קיום תמידי כאותם האחרים שלמעלה. בהיכל הזה הדבקות של צד הטמאה וכל אותן התשוקות הטמאות, ומטמאות את העולם. זהו שעתיד להוציא אש בכל רגע ושעה, ואין מי שעומד לפניו. מכאן יוצאת אש של רוח חזקה למטה לדון בה את רשעי העולם, ומכאן יוצאת רוח לוקהט שהיא אש ושלג, שנקראת צלמון, כמו שנאמר (תהלים סח) תשלג בצלמון.

כאן יש חלונות פתוחים לצד של האור הקדוש, ואותם מקומות מתקנים למלכי שאר העמים, אותם שלא הציקו לישראל, והגנו עליהם תמיד

בהיכל הזה קימים ארבעה פתחים שנופרדים לארבעה צדדים לחוץ, ואלו אוהזים ולא אוהזים בצד הקדשה. לא נאחז, אלא שגראה באותם הפתחים אור שמאיר, והוא מקום שמתקן בכל פתח ופתח לאותם חסידי שאר העמים, אותם שלא הרעו לישראל והשתדלו עמיהם באמת. אלו עומדים בפתחים ונחים שם (מהצד הזה, ונחים מהצד הזה). בפתח ההיכל הזה באמצע, לחוץ, ששה פתחים שנואחזים בהיכל הזה, וכלם אחוזים בו. כאן יש חלונות פתוחים לצד של האור הקדוש, ואותם מקומות מתקנים למלכי שאר העמים, אותם שלא הציקו לישראל, והגנו עליהם תמיד. לאלה יש כבוד משום ישראל, ונהנים באותה האפלה שבה יושבים מתוך אור שמאיר מצד הקדשה, כמו שנאמר, (ישעיה יד) כל מלכי גוים פלם שכבו בכבוד. ואם עשו צרות לישראל או שדחקו אותם, כמה הם שאוהזים בהם, ודינים אותם למטה שלש פעמים ביום בכמה דינים משנים אלה מאלה, את אותם מלכים שהציקו להם, שגדונו באותו העולם בכמה דינים, וכל יום יום מעידים עדות על ישראל ועל אמונתם, ויורדים למטה ונדונים שם. אשריהם ישראל בעולם הזה ובעולם הבא.

אשרי חלקו של מי שנוצל ממנו ומלחישתו שלא יתנשף ממנו ולא יטיל בו ארס, שימות בו

זוהר (דף רס"ח ע"ב)

עד כאן שבעה היכלות, מדורי צד הטמאה מצד הנחש. אשרי חלקו של מי שנוצל ממנו ומלחישתו שלא יתנשף ממנו ולא יטיל בו ארס, שימות בו. יש להשמר ממנו מכל הצדדים, מלמעלה ומלמטה. מי שנוצל מהראש, לא ינצל מן הגב. כשמכופף ראש, זוקף את הגב, מפה והורג. ועם כל זה, אם ישף הנחש בלא לחש. כמו ששנינו, נוטל רשות ומוציא נשמה. משום כף צריך אדם להשמר שלא יחטא לפני הקדוש ברוף הוא, כדי שלא ילחשו לו לאותו נחש שינשף ויהרג. (אשריהם אותם צדיקים שיועדים דרכים קדושות ללכת בהן, שלא ללכת אחר אותו נחש רע, הצד האחר הטמא, ונפרדים ממנו ולא מתפתים אחריו. אשריהם בעולם הזה, אשריהם בעולם

הבא). וַיִּצַר ה' אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם עֵפֶר מִן הָאֲדָמָה (בראשית ב). עֵפֶר הוּא, וְלֹא חֲמֹר. עֵפֶר הוּא, וַיָּשׁוּב לְעֵפֶר, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (שם ג) כִּי עֵפֶר אַתָּה וְאֵל עֵפֶר תֵּשׁוּב, (לאחר שחטא נעשה מזון לגחש, ולפיכך וכו') אַחַר שְׁחָטָא. וּמִשׁוּם כֶּף כְּתוּב עַל הַנְּחֹשׁ, (שם) וְעֵפֶר תֹּאכַל כָּל יְמֵי חַיֶּיךָ. עֵפֶר זֶה הוּא אָדָם, שֶׁכְּתוּב כִּי עֵפֶר אַתָּה וְגו'. וּמִשׁוּם כֶּף כְּתוּב עֵפֶר וְלֹא כְּתוּב אֲדָמָה וְלֹא חֲמֹר, וְכְתוּב (ישעיה סה) וְנָחַשׁ עֵפֶר לְחִמּוֹ. עַד שִׁיתְעוֹרֵר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וַיְבַעַר אֶת אוֹתָהּ רוּחַ טְמֵאָה מִן הָעוֹלָם, שֶׁכְּתוּב (שם כה) בְּלַע הַמּוֹת לְנֹצַח וְגו'. וַיִּקִּים אֶת אוֹתוֹ עֵפֶר וַיַּעֲדוּ אוֹתוֹ לְשִׁמְחַ בְּעוֹלָם, שֶׁכְּתוּב (שם כו) הַקִּיצוּ וְרַנְּנוּ שְׂכְנֵי עֵפֶר וְגו'.

פרק ג

הכל תלוי בתשובת האדם, כי על ידי התשובה יכול לדחות מעליו הזוהמא ההיא שנדבקה בו על ידי חטאתיו

מובא בספר שער הגלגולים (הקדמה כ"ג) וז"ל ודע כי כל החטאים והעונות שחוטא האדם בפני עצמו זולת מה שחטא אדם הראשון, ודאי הוא דהאדם ממשיך עליו קליפה וזוהמת הנחש כפי ערך חטאו, האמנם הכל תלוי בתשובת האדם, כי על ידי התשובה יכול לדחות מעליו הזוהמא ההיא שנדבקה בו על ידי חטאתיו אפילו אם הם לחטאים גדולין אבל הזוהמא והקליפה שנדבקה בכל הנשמות כאשר חטא אדם הראשון אינו תלוי בתשובה, ומוכרח הוא למות ואחר כך יתוקן הפגם ההוא על ידי המיתה ואף על פי שהקב"ה קבל גם תשובת אדם הראשון ונתכפר לו עונו, עם כל זה הזוהמא והקליפה שנדבק בו כשחטא לא הוסר ונפרד ממנו אלא אחר המיתה וטעם הדבר הוא לפי שחטאו של אדם היה גדול עד מאד מכמה סיבות אין מקום לבוארם וכו' והנה האיש החוטא ממשיך עליו סטרא אחרא הנקרא מות ולכן אין הקליפה ההיא נפרדת מן האדם אלא אחר המיתה כי אז נקבר האדם ובשרו מתעכל בעפר ונפרד ממנו הקליפה שנדבקה בו בזוהמת הנחש שהטיל בחוה ובאדם.

ענין חיבוט הקבר

ובזה תבין ענין חיבוט הקבר, וזה ענינו, והוא כי אחר מיתת האדם ואחרי קבורתו בעפר הארץ, אז תיכף באים ד' מלאכים ומשפילים קרקע הקבר ומעמיקים אותו למטה ונשאר חלל בקבר כשיעור קומת האדם הנקבר שם, כנזכר במאמר פרקי חבוט הקבר ועיי"ש, ואז מחזירים נפשו בגופו כמו בחייו, והטעם הוא לפי שהקליפה היא דבוקה עדיין וקשורה עם הנפש ועם הגוף ואיננה נפרדת מהם, ולכן צריך שיחזור נפשו בגופו ביחד, ואז המלאכים הנזכרים אווזים בו כל אחד מקצה, ומנערים אותו וחובטים אותו במקלות של אש, כדרך שאווזים בטלית בשתי קצוותיה ומנערים אותה מן האבק הנדבק בה, עד שנפרדה מהם הקליפה ההיא לגמרי, ולכן נקרא חיבוט הקבר כאדם שחובט טליתו ומנערה, ועל כן צריך להעמיק הקבר כדי שיהיה מקום חלל לנערו ולחבטו, ואמנם לא כל האנשים שווים, כי הצדיקים אשר בחייהם נתרחקו מן היצר הרע והיו מכניעים עצמם וחובטים עצמם ביסוקין הבאים עליהם, וגם על ידי התורה והמצוות שמתשישים כוחו של אדם, עד שנמצא כשהגיע זמנם ליפטר מן העולם ולקבל חבוט הקבר אין צריכים צער גדול כי בחבטה כל שהיא מספיק להם להפרידה מהם, מה שאין כן ברשעים שאדרכה על ידי תענוגיהם בעולם הזה הם מקשרים ומחזקים יותר את הקליפה בגופם ונפשם, ונמצא כי זהו סוד למה אין אדם ניצול מחבוט הקבר כנזכר בפרקי חבוט הקבר, וכמו שביארנו לעיל באותם שמתו בעטיו של נחש שאין להם תקנה להפרידה זולת על ידי מיתה וחיבוט הקבר, זולתי אותם הנזכרים

שם בפרקי חבוט הקבר על ידי איזה מצוה הסגולית לזה הדבר, אבל כל שאר בני אדם כלם צריכים חבוט הקבר, אלא שיש הפרש בין חיבוט רב למעט כנזכר, וכל אחד ואחד הוא סובל עונשו כפיל מדריגת קליפתו, וכפי עוצם דביקותה, ואמנם אפילו אותם הניצולים מחבוט הקבר כנזכר, הנה אותם המצות הסגולית לזה כנזכר, הם מפרידות את הקליפות מהם בלי מער אחר ושמעתי ממורי ז"ל כי כל הנקבר בערב שבת אחר חמש שעות ביום ושעה חמישית בכלל, אינו רואה חבוט הקבר, כי קדושת השבת מפריד ממנו הקליפה בלי צער חבוט הקבר, וזהו סוד יום הששי בהא יתירה, כי משעה חמישית של יום הששי ולמעלה כבר קדושת שבת מאירה אז עכ"ל.

פרק ד

יש מעשים טובים המגינים על האדם על ידן ניצול האדם מצער חיבוט הקבר

ואחר כך כשנפטר מזה אז מתחיל דין חדש נורא ועצום שהוא צער רימה ותולעה, אשר אשרו רז"ל (ברכות דף י"ח ע"ב, שבת דף י"ג ע"ב, דף קנ"ב ע"א) אמר רבי יצחק קשה רימה למת כמחט בבשר החי, ולא גזמו ח"ו בדבריהם חס להזכיר.

והצדיקים ובעלי תשובה אינו נעשה מגופם רימה ותולעה, רק גופם נתעכל בקל ובנחת ובמהרה, כי זה מעלה כל שממה להתעכל הבשר תקדם הנפש לעלות למקום מנוחתה⁶.

ואם לא יזכה נעשה מברשו רימה ותולעה, ומתקבצין עליו המונים המונים מכל מיני נחשים ועקרבים ושרצים ורימה ותולעה ונושכין ועוקצין אותו, והוא שוכב ורואה ומרגיש גודל צערו הנורא אשר מי יכול לשער, למשל תצייר לפניך מי ששוכב במיטה ובאים ח"ו למאות אלפי אנשים במחטים וידקרו אותו, וכל שכן זמן וזמנים מובא שנה או שנתיים או יותר

כי הרימה ותולעה בעצמום נולדים מהחטאים והעונות שלו, כאשר תראה (בבא מציעא דף פ"ד ע"ב) במעשה ברבי אלעזר בן רבי שמעון שראתה אשתו כי תולעת רוחשת תחת אוזנו ונבהלה מזה, ואמר לה אל תפחד רק פעם אחת שמעתי זלזותא דצורבא מרבנן ולא מחיתי כראוי לי בעבור זה בא לי זה הצער, ומזו החטא נברא זה התולעת, הגם שיכול להיות שהיה זאת כמה זמן אחר הסתלקותו, כדמשמע שם מהגמרא, אבל הצדיקי כל מה שמעלים אותם מדרגא לדרגא מדקדקים אתם ביותר אפילו בדקות שבדקות.

וכן תדע כי אפילו מחט בבשר החי אינו שוה כשדוקרים בעין או במח או בלב או בבשר עב וכדומה, כי אפילו הדקירות האלו גם כן אינם שוות רק לפי החטא, כי כל רימה ותולעה הכל במספר ובמפקד לפי חטאיו.

כל הם יסורי הגוף עם התלבשות הבלי דגרמי שבו, שמקבל הגוף העונש עד שישוב עפר ואפר, עד לעתיד ליאמר ה' (ישעיהו כ"ו) הקיצו ורננו שוכני עפר במהרה בימינו אמן.

והנה יש מעשים טובים המגינים על האדם על ידן ניצול האדם מצער חיבוט הקבר ומצער רימה ותולעה, כדאיתא בפרק ג' ממסכת חיבוט הקבר המובא לעיל פרק ח' והיו צדיקים קדושי ארץ שלא חזרו לעפר, והמה חיים וקיימים בקברם, כמו שמצינו שבת (דף ק"ג ע"ב) אצל רבי אחאי בר יאשיה, ובמדרש רבה (קהלת פרשה י"א ובזוה"ק דף ע"א ע"א) ברבי אלעזר בן

6 [הוספות וביאורים - מבעל תו"א:] מובא זוהר (תרומה דף קנ"א ע"א) וח"ל ועל דא כמה עב לון בין לצדיקי בין לחייבי למהוי גופא דלהון דביק בארעא, ולא תעכלא גו עפרא לזמן קריב, ולא למהוי בקיומא כל ההוא זמנא סגי, בגין לאתדנא גופא ונפשא ורוחא תדיר (בכל יומא), דהא לית לך כל צדיק וצדיק בעלמא דלית לי דינא

דקברא, בגין דההוא מלאך דמנא על קברי קאים על גופא ודן לי בכל יומא ויומא, אם לצדיקים כך לחייבים על אחת כמה וכמה ובזמנא דגופא אתעכל ואתבלי בעפרא הא דינא אשתכך מכלא, בר מאינון חסידי קיימין דעלמא דאינון אתחזון לסלקא נשמתהון לההוא אתר עלאה דאתחזו לון וזעירין אינון בעלמא עכ"ל.

רבי שמעון וביתר צדיקים קדושי ארץ, שחפרו אחר כמה מאות שנים בקברם ומצאו אותם כמו שהמה חיים, ואלו יש להם גם כן שיעור עד כמה וכמה, ואי"ז צדיק, ואיזה מעשים טובים והיודע נסתרות יודע.

פרק ה'

בו יבואר סדר עונשי הנפש

והנה עד עכשיו דיברנו מסדר עונשי הגוף, ועכשיו נדבר מסדר עונשי הנפש, והנה מלאך גדול בא אל הקבר לאחר שנפטרו האנשים ממנו, ואומר לנפש בא ותתן דין וחשבון לפני בוראך.

ומובא בספר הגלגולים (פרק ס"ט דפוס פרעמישלא שנת תרל"ה) וזה דע כצאת הנשמה מעולם הזה ורוצה לעלות לאדוניה, הנה יש מקום חשך ואפילה מהלך שלשה ימים, ולזה רמז השם יתברך במצרים חשך שלשה ימים, וכשהנשמה רוצה לעלות ופוגעת בזה החשך, הנה שם חיות רעות השומרות את הדרך, לפי שיש שם דרך ישר העולה למעלה לירושלים של מעלה שהוא מכוונת כנגד ירושלים של מטה, שכל הנשמות הטהורות עולות בדרך ההוא, ויש דרך אחרת ההולכת דרך גיהנם והיא מתחלקת לשלשים ושש אלפים דרכים, ובמקום אשר יתפרדו שני דרכים אלו, שם יש כל מיני חיות, על דרך שיש בעולם הזה אריות ונמרים וכו' וכלבים שומרים אלו הדרכים שלא להניח לעלות למעלה אלא הנשמות הטהורות, ולחטוף האחרות ולהוליכם לגיהנם לקבל עונשם.

והנה הכלב הוא השומר, כי גם כשהוא ישן הוא מרגיש כל עובר ושב, מה שאין כן בשאר החיות, ולכן לעולם שמים את הכלב לשומר, אם בבית אם בעדר צאן, ולכן גם למעלה אותם שהם בדמות הכלבים הם שומרים וכשרואים ומרגישים שבא איזה נשמה צועקים, ואז קמים החיות והאריות וחוטפין הנשמה אם היא ראויה להם עכ"ל⁷.

ובאם זכתה הנשמה אז הקב"ה מסתירה מאלו הכלבים עזי נפש ומאלו החיות רעות, כמובא שם בספר הגלגולים וז"ל ועל זה אמרו רז"ל שאמרה אסתר תחילה הצילה מחרב נפשי יד כלב יחידתי, ואחר כך הושיעני מפי אריה, והכונה כי אסתר היא כינוי לנשמה, ואם היא כשרה הקדוש ברוך הוא מסתירה מהכלבים ומעלה אותה למעלה, ואם להיפך הוא מסתיר פניו ממנה ואז רואים אותה הכלבים וצועקים וכו', לזוה שאמרו רז"ל מנין

שולח לו הקדוש ברוך הוא מלאך אחד לעכבו, ומלאך הזה הוא שנברא מאותה המצוה, והי' לאותו המלאך צער, כי במחשבתו שחישב בביתו לילך לדבר מצוה ההוא נברא נשמה למלאך, ובעשיית המצוה נברא הגוף, ובשביל שהוא שהה אותו לברוא הגוף מחמת שעמד לדבר עם בני אדם, גם כן בא המלאך באמצע המעבר לעכבו כדי שלא ירוץ, וזהו צדק לפניו יהלך, כי כל מצות הולכים לפני האדם לאחר פטירתו, אך שיראה בשעת הליכתו לדבר מצוה שילך בזריזות ולא בעצלות בכדי שישים לדרך פעמיו ולא יעכבוהו במעבר הנהר עכ"ל.

7 [הוספות וביאורים - מבעל תו"א:] מובא בספר "ליקוטים יקרים" וז"ל צדק לפניו יהלך וישם לדרך פעמיו, יש לומר בדרך מוסר, כי יש בני אדם ההולכים לדבר מצוה להתפלל או כיוצא, ובאמצע הדרך עומד לדבר עם בני אדם, אף שעושה אחר כך המצוה, עבירה הוא בידו שלא הלך בזריזות, והעונש שלו לאחר פטירתו גם כן מדה כנגד מדה, לפי שידוע ממכה ספרים שמעבירים את האדם על הנהר על מעבר קצר מאד וזה לו יסורים קשים עד מאד כי יש לו חדר ורעדה, אך צריך הוא לרוץ מהרה מאד כי זה הפעולה לעבור מהרה, והנה באמצע הדרך והמעבר

לאסתר מן התורה שנאמר ואנוכי הסתר אסתיר פני מהם, והנה בתחילה אמרה הנשמה מיד כלב יחדתי, אבל אחר צעקת הכלב אז אמרה הושיעני מפי אריה, שהנה אחשוורוש הוא מלך ואריה הוא מלך שבחיות.

ועל זה הדרך בכל לילה כשהנשמה רוצה לעלות אם היא טהורה ה' יתברך מסתירה ועולה ולומדת שם כל אחד כפי מדרגתו, ואם להפך ח"ו וכו' עכ"ל

ויש נשמות שעולים באופן אחר, ונצררים בקדושה תיכף בצרור החיים, ואשרי חלקם וגורלם.

פרק 1

בבית דין של מעלה נידונית הנשמה אם היא ראויה ליכנס לגיהנם

והנה הנפש קודם שבאה לגיהנם, נידונית בבית דין של מעלה אם היא ראויה ליכנס לגיהנם, כי הגיהנם הוא סוף הצירופים והעונשים שנכנסת שם לטהרה ולצחצחה.

ואם הנפש עדיין לא זכתה ליכנס לגיהנם, אז באים רשעים מגיהנם ונפקין לקראת אותה הנשמה, וצועקים עליה בקולי קולות, צא רשע איש הדמים, עדיין אין אתה זוכה ליכנס לגיהנם, וחוטפים זו הנשמה שלשה מלאכי חבלה, וכל אחד גדול מאד ונורא בלי שיעור וחקר, ואחד הולך לימין ואחד הולך לשמאל, ואחד לפניו, ומכריזין לפניו כל העבירות שעשה ועבר, ומכים אותו במקלות של ברזל, ומענין אותו כבל מיני עינויים קשים ומרים⁸ וקולעין אותו בכף הקלע, כמובא שבת (דף קנ"ב ע"ב), והוא שמלאך אחד עומד בקצה זה העולם, ומלאך אחד בקצה הזה, וזורקין אותו מקצה העולם ועד קצהו, על מספר חטאיו שעשה, ודיבורים אסורים שפגם ועשה, כי כל דיבור שמדבר האדם לא נאבד, כמובא בזה"ק כמה פעמים, (בשלה דף נ"ט ע"א משפטים דף ק' ע"ב אמור דף ק"ה ע"א) ואלו היסורים המה קשים ומרים מאד יותר מיסורי הגיהנם.

ואם חטאו גורם יותר, אז נגזר שיכנס ויתגלגל לבהמה וחיה, וכמה זמן ושהה שם, וכשהוא בגלגול בהמה וחיה אז יודעת הנפש וזוכרת כל מה שעבר עליה מקודם, ולא כמו כשהיא מגולגלת בדמות אדם שנשכח ממנה הכל⁹, וזה צער יותר גדול מצער גיהנם כמובא בספרי קודש, כי הנפש מרגשת סרחון של נפש הזוהמה של נפש הבהמית, ומוכרחת להלך כפוף כמו הבהמה שהולכת כפופה, וכל מה שעושים לזה הבהמה מרגשת זו הנפש, ובשעת שחיטת הבהמה ומיתתה סובלת אותה הנפש כל זה הצער, וזה הענין שרואין לפעמים בהמה שנמסרת לאדון אכזר ורשע, ומכה אותה, ונושאת משאות כבדות.

ויש אשר נזדמן להיות בחיות טמאות ושקצים ורמשים

ויש אשר נזדמן להיות בחיות טמאות ושקצים ורמשים ח"ו¹⁰ ויש שדוחין אותו מגלגול לגלגול, הכל לפי ערך חטאיו ופגמיו שפגם מול בוראו, וגרם להשחית ולפגום בשמות הקודש, ולגרום צער לכל פמליא של מעלה, ולהחשיך אורות עליונים, ולפגום ולהחשיך נשמתו רח"ל.

8 באותו גלגול הראוי לו, כגון מי שנתגלגל במים הנה השוטר ההוא עומד עליו תמיד להפילו במים בכל רגע עד זמן הקצוב לו עכ"ל.

9 [הוספות וביאורים - מבעל תו"א:] עיין לעיל מאמר עיני גלגולים.

10 [הוספות וביאורים - מבעל תו"א:] עיין בספר חסד לאברהם מעין חמישי נהר כ"ו.

8 [הוספות וביאורים - מבעל תו"א:] מובא בספר "שער הגלגולים" (הקדמה כ"ב) וז"ל ודע כי אין לך שום אחד מאלו המתגלגלים כנוצר, או שום נשמה שנענשת בבית דין של מעלה, שאין לפניו כרוז אחד שמכריז ענשו ועונו תמיד בכל הזמן ההוא שהוא מתגלגל שם או שנענש שם כנוצר, ואינו זו מאצלו, גם יש עמו שוטר אחד שמעניש אותו באותו עונש הראוי לו, או שמגלגלו

וכן העיד רבינו הקדוש בעל הרמ"ק ז"ל בספרו שיעור (קומה דף פ"ד ע"א סימן פ"ד אות גלגול) וזה לשונו הקדוש וכן יתגלגל לפעמים להביא לעולם נפש שהרג, וכמו שהוציאו מן העולם כך הוא מביאו לעולם, או להאביא אביו לעולם בכמו שהביאו יביאהו, וכיוצא בזה לשלם חבירו ממון שגזלו ויתן לו נכסיו, או ליתן כל נכסיו לבן בין הבנים, או ייטב לאדם זר בחשק נפשו בטובה ההיא, ואינו יודע בזה רק יודע כל הנסתרות שהוא מגלגל את הענין, או משיא את ביתו לו או מקנה לו נכסיו, וכיוצא בזה משפטי ה' והנהגתו הסתומה והדלת ננעלת מבני אדם, וכבר נמצא בזמנינו ועינינו ראו ולא זר, נואף אחד שמת, ונתלבש בכלב והמית את הנואפת, ובן הנואפת הרג את הכלב, ואחר כך מת בן הנואפת במשפטיו של הקב"ה להמית את המזמרים בסתר, ובני אדם תמהו על המעשה ולא נתגלה המציאות כולו אלא לשרידים, ובלי ספק היה מעשה תמהון לבב לאותם שראו אותו כי נורא הוא, וזה ראינו בעינינו אמנם זמן הרחבת הגלגול מהעתק להעתק הכל הוא בגזירת ה', יש שהוא מתגלגל בשעתו אחר קבורתו, ויש מתגלגל אחר כמה שנים עכ"ל.

הכלב הזה הוא אותו פלוני, וזה היה כמה מאות שנים אחר פטירתו

וכן העיד כזה הקדוש האר"י ז"ל על אחד מגדולי עולם בזמן הגאונים שיצא לתרבות רעה על ידי מעשה הידוע, ופעם אחת ראה רבינו האר"י ז"ל כלב שחור, ואמר לתלמידיו ראו בניי, הכלב הזה הוא אותו פלוני, וזה היה כמה מאות שנים אחר פטירתו.¹¹

והיה מעשה לפני רבינו האר"י ז"ל פעם אחת בעת יושבו יחד בשדה עם תלמידיו ובא ועמד לפניו עורב אחד, ושאל רבינו האר"י ז"ל לתלמידיו הכרתם פלוני המוכסן מצפת, ומה היה מעשיהו, וסיפרו לו שהיה רשע מעולם, ואכזר גדול על העניים, וצעק רבינו ז"ל לך רשע וברח לך, אין אני מתקנך, ותיכף פרח והלך זה העורב.¹²

ושמעתי שבזמן הק' רבינו מראפשיץ ז"ע, בא פעם אחת שעיר עזים אחד ונתקרב לשולחנו הטהור, ונתן שני רגליו על השולחן, ואמר רבינו הקדוש הנ"ל, ב"ה כבר זכה אותו צדיק ליכנס בשעיר בבהמה טהורה.

זיתים ותאינים העומדים לשם סמוך לקברו, ראה על האחד מהאילנות עורב אחד עומד וקורא קר"ק קר"ק פעמים אין מספר, ואמר האדון הרב למה"ר משה גלאנטי שהלך עמי, הכרתם אדם שהי' שמו בשתי גובה מסים בצפת, אמרו לו הכרתיו והי' אדם רע אכזר גדול, אמר לו האר"י ז"ל נשמתו היא מגולגלת בזה העורב, ועתה אומר לי שהוא פלוני ובעבור אכזריותו שנהג עם העניין בשעת גביית המסים שפשט הגלימא מעל כתפיהם והמושככות מתחת גופיהם, לכן הענישו אותו בזה הצער שיתגלגל בעורב, ועתה הוא מבקש שאתפלל עליו, אזי אמרו לו האר"י ז"ל רשע לך לדרוך אינו מתפלל עליך, מיד פרח לו העורב עכ"ל.

11 [הוספות וביאורים - מבעל תו"א:] מובא בספר הגלגולים (דפוס פרעמישלא שנת תרל"ה פרק סו) וז"ל גם ראה לר' יוסף די ליריינה מגולגל בכלב אחד שחור על שנשמתו בקבלה מעשיות והקטיר לעבודה זרה כנודע במעשה ההוא שהוריד לאמון מנוא עכ"ל. ובדפוס ראשון דף מ"ג ע"א מובא וז"ל הר"ר יוסף מן דולפינא נתגלגל בכלב שחור ב"מ בזמן מורי זצלה"ה עכ"ל.

12 [הוספות וביאורים - מבעל תו"א:] מובא בספר שבחי האר"י זלה"ה (מריבי שלמה שלימל) וז"ל העיד לי כמוה"ר משה גלאנטי אב"ד דצפת שמתחלת ביאתו של האר"י זלה"ה לארץ הקדושה הלך לעין זיתים ונשתטח על קבר רבי יהודא ברבי אלעאי כיון הגיע אצל אילני

זה יותר משני אלפים שנה שהוא בצער אחר צער, והוא שזרק האבן על זכריה הנביא, ומאז אין לו מנוחה והולך מדחי אל דחי

ופעם בא נפש אחד לרבינו מקאזניץ שהיה בדיבוק ל"ע והביאו אותו לפנו לתקנו, ושאל אותו מי היה בגלגול הקודם ובאיזה זמן והשיב כי זה יותר משני אלפים שנה שהוא בצער אחר צער וביסורים אחר יסורים, והוא היה הראשון שזרק האבן על זכריה הנביא, ומאז אין לו מנוחה והולך מדחי אל דחי, וברחמי ה' על מעשיו נתקן על ידי הקדוש הנ"ל¹³.

וכמו שמובא מרבינו האר"י ז"ל בספר שער הגלגולים (הקדמה ב' מובא לשומו לעיל במאמר השגחה פרטית פרק א') כי יש נשמות שנדונים ביסורים אלף שנה ועוד יותר.

ויש שנתן בבהמה טהורה, ואם זכתה נשחטת בסכין כשר, ונאכל על ידי צדיק ועובד ה'¹⁴, ויש שמתגלגלים בדגים, שהוא גלגולי צדיקים הנשאר להם ענינם לצורך תיקון נפשם, ואם באנו לספר מה שידוע לנו מאלו הענינים, ומה שמובא בספרי קדושי ארץ קדמאי ובתראי, צטרך לזה ביחוד חיבור וספר גדול.

פני הרב, אמר הרב אני גוזר עליך שתגבי עיניך ותסתכל בפני, אמר הבחור זהו דבר שאי אפשר ואף אם תהרוג אותי לא אוכל ראות פניך, אמר אני אכה אותך עוד, ופחד הרוח והגבי בבת עיני והסתכל בעל כרחו בפני קדושתו, ושאל אותו מי אתה אמר לו הבחור למה זה תשאל לשמי כי איני מדורות הללו, אמר לו מאיזה דור אתה ושקת הרוח, ואמר לו הרב אני אכה אותך עוד הפעם, והתחיל הרוח לבכות אמר הלהרגני אתה אומר, והניח הקדוש המטה על הבחור וצעק הבחור בקולות משונות עד שנתפחדו כל העומדים ואמר אגיד מי אני, אני הוא הראשון שזרק האבן על זכריה הנביא בבית המקדש, וגם אותי הרג נבזראדן ראשון, ומעת חורבן הבית אין לי מנוחה אף רגע מהמשחיתים ולא זכיתי אף לגיהנם, ושאל אותו הרב הקדוש מי נתן לך רשות ליכנס בגוף של הבחור, והתחיל לבכות ולהתחנן מכבוד קדושתו שלא יגרש אותו מהבחור, ואמר כי בגוף הבחור יש לי קצת מנוחה מהמשחיתים, אמר לו הרב הקדוש זהו דבר שאי אפשר אני גוזר עליך שתלך מגוף הבחור ולא תזיק לו בשום אבר, והתחיל הרוח לבכות ולקונו עד שבכו כל העומדים שם, אמר לו הרב הקדוש אני אזכה את נשמתך שתבוא לגיהנם, אני אלימוד בכל יום אחר התפלה משנה משניות עבור נשמתך והבחור יאמר קדיש, ונתרצה הרוח לילך מהבחור בלי שום נזק עכ"ל. ועיין בספר תפארת שלה שער התפלה דף י"ג עמוד ג' שמביא זה המעשה קצת באופן אחר. ועיין מעשה כעין זה בספר נוצר חסד אבות פרק ד' בפירושו המשנה אל תעשם עטרה להתגדל בהם.

14 [הוספות וביאורים - מבעל תו"א]: עיין חסד לאברהם מעין חמישי נהר י"ז.

13 [הוספות וביאורים - מבעל תו"א]: מעשה זאת מובא בספר סיפורים נוראים וז"ל עוד שמעתי מהרב ר' דוד הנ"ל (אשר ה' מגדולי החסידים המרה"ק ר' אשר מטסאלין, ומקודם ה' מהנוסעים להרה"מ מקאזניץ), שפעם אחד ה' בקאזניץ וראה דבר פלא שבכל בוקר אחר התפלה לומד הרב הקדוש הגאון ר' ישראל משנה משניות ובחור אחד אומר קדיש אחר הלימוד, והי' זה לפלא בעיני, וגם שמעתי אומרים להבחור למה אתה משחק כי הרוח יכנס בך עוד הפעם, ושאלתי אותם מהו הענין הזה, וסיפרו לי כי הבחור הזה הי' חולה גדול שנכנס בו רוח, והי' להבחור מהרוח יסורים קשים ומרים, וריחמו עליו אנשי העיר והוליכו אותו להרב הקדוש הנ"ל, וכאשר בא הבחור סמוך לפתח הרב צווח הבחור בקול מר ואמר אני איני רוצה בשום אופן לראות פני הרב המגיד כי אם יראה את פניו חיי אינם כלל ונתחזק הרוח מאוד, עד שכמה וכמה אנשים הוליכו אותו בקושי גדול לבית הרב המגיד, וכשבא במחיצת קדשו פנה הבחור עורף ולא רצה בשום אופן להסתכל בפני קדושת הרב, ואמר הרב אני גוזר עליך שתחזיר אלי את פניך, וצווח הרוח בקול מר ואמר אתה הוא הרב בקאזניץ מזה אתה רוצה ממני אין אני שומע כלל לגזירתך, ידוע תדע כמה כאשר אני הייתי בן י"ג שנה הייתי מופלא יותר מאלפתך כעת, ואמר לו הרב תחזור את פניך ואם לא אכה אותך במטה אשר בידי, וצווח הרוח בקולי קולות רוצה מה אתה רוצה להרגני לא אחזור פני בשום אופן, והניח הרב את המטה על הבחור ונפל הבחור לארץ וצווח בקול יללה ואמר הרב המגיד הרג אותי. ואמר עוד תחזיר פניך אלי ואם לא אני אכה אותך שנית, ועמד הבחור והחזיר פניו להרב רק נתן עיניו למטה ולא רצה בשום אופן לראות

פרק ז

אחר שכבר זכה להטהר מעונות החמורות שאין בכח הגיהנם לצרפם, אחר כך לבסוף תיקוניו מכניסים אותו לגיהנם להטהר מכל סיג ופסולת

ואחר שכבר זכה להטהר מעונות החמורות שאין בכח הגיהנם לצרפם, אחר כך לבסוף תיקוניו מכניסים אותו לגיהנם להטהר מכל סיג ופסולת, וכתב רבינו הרמב"ן ז"ל בהקדמה לפירוש איוב שאפילו יסורים של איוב שבעים שנה אין להם ערך כלל ליסורי הנפש שעה אחת בגיהנם, ויסורי איוב היו היותר קשים שבעולם, וכל שכן היסורים הקשים שבהיכלות ומדורין התחתונים של הגיהנם, כמובא להקמן מברייתא דמעשה בראשית האיך כל מדור קשה ששים פעם יותר ממדור הקודם לו.

והנה בגיהנם יש שבעה מדורין, ובכל מדור יש גם כן היכלות בלי שיעור, כי כל אחד נענש לפי העבירה, השייכת לזה המדור והיכל מגיהנם¹⁵, כגון מי שמשתכל בנשים אז נידון בגיהנם דאקרי בור, כמובא בזה"ק (פרשת פקודי רס"ג ע"א) וכמה נחשים ועקרבים עוקצים לו ומצערין לו, ושוברים עיניו ביסורים גדולים ומרים, ולא נאבד שום הסתכלות רע, באם שגבה לבו ועיניו והסתכל במקום שלא הותר להסתכל, בנשים זרות וכל מקומות ובכל הדברים המביאים לדבר עבירה ח"ו, כאמרם ז"ל יומא (דף כ"ט ע"א) הרהורי עבירה קשו מעבירה.

ויש בגיהנם מדורין לדון האדם עד כמה התענג בזה העבירה, אם במזיד שהזיד לעשות איזה עבירה ח"ו, או להסתכל, או בדרך מסחר, שאמרו רז"ל ברכות (דף ס"א ע"א), עירובין (דף י"ח ע"ב) המרצה מעות לאשה מידו לידה כדי להסתכל בה, אפילו יש בידו תורה ומעשים טובים כמשה רבינו לא ינקה מדינה של גיהנם ע"כ, כי בשמים הכל נחקק ונמדד במדידה נכונה בלי להוסיף ובלי יחסר, וככה ביתר עבירות.

ולפעמים ח"ו הצער והעניות הביאו אותו לידי זה, ודנים אותו זה בשמים עד כמה היה הגרם בזה הצער והעניות, ועד כמה היה יכול להושיע לעצמו הגם בעניות וכדומה, כי כל עבירה על כל פנים צריכה מירוק גדול בלי ויתור כלל אם לא שב בתשובה, כי אין הקדוש ברוך הוא מוותר כלום אפילו על הקלה שבקלות, כי כל עבירה עושה חלודה בנפש, אפילו שוגג עושה זוהמא ומתלבשת הנפש בזה.

כאשר תראה מדברי הרמב"ן ז"ל בספר שער הגמול וז"ל על העלם דבר כיצד הרי שאכל חלב בשוגג נקרא חוטא, שכן קראתו, התורה בכל מקום, ומהו חטאו, שלא נזהר בעצמו ולא היה ירא וחרד אל דברי המקום בה שלא יאכל ולא יעשה דבר עד שיבדוק יפה יפה,

15 [הוספות וביאורים - מבעל תו"א:] עיין בזהר תרומה חסד לאברהם מעין חמישי נהר ט', מובא לשונו לקמן דף ק"ג ע"ב מובא לשונו לקמן פרק י"ד. ועיין בספר סוף פרק י"ג.

ויתגלה לו הדבר שהוא מותר וראוי לו לפי גזרותיו של הקב"ה, ועל דרך הזו הוא טעם החטא השגגה בכל התורה, ועוד שכל דבר האסור מלכלך הנפש ומטמא אותה, דכתיב ונטמתם בם, לפיכך נקרא שוגג חוטא אף על פי כל אין השוגג ראוי להענש על שגגתו בגיהנם ובבאר שחת, אלא שהוא צריך מירוק אותו עון ולהתקדש ולהטהר ממנו, כדי שיהא ראוי למעלה ההוגנת למעשיו הטובים בעולם הבא.

לפיכך חס הקב"ה על עמו ועל חסידיו ונתן להם הקרבנות להתכפר בהן השגגות, וכשאינן בית המקדש קיים משלח עליהם יסורין למרק מהן אותן שגגות ולהתכפר ביסורין, כדי להיותן נקיים לעולם הבא, כשם שהקרבנות אהבה וחמלה על ישראל ולקרבת תחת כנפי השכינה, שנאמר עולת תמיד לדורותיכם פתח אהל מועד לפניו ה' אשר הועד לכם שמה, ונועדתי שמה לבני ישראל ונקדש בכבודי, ושכנתי בתוך בני ישראל והייתי להם לאלוקים, וידעו כי אני ה' אלוקיהם אשר הוצאתי אותם מארץ מצרים לשכני בתוכם, כך יסורין הללו אהבה וחמלה על האדם, אבל מכל מקום אפילו יסורין לכפרה ולמירוק חטא הן באים עכ"ל.

פרק ח'

שתי כתות של מלאכים עומדים על פתחי גיהנם ואומרת הב הב אייתי, ולמה נקרא שמו גהנם שקול נהמתה מסוף העולם ועד סופו

והנה כשאנחנו עוסקים בצער הגיהנום, אבאר כאן ציור הגיהנם מזוהק פר' בראשית ופר' פקודי שמבואר שם באריכות איך בכל היכל והיכל שבו עונשים אותם רחל בעונשים ואופנים אחרים, לפי ערך ומהות הפגם ותוכיות ותוך תוכיות¹⁶, רק באתי להעתיק ציור החיצוני של הגיהנם, מספר ראשית חכמה (שער היראה פרק יג, ומספר חסד לאברהם מעין חמישי נהר ז' ח' ט').

מסכת גיהנם כתיב לפני זעמו מי יעמוד ומי יקום בחרון אפו, רבי זעירא פתח לעלוקה שתי בנות הב הב, אמר רבי אלעזר שתי כתות של מלאכים עומדים על פתחי גיהנם ואומרת הב הב אייתי, ולמה נקרא שמו גהנם שקול נהמתה מסוף העולם ועד סופו, ולמה נקרא שמו תפתה, שהכל נכנסין שם בפתוי של יצר הרע.

פרק ראשון

שלשה שערים יש בגיהנם, חמישה מיני אש יש בגיהנם

רבי יוחנן פתח עוברי בעמק הבכא מעין ישיתוהו גם ברכות יעטה מורה, מלמד שהרשע מתודה כשם שהמצורע מתודה, ואומר אני פלוני בן פלוני עברתי עבירה פלונית במקום פלוני ביום פלוני בפני פלוני במעמד פלוני ופלוני.

שלשה שערים יש בגיהנם, אחד בים ואחד במדבר ואחד בישוב, מנין שנאמר מבטן שאול שועתי שמעת קולי, זו שבמדבר מנין שנאמר וירדו הם וכל אשר להם חיים שאולה, זו שבישוב מנין שנאמר נאום ה' אשר אור לו בציון ותגור לו בירושלים.

חמישה מיני אש יש בגיהנם, אש אוכלת ושותה, שותה ואינה אוכלת. אוכלת ואינה שותה, לא אוכלת לא שותה, ויש אש אוכלת אש, יש בה גחלים כהרים, ויש בה גחלים כגבעות, ויש בה גחלים כים המלח, יש בה גחלים כאבנים גדולות, יש בה נהרות של זפת ושל גפרית מושכין ורותחין רתמים רתמים.

גזר דינו של רשע מלאכי חבלה דוחפין אותו על פניו, ואחרים מקבלין אותו מהם דוחפין לפני אור של גיהנם, ופוערת פיה ובלועתו, שנאמר לכן הרחיבה שאול נפשה ופעה פיה לבלי חק וירד הדרה והמונה ושאוונה ועלז בז, למי שאין בידו מצוה אחת שמכריעו לכף זכות, אבל מי שיש בידו תורה ומעשים טובים ויסורים רבים באים עליו ניצול מדינה של גיהנם שנאמר גם כי אלך בגיא צלמות לא אירא רע כי אתה עמדי שבטך ומשענתך המה נחמוני, שבטך אלו היסורין, ומשענתך זו התורה.

16 [הוספות וביאורים - מבעל תו"א:]: עיין בראשית חכמה שער היראה פרק י"ג שמעתיק שם לשון הזוהר להרמ"ק ז"ל. מספר פרדס רימונים מפרשת פקודי בלשון הקודש, מספר פרדס רימונים

פרק שני

הראני בני אדם שתלויים בחוטמיהן, ובני אדם שתלויים ברגליהם, תלויים בעיניהם, והראני בני אדם שמאכילים אותם בשרם

רבי יודן פתח ועיני רשעים תכלינה ומנוס אבד מהם ותקותם מפה נפש, גוף שאינו כלה ונשמתו יוצאה באש שאינו נכבה, ועליהם הכתוב אומר כי תולעתם לא תמות ואשם לא תכבה.

אמר רבי יהושע בן לוי פעם אחת הייתי מהלך בדרך ומצאני אליהו הנביא זכור לטוב, אמר לי רצונך שאעמידך על שער גיהנם, אמרתי לו הן, **הראני בני אדם שתלויים בחוטמיהן, ובני אדם שתלויים בידיהם, ובני אדם שתלויים בלשונותם, ובני אדם שתלויים ברגליהם, והראני נשים תלויות בדדיהן, והראני בני אדם שתלויים בעיניהם, והראני בני אדם שמאכילים אותם בשרם, ובני אדם שמאכילים אותם גחלי רתמים, ובני אדם יושבים חיים ותולעים אוכלים אותם, אמר לי אלו שכתוב עליהם כי תולעתם לא תמות, והראני בני אדם שמאכילים אותם חול דק והי מאכילים אותם על כרחם ושיניהם נשברות, והקדוש ברוך הוא אומר להם רשעים כשאכלתם הגזל היה מתוק בפיכם עתה אין בכם כח לאכול, לקיים מה שנאמר שיני רשעים שברת, והראני בני אדם שמשליכין אותם מן האש לשלג ומן השלג לאש, כרועה זה שרועה את צאנו מהר להר, ועליהם הכתוב אומר כצאן לשאול שתו מות ירעם וירדו במ ישרים לבקר וצורם לבלות שאול מזבול לו.**

אמר רבי יוחנן כל מלאך ומלאך ממונה להפרע עונש עבירה אחת, זה בא וזן אותה והולך לו, וכן השני וכן השלישי וכן כולם, עד שמשלימין לכל העבירות שיש בידו, משל למה הדבר דומה, לבעל חוב שהיו לו בעלי חובין הרבה והוליכוהו אצל המלך, אמר להם המלך מה אעשה לכם לכו וחלקוהו ביניכם, באותה שעה נפשו נמסרת בגיהנם למלאכים וכזרים ומחלקים אותו ביניהם.

פרק שלישי

שלשה יורדין לגיהנם ואינם עולים... והמלבין פני חבריו ברבים... המתכבד בקלון חבריו, והמסכסך בין איש לאשתו ולהביא מריבה ביניהם

תניא שלשה יורדין לגיהנם ואינם עולים, הבא על אשת איש, והמלבין פני חבריו ברבים, והנשבע בשם ה' לשקר, ויש אומרים אף המתכבד בקלון חבריו, והמסכסך בין איש לאשתו ולהביא מריבה ביניהם.

בכל ערב שבת מוליכין אותם לשני הרים של שלג ומניחין אותם שם, ובמוצאי שבת מחזירין אותם למקומם, ומלאך יוצא ודוחף אותם ומחזיר אותם למקומם בגיהנם, ומחן נוטלין שלג ונותנין תחת בית שיחיהם כדי לצנן אותם בששת ימי החול, והקדוש ברוך הוא אומר להם רשעים אוי לכם שאף בגיהנם אתם גוזלים, שנאמר ציה גם חום יגזלו מימי שלג שאול חטאו, כלומר אף בשאול חטאו.

פרק רביעי

מצדיקים עליהם את הדין, ואומרים יפה דנתנו, לך ה' הצדקה ולנו בושת הפנים כיום הזה

כל שנים עשר חדש נעשים אפר והרוח מפזרתן תחת רגלי הצדיקים, דכתיב ועסותם רשעים כי יהיו אפר תחת כפות רגליכם, ואחר כך נשמתן חוזרת בהן, והן יוצאין מגיהנם ופניהם שחורות כשולי קדרה, והם מצדיקים עליהם את הדין, ואומרים יפה דנתנו, לך ה' הצדקה ולנו בושת הפנים כיום הזה.

אבל אומות העולם עובדי אלילים זנין אותם בשבעה מדורות של אש, ובכל מדור ומדור שנים עשר חדש, ונהר דינור יוצא מתחת כסא כבוד ויורד עליהם מסוף העולם ועד סופו.

בכל מדור ומדור יש בו ששת אלפים בתים, ובכל בית ובית יש בו ששת אלפים חלונות, ובכל חלון וחלון יש בו ששת אלפים כדי מרה, וכולם מזומנים לסופרים ולדיינים

ושבעה מדורות יש בגיהנם, ובכל מדור ומדור יש בו ששת אלפים בתים, ובכל בית ובית יש בו ששת אלפים חלונות, ובכל חלון וחלון יש בו ששת אלפים כדי מרה, וכולם מזומנים לסופרים ולדיינים, ולאותה שעה אמר שלמה ונקתה באחריתה נראה דגרסינן ונהמת באחריתך ככלולת בשרך וגו' והוא פסוק (במשלי ה') ואחד מהם אינו נמלט אלא אם כן יש בו תורה ומעשים טובים, אחרי כל זאת הקדוש ברוך הוא מרחם על בריותיו שנאמר כי לא לעולם אריב ולא לנצח אקצוף כי רוח מלפני יעטוף ונשמות אני עשיתי. סליק מסכת גיהנם.

גרסינן בבביתא דמעשה בראשית וזה לשונו:

למעלה מן יבשה תהום, ולמעלה מן תהום בוהו, למעלה מן בוהו ים, למעלה מן ים מים, למעלה מן מים ארקע, ועל ארקע שאול ואבדון ובאר שחת וטיט היון ושערי מות ושערי צלמות וגיהנם, ורשעים בהם ומלאכי חבלה מזומנים עליהם, ושם חשך עוביו כחומה של עיר, ודיניהם של רשעים מתוקנים שם קשה ומרה, שנאמר ורשעים בחושך ידמו.

מדור העליון שאול, גובהו מהלך שלש מאות שנה, ורחבה מהלך שלש מאות שנה, ועוביו מהלך שלש מאות שנה, ובמדרש כונן (פרק י"ז) הגירסא גבהו ת"ק שנה ארכו ת"ק שנה ורחבו ת"ק שנה, וכן גורס בכולם.

מדור השני אדדון, גובהו מהלך שלש מאות שנה ורחבו מהלך שלש מאות שנה ועוביו מהלך שלש מאות שנה.

מדור השלישי באר שחת, גובהו מהלך שלש מאות שנה, ורחבו מהלך שלש מאות שנה, ועוביו מהלך שלש מאות שנה.

מדור הרביעי טיט היון, גובהו שלש מאות שנה ורחבו שלש מאות שנה, ועוביו שלש מאות שנה.

מדור החמישי שערי מות, גובהו שלש מאות שנה, ורחבו שלש מאות שנה, ועוביו שלש מאות.

מדור השישי שערי צלמות, גובהו שלש מאות שנה, רחבו שלש מאות שנה ועוביו שלש מאות שנה.

מדור השביעי גיהנם, גובהו שלש מאות שנה, ורחבו שלש מאות שנה, ועוביו שלש מאות שנה, נמצא הילוכה של גיהנם ששת אלפים ושלוש מאות שנה.

והאש של גיהנם חזק הוא אחד מששים מן האש שבשערי צלמות, והאש שבצלמות חזק הוא אחד מששים מן האש שבשערי מות, והאש שבשערי מות חזק הוא אחד מששים מן האש שבבאר שחת, והאש שבבאר שחת חזק הוא אחד מששים מן האש שבבאבדון, והאש שבבאבדון חזק הוא אחד מששים מן האש שבשאוול, והשאוול חזק הוא אחד מששים מן האש שבתוכה כשיוצאין מתוך האש לוחץ אותם הברד. וכשיוצאין מהברד לוחץ אותם ודולקן האש, והמלאכים שממונים עליהם משמרים את נשמתן בגופן, שנאמר כי תולעתם לא תמות ואשם לא תכבה וגו'.

הפירוש הוא מספר חסד לאברהם הנ"ל נהר ט'.

ברייתא דמעשה בראשית

וכל גיהנם וגיהנם יש בו שבעה נהרות של אש, ושבעה נהרות של ברד, וכל אחד ואחד רוחב אלף אמה ועומקו אלף אמה וארכו שלש מאות אמה

שבעה גיהנם ברא הקדוש ברוך הוא וכל גיהנם וגיהנם יש בו שבעה נהרות של אש, ושבעה נהרות של ברד, וכל אחד ואחד רוחב אלף אמה ועומקו אלף אמה וארכו שלש מאות אמה, וכל אחד ואחד, מושכין ויוצאין זה אחר זה, וכל רשע ורשע עוברים בהם ונשרפים במקומם, וארבעים אלף מלאכי חבלה ממונים עליהם ומחיים אותם ומעמידין על רגליהם ומודיעין להם כל מעשיהם שהם רעים, וכל מעשיהם ודרכיהם שהם מקולקלים, ואומרים להם אף עכשיו עברו לפנינו בנהרי אש ובנהרי ברד ובנהרי הלפידים ובנהרי השלג על שעברתם על דברי תורה ולמצות שנתן לכם בסניי, ואתם לא יראתם מאש של גיהנם ונמן דינה של אבדון באו ותנו חשבון על מעשיכם, ולא עוד אלא שבכל מדור ומדור יש בו שבע אלפים סדקים, כל סדק וסדק יש בו שבע אלפים עקרבים וכל עקרב ועקרב יש בו שלש מאות חוליות, וכל חוליא וחוליא יש בה שבע אלפים כדי מרים תלויים בו, ומושכין ויוצאין ממנה ששה נהרות של סם המות, ואדם הנוגע בה מיד נבקע, וכל אבר ואבר שבו מיד נופל מתוך גופו וכריסו נבקעת ונופל על פניו, ומלאכי חבלה עומדים ונוטלים כל אבר ומחייין אותן ומעמידים אותם על רגליהם ונפרעין מהן וגו' עכ"ל.

פרק ט

יש רשעים שנידונין בגיהנם לדורי דורות, ושפירשו מדרכי צבור, ושנתנו חיתתם בארץ חיים, ושחטאו והחטיאו את הרבים, יורדין לגיהנם ונידונין בה לדורי דורות

והנה יש רשעים שנידונין בגיהנם לדורי דורות, כמובא לעיל וכמובא בגמרא (ראש השנה דף י"ז ע"א) וז"ל המניין והמסורות בכלל זה אלו שמסרו חבריהם למשפט קודם שקבלו על זה הרשאה ורשות מבית דין צדק. והאפיקורסים שכפרו בתורה ושכפרו בתחיית המתים, ושפירשו מדרכי צבור, ושנתנו חיתתם בארץ חיים ומובא שם בגמרא אמר רב חסדא זה פרנס המטיל אימת יתירה על הציבור שלא לשם שמים ושחטאו והחטיאו את הרבים כגון ירבעם בן נבט וחביריו, יורדין לגיהנם ונידונין בה לדורי דורות¹⁷, שנאמר ויצאו וראו בפגרי האנשים הפושעים כי וגו' גיהנם כלה והן אינן כלין שנאמר וצורם לבלות שאול מזבול לו ע"כ, ואינו ראייה אחד מלובש בבגדי רבנות וזקן ונשוא פנים ופניו צוהלות מגובה ושובע, ובפנימית יכול להיות מלא רשע ומראשי בעלי גיהנם, כמובטא בגמרא אמר רב יצחק בר אבין ופניהם דומין לשולי קדירה, ואמר רבא ואינהו משפירי שפירי בני מחוזא ומקריין בני גיהנם ע"כ.

וגם הלוקחין רבית לא יזכו לקום בתחיית המתים, כמובא בפרקי דרבי אליעזר (פרק ל"ג) במתים שהחיה יחזקאל בבקעת דורא שלא חיה אותה שהלוח בריבית, ומובא גם בתוספות (בבא מציעא דף ע' ע"ב ד"ה) תשיך בשם התרגום ירושלמי ובתוספות (סוטה דף ה' ע"א ד"ה כ) אדם כתבו וז"ל ומלוי בריבית מצינו באגדה שאינן חיים עולם הבא, עכ"ל.

וגם הפוגמי רבית במזיד אם לא שבו בתשובה גדולה לפני בוראם ונידונין בצואה רותחות לדרי דרין, וגם מחללי שבת נידונין לעולם בגיהנם, וכל הרשעים כשנידונין שם, יש להם מנוחה שלשה פעמים ביום בכך פעם שעה ומחצה בזכות אמירת יהא שמייה רבא שישראל עונין, כמובא במאמר פתחו שערים פרק ז' וגם בשבת קודש יש להם מנוחה, לבד הפוגמי רבית במזיד, ומחללי שבתות, שאין להם מנוחה גם בשבת.

כמובא בזה"ק (פרשת תרומה ד' ק"נ ע"ב) וז"ל אמר רבי יהודה דינא דעונשי דגיהנם הא אוליפנא דאיהו למידן תמן לחייבא, על מה אתדנו בנורא דגיהנם, אלא גיהנם איהו נור דליק יממי ולילי, כגוונא דחייביא מתחממן בנורא דיצר הרע למעבר על פתגמי דאורייתא, בכל חמומא וחמומא דאינון מתחממן ביצר הרע, הכי אתוקד נורא דגיהנם.

זמנא חדא לא אשתכח יצר הרע בעלמא דאעילו ליה גו גושפנקא דפרזלא בנוקבא דתהומא רבא, וכל ההוא זמנא כבה נורא דגיהנם ולא אתוקד כלל, אתהדר יצר הרע

17 הני דשמעתינן בשלא עשה תשובה אבל עשה תשובה אמרינן ביומא דתשובה תולה ומיתה ממרקת עכ"ל.

[הוספות וביאורים - מבעל תו"א:] דוקא כשלא עשו תשובה, כמובא בתוספות (שם ד"ה קרקפתא) וז"ל וכל

לאתריה, שארו חייבי עלמא לאתחממא ביה, שארי נורא דגיהנם לאתוקדא, דהא גיהנם לא אתוקד אלא בחמימו דתוקפא דיצר הרע דחייביא, ובההוא חמימו נורא דגיהנם אתוקד יממי ולילי ולא שכך.

שבעה פתחין אינון לגיהנם, ושבעה מדורין אינון תמן שבעה זיני חייבין אינון רע בליעל חוטא רשע משחית. יהיר וכלהו לקבלייהו אית מדורין לגיהנם כל חד וחד כדקא חזי ליה, וכפום ההוא דרגא דחטא ביה ההוא חייבא, הכי יהבין ליה מדורא בגיהנם.

ובכל מדורא ומדורא אית מלאך ממנא על ההוא אתר תחות לידא דדומה, וכמה אלף ולרבוא עמיה דדיינין לון לחייביא כל חד חד כמה דאתחזי ליה בההוא מדורא דאיהו תמן אשא דגיהנם דלעילא מטי להאי גיהנם דלתתא אשא דגיהנם לתתא מטי מגו אשא דגיהנם דלעילא ומטי להאי גיהנם דלתתא, ואתוקד בההוא אתערו דחמימו דחייביא דקא מחממי גרמיהו גו יצר הרע, וכל אינון מדורין דליקין תמן.

אתר אית בגיהנם ודרגין תמן דאקרון צואה רותחת, ותמן איהו זוהמא דנשמתין אינון דמתלכלכן מכל זוהמא דהאי עלמא, ומלתבנן וסלקין ואשתארת ההוא זוהמא תמן, ואינון דרגין בישין דאתקרון צואה רותחת אתמנן על ההוא זוהמא ונורא דגיהנם שלטוטא בההוא זוהמא דאשתארת, ואית חייבין אינון דמתלכלכן בחובייהו תדיר ולא אתלבנן מנייהו ומיתו בלא תשובה וחטו והחטיאו אחרינן, והוו קשי קדל תדיר ולא אתברו קמי מאריהון בהאי עלמא, אלין אתדנו תמן בההוא זוהמא ובההיא צואה רותחת דלא נפקין מתמן לעלמין, אינון דמחבלין ארחייהו (פירוש ששופכים זרעם לבטלה) על ארעא, ולא חששו ליקרא דמאריהון בהאי עלמא, כל אינון אתדנו תמן לדרי דרין ולא נפקי מתמן, בשבת ובירחי ובזמני ובחגי בההוא אתר נורא אשתכך ולא אתדנו, אבל לא נפקי מתמן כשאר חייבין דאית להו נייחא.

כל אינון דמחללי שבתות וזמני ולא חיישי ליקרא דמאריהון כלל בגין למטר לון אלא מחללי בפרהסיא, כמה דאינון לא נטרי שבת וזמני בהאי עלמא, הכי נמי לא נטרין ליה בההוא עלמא ולית לון נייחא, אמר רבי יוסי לא תימא הכי, אלא נטרי שבת וזמני תמן בגיהנם בעל כרחייהו, אמר רבי יהודה אלין אינון עכום דלא אתפקדו, דלא נטרי שבת בהאי עלמא, נטרי ליה תממן בעל כרחייהו.

בכל מעלי שבתא כד יומא אתקדש, כרוזין אזלין בכל אינון מדורין דגיהנם, סליקו דיני דחייביא דהא מלכא קדישא אתא ויומא אתקדש ואיהו אגין על כולא, ומיד דינין אסתלקו, וחייביא אית לון נייחא (וכל אינון מחללי שבתות וזמני בפרהסיא דינין סלקין מנייהו) אבל נורא דגיהנם לא אשתכך מעלייהו דלא נטרי שבת לעלמין, וכל חייבי גיהנם שאלי עליהו, מאי שנא אלין דלית לון נייחא מכל חייבין דהכא, אינון מאריהון דדינא תייבין לון, אלין אינון חייבין דכפרו ביה בהקבה, ועברו על אורייתא כלא, בגין דלא נטרו שבת תמן בגין כן לית להו נייחא לעלמין.

ואינון חייבין כלהון נפקין מדוכתייהו ואתייהיב לון רשו למהך למחמי בהו, ומלאך חד די שמיה סנטריאל אזיל ואפיק להוא גופא דלהון, ועייל ליה לגיהנם לעיניהון דחייביא, וחמן ליה דסתקא תולעין, ונשמתא לית לה נייחא בנורא דגיהנם, וכל אינון חייביא דתמן סחרין

לההוא גופא, ומכריזי עליה דא איהו פלניא חייבא דלא חייש ליקרא דמאריה, כפר ביה בקודשא בה וכפר בכל אורייתא כלא, ווי ליה טב ליה דלא יתברי ולא ייתי לדינא דא ולכסופא דא, הדא הוא דכתיב (ישעיהו ס"ו) ויצאו וראו בפגרי האנשים הפושעים בי כי תולעתם לא תמות ואשם לא תכבה והיו דראון לכל בשר, כי תולעתם לא תמות מן גופא, ואשם לא תכבה מן נשמתא, והיו שראון לכל בשר, והיו די ראון עד דכל דגיהנם דתמן יימרון די ראייה דא.

רבי יוסי אמר ודאי הכי הוא, בגין דשבת איהו לקבל אורייתא כלא, ואורייתא איהי אש, בגין דעברו על אש דאורייתא, הא אש דגיהנם דליק דלא שכיך מעלויהו לעלמין עכ"ל.

לכן אחי אהובי בעוד חיות בנפשך תשוב, וזכור תזכור מה שיצטרך לעבור עליך, ותדע כי שם בעולם העליון הקדוש בה אינו מוותר כלום.

ונזכה שיתקיים בנו ובכל ישראל הפסוק (ישעיה ד) "והיה הנשאר בציון והנותר בירושלים - קדוש יאמר לו, כל הכתוב לחיים - בירושלים" עיר האמת.

פרק י

אין עצה לאכול בשר עוף כשר רק משחיטה קטנה ורק משוחט ירא שמים שיש לו באמת סכין טוב

מורי ורבותי, תדעו לכם אין עצה לאכול בשר עוף כשר רק משחיטה קטנה ורק משוחט ירא שמים שיש לו באמת סכין טוב, ולא שזה העיד כי העד מי יודע אם כשר - כידוע לעוסקי בכשרות המצב כל כך גרוע שאי אפשר לתאר.

כאן תראו באיזה שקרים גדולים משקרים עלינו כל הרבנים, הרבנים המכשירים הם הערב רב הכי הגדולים, כל האסונות של עם ישראל צריכים להודות לרבנים המכשירים, אל תאמינו לשום רב יהיה מי שיהיה, עד שתבררו 100% לכל הפחות כמו בעסק שהיית מכניס כל הכסף שלכם כמו מיליון דולר!!!

ואפילו שחיטת עופות יש רק כמה שחיטות קטנות שאפשר לסמוך עליהם.

מה תענו ליום הדין הגדול והנורא?

הגענו לכאן שיכולים להבין למה כמעט כל הבשר עם ההכשרים הכי הטובים טרף, כי כל הבשר חציר ונותנים לנו נבילות וטריפות ממש, והבעלים השולטים על המשחטות ועל המסחר בבשר, הם מאפיה אחד גדולה, אנשי עולם התחתון, שסכנה להתעסק איתם, והרבנים הצדיקים מפחדים לדבר, שמפחדים שיהרגו אותם, כאשר כבר הרגו את המעוררים, וצריכים להחזיר עטרה ליושנה להתחיל להשתמש רק בשחיטות קטנות כמו שהיה בשנים הקדמוניות כי שחיטה גדולה לא יכולה להיות כשרה, ויש לנו על זה 400 ספרים וקונטרסים על השחיטה, וכל הרוצה לברר יכול לברר. והאם זה חידוש למה יש לנו כל הרבה נושאים?], איפה כל הקנאים שלוחמים בעד הקדושה? למה כולם שותקים? למה אין לנו וועד אמיתי, שיבדקו השחיטות ויגידו את האמת?!!! ולא יתנו לנו לאכול משחיטות נבילות אשר על ידי זה יוצאים היהודים מן הדת?

בספר דרך הנשר מובא מהצדיק הקדוש רבי נתן אדלער, שעיקר עיכוב ביאת המשיח שאינו בא הוא בגלל השחיטה שמאכילים את עם ישראל בנבילות וטריפות ואם יתקנו זאת יבא תיכף ומיד ממש, ואעתיק מה שכתוב ממקצת מספר "האבי"ב" (ראשי תיבות א'חינו ב'ני ישראל ב'גולה) כתב, מהנוגע לדעת בדורנו וז"ל: ר' נתן אדלר ותלמידו ר' משה סופר מפ"ב (פראנקפוט דמיין) מקובלים בנסתר, ר' נתן אדלער רצה לפסול השוחטים דפפד"מ, ולהכניע חותם הסטרא אחרא ששורה על שוחטים פסולים בסוד על חרבך תחי' וגו' ואלמלא השיג כל רצונו בא משיח, אך הסמ"ם מ"ם העמיד עליו רודפים קצבים והוצרך לברוח מפ"ב. [וזה היה סוד ירידת הבעל שם טוב הקדוש לעלמא הדין ורמז על זה ב"זע"ם" תצעד ארץ, ראשי תיבות ז'ביחה ע'רובין מ'קוואות].

פרק יא

מי החריב את ביתנו אשר עדין לא נבנה בימינו, והשכינה בגלות עדין בעווננו?
 וכדי להבין קצת בִּיתָר באור, מי החריב את ביתנו אשר עדין לא נבנה בימינו, והשכינה
 בגלות עדין בעווננו? ומדוע לא בא בן ישי גם תמול גם היום? ראה בספר "ברית מטה
 משה" על הגדה של פסח בדף האחרון [נדפס לפני ד' מאות שנה] וזה לשון קדשו: ועכשו
 שאיתרע חזקתם ראינו למפרע שדבר זה החריב את ביתנו אשר עדין לא נבנה בימינו,
 והשכינה בגלות עדין בעווננו. וכאשר נמצא פמה קלקולים אשר אין להעלות על הספר
 פי קצר היריעה מלהשתרע, וכו'. ובפרט בשחיטת הכבשים מחמת צמרו קרוב הדבר לפשע
 ולקלקל ומחמת שיש להם לשחט הרבה אינם מדקדקים כל כך, וממהרים לשחט, וקרוב
 לוודאי שמאכילין נבלות וטרפות כאשר נתברר... ומי שיהיה מויתמה בדבר ולומר מה גבר
 בגוברין ומה יום מיומים ויקל בדבר הזה בודאי מנהג אבותיהם בידם ששוחטים את
 דבריהם לאמור מי יתן לנו לאכל בשר ואל תקרי וישחטו אלא וישחטו שנתחייבו שונאיהם
 של ישראל עליהם על שבקשו לאכל בשר תאנה הינו בשר נחירה ואבותינו חטאו ואינם,
 ואנחנו אם נעשה כמעשיהם לא טובים להיות נלפדים בעוונם חס ושלום, ואוי לנו מיום
 הדין ואוי לנו מיום התוכחה: ואין לנו פה לדבר, ומי יוכל להגיד ולספר מה שעבר עלינו
 עד פה שגרמו לנו השוחטים פמה רעות, ולא ידעו ששחטו לעצמם בסכין פגומה, כמו כן
 יהיה מיתתם בכלל נבלה וטרפה לכל הוא הקלפה רח"ל תשליך אותם, ומכרח להיות
 מגלגל בכלב וכו'.

הואיל ואתא לידן ענין זה באתי להזכיר מעון הרע הזה שעדיין הבשר בין שנינו שאכלנו
 נבילות וטריות עד כה שהי' גודל המכשלה הזאת בישראל שהרבה שוחטים אין להם
 הרגשה והרבה מהם מקילין בדבר וממהרים לבדוק, ופשיטא לאחר שחיטה אינם בודקין
 הסכין רק דרך העברה בעלמא בלי כוונת הלב מחמת שמוכן לפניו הרבה לשחוט ואינו
 בכדי שיעשה בזמן קצר והמלאכה מרובה, ופשיטא מחמת שמיעפים ומיגעים, ידיהם כבד
 עליהם לבדוק סכינים יפה, ושוחטים בסכין א' הרבה, עד כי חדל לספור, כי אין מספר מכל
 התלאות ומקרים רעים שקרו עד כה וגודל עוונותם ע"י שמחלו חכמים על כבודם והעמידו
 אותם על חזקתם דכל ישראל בחזקת כשרות עומדים מן הסתם (רמב"ם פ"ב מקידוש החודש
 ועוד) ועכשיו שאיתרע חזקתם, ראינו למפרע שדבר זה החריב את ביתנו אשר עדיין לא
 נבנה בימינו והשכינה בגלות עדין בעווננו וכאשר נמצאו כמה קלקולים אשר אין להעלות
 על הספר כי קצר היריעה מלהשתרע.

ואם יאמר האומר אם אלו יצאו מחזקתן, כל ישראל מי עומדין בחזקת היתר מ"מ למיחש
 מיהא בעי מחמת שצריך להיות מתון גדול ולדקדק היטב והמלאכה כבידה עליו, כאשר
 מצאנו שכולם אינן מדקדקין בעבור זה, ובפרט בשחיטת הכבשים מחמת צמרון קרוב הדבר
 לפשוע ולקלקל, ומחמת שיש להם לשחוט הרבה אינם מדקדקין כ"ב וממהרים לשחוט,
 וקרוב לוודאי שמאכילין נבילות וטריות כאשר נתברר.

ומי שיתמה בדבר ויאמר מה גבר בגוברין ומה יום מיומים ויקל בדבר הזה, בוודאי מנהג ומעשה אבותיהם בידם ששוטחים את דבריהם לאמר, מי יתן לנו לאכול בשר. אל-תקרי וישטחו אלא וישטחו שיתחייבו שונאיהם של ישראל כליה (יומא עה:) על שבקשו לאכול בשר תאוה היינו בשר נחירה ואבותינו חטאו ואינם, ואנחנו אם נעשה כמעשיהם לא טובים להיות נלכדים בעונם ח"ו.

אוי לנו מיום הדין ואוי לנו מיום התוכחה ואין לנו פה לדבר ומי יוכל להגיד ולספר מה שעבר עלינו עד כה, שגרמו לנו השוחטים כמה רעות ולא ידעו ששטחו לעצמם בסכין פגומה, כמו כן יהי' מיתתם בכלל נבילה וטריפה, לכלב הוא הקליפה רחמנא ליצלין תשליך אותם ומוכרח להיות מגולגל בכלב, ע"כ ישימו אל לבם עונש גדול הרע הזה ויחשבו שכרם כנגד העבירה ולראות שתמיד יהי' יראתו ית' על פניהם, ומה' ומישראל יהי' ג"כ נקיים (במדבר לב-כב), ולהראות סנינים לחכמים שבדורם לפני השחיטה (חולין יח. ובראשונים וטוש"ע סי' י"ח סי"ז ובהגה), ואח"כ בכל שבוע ושבוע ואז תבא עליהם ברכת טוב ויזכו לרב טוב הצפון ליראיו.

ועכשיו ת"ל שמענו שבכמה קהלות קדושות במדינת אשכנז העמידו כשרים ונאמנים בשעת שחיטה כדי לבדוק תיכף אחר השחיטה ולהראות סכינינו לפני השחיטה לחכם, גם פה ק"ק ברלין ראה הרב המופלג הישיש והזקן אב"ד ור"מ נר"ו לגדור גדר לפני צאן קדשים שלא יסתאבו את נפשם ח"ו והסר המכשילה הזאת מישראל עד כי חדל לספור כי אין מספר.

ע"כ הירא וחרד מדבר ה' ויש בידו לתקן יראה שלא יתלה אשמו בראשו ואף במי שאין בידו למחות עכ"פ הרי בידו שלא לאכול בשר כי אם עפ"י תקנה הנ"ל, ואף שלא ימצא בשר לאכול אפי' בשבתות ובי"ט אל יקל בעבור זה ח"ו, דקרוב לודאי הוא שיאכל דבר איסור לפעמים. ע"כ ישים אל לבו שסופו יהי' תולע ורימה ובתכלית יהי' מרה, ע"כ אל יתבייש מפני אדם כו' ויקדש את עצמו במותר לו (יבמות ב.) ואז קדוש יאמרו לו מה קדוש לעולם קיים ויזכה בביאת ירושלים במהרה בימינו אמן סלה, עכלה"ק. עיי"ש באריכות גדול.

פרק יב

מערמות הס"ם שלא לפתות כל יחיד ויחיד, רק מעמיד שוחטים ורבנים בכל מקום מסיטרא דיליה, ועי"ז הכל ברשתו

ידוע שמערמות הס"ם שלא לפתות כל יחיד ויחיד, רק מעמיד שוחטים ורבנים בכל מקום מסיטרא דיליה, ועי"ז הכל ברשתו. וראה מה שכתב בעל תולדות יעקב יוסף (פ' נשא בד"ה העולה) וז"ל: ק: עתה התחכם היצה"ר שלא יצטרך לילך ולפתות וללכוד ברשתו כל יחיד ויחיד, רק יחיד אשר רבים נכשלים בו, והוא שמעמיד שוחט בעיר מסיטרא דיליה המאכיל טריפות לרבים וכולם נלכדו ברשתו, עיי"ש.

זה שאנו רואים רבנים גדולים בקהילות ישראל שמכשילים הרבים ומאכילים נבילות וטריפות בישראל, זה אינו דבר חדש, וכבר מבואר בספר "שערי תשובה" לרבינו יונה זצ"ל (ש"ג), שאם הרב אינו משגיח על השו"ב כראוי וסומך עצמו על חזקתו הוי הרב בכלל מאכיל טריפות לישראל חס ושלום ונתפס בעונו.

וכן מובא בתבואות שור (על מסכת חולין) שהס"מ יושב על כסא של ג' רגלים, רבנים, חזנים, שוחטים, ואינו צריך לעמוד הרבה וכך יש לו הכל ברשתו. ובשו"ת חתם סופר (או"ח סימן ר"ה) מבואר שמלך זקן וכסיל יושב על כסא של ג' רגלים, חזנים, שוחטים, סופרים, וז"ל: המלך זקן וכסיל [הוא היצה"ר] יושב על כסא של ג' רגלים. רגל א' - החזנים המוליכין מחוץ למחנה תפלות כלל ישראל. רגל ב' - שוחטים המאכילים נבילות וטריפות לבני ישראל. רגל ג' - סופרים הכותבים תפילין ומזוזות פסולים, ותו לא צריך לכלום, עכ"ל.

וידוע שאם השוחט כשר אז אליהו בעיר, ואם ח"ו השוחט רע אז מלאך המות בעיר רח"ל, כמבואר בספר אמרי צדיקים, דברי גאונים (עמוד ה' עיי"ש באריכות), ומבואר בספר "שמחה בבשר" כי הפלא הוא שהרב או הרבי שמחזיק ידי השו"ב הפסול הוא אשם על כל האסונות שנמצאים בכלל ישראל, והאי עלמא כידוע עלמא דשיקרא, שאנו רואים בעוה"ר שנקטפים מהכלל ישראל בחורים וילדים ואברכים צעירים רח"ל, והרב המכשיר שמחזיק ידי השוחטים פסולים עומד וצועק כי האשם הוא הביטול תורה או הצניעות, וצועק ובוכה, ובאמת היו כולם צריכים אז לצעוק בקול גדול על הרב הזה כי הוא הוא הרוצח שרצח הנפש היקר ההוא. כמבואר ש"הצדיק אבד" (ישעי' נז, א) למה, בגלל ש"ואין איש שם על לב" לידע ולצעוק על האמת מי הרג באמת את הצדיק הקדוש הזה.

ובאמת כי האדם האוהב את הקב"ה באמת, אי אפשר שלא יזעק ולא יצעק מרה כשרואה בני אדם מורדים בהקב"ה, ומפטמים את גופם ודמם ונפשם ונשמתם עם אכילות של נבילות וטריפות ר"ל, אשר הן יסודי גופי התורה בזה תלוי כל קדושת ישראל, ואם אינם מוחים בכל כוחם הרי נחשבים כאילו בעצמם אוכלים נבילות (כמבואר בשע"ת הנ"ל) ועוד כי כל אחד ערב בעד חבריו.

ומה מאוד יכאב לבנו בראותינו שרבים מבני עמנו אפי' אלו שמתפללים ג' פעמים בכל יום ושומרי מצוות, נכשלים במאכלות אסורות ומפטמים גם את נפש ילדיהם בכל מיני פטומי דטמאות ונבילות, אוי לעינינו שכך רואות. ומה יכאב לבנו שבעלי ההשפעה אינם מעוררים את לבב אחינו שלא יביאו ח"ו אסון עליהם ועל כלל ישראל על ידי אכילות נבילות וספיקי מ"א, כמבואר ברמב"ם ושו"ת דברי חיים הנ"ל.

והלואי כד שכיבנא יפוק לקדמנא זכות זה מה שביערתני הרעה הזה מן העולם,
וכן יאבדו כל אויביך ד'

ואסיים בדברי הקדוש מוה"ר שלמה קלוגר זי"ע בספרו שו"ת טוב טעם ודעת וזל"ק: ללמד דעת לדורות אולי יזדמן עוד מעשה כזה ידעו איך להתנהג ולקיים 'החכמה תחיה בעליה' (קהלת ז, יב) בשני עולמות, והלואי כד שכיבנא יפוק לקדמנא זכות זה מה שביערתני הרעה הזה מן העולם, וכן יאבדו כל אויביך ד', ועלינו יערה רוח הבורא אמן. [דברים הללו ככתבם וכלשונם נעתקו משו"ת טוטו"ד (ח"א בפתחי שערים דף ג ע"ג) שכתב הגאון שר התורה מהרש"ק זצ"ל, אודות השוחט רע מעללים מק"ק בארדיטשוב שזכה להרחיק ולהעבירו].

פרק יג

מכתב נורא לכבוד מרנן עט"ר הראשל"צ הרבנים יצחק יוסף והרב דוד לאו שליט"א וכל מאן דבעי

מורי ורבותי אנו מביאים לפניכם כאן מכתב אחד מחמישים מכתבים ששלחו לגדולי הרבנים, ולא תקנו כלום, רק זורקים את השוחט החוצה בגלל שמעורר ומספר מה הולך בבית השחיטה, וכך הולך כל השנים, עד שכולנו מפוטמים בנבילות וטריפות חלב ודם, ועם הסכינים הפגומים שוחטים ודוקרים כעת יהודים, ומי יודע מה יקרא בעוד קצת זמן אם לא יעשו תשובה ויתקנו, - לפי הנסיון שלנו לא יעשו שום תיקון, כי הכל בידי הסמ"ך מ"ם - ימים ידברו!!!

נחוץ לדעת! כי המכתב היה בידי הרשל"צ במשרד שלו שני חדשים, ולא נתנו לשוחט להגיע אליו ולשאול אותו מה לעשות עם הבשר - אחר שני חדשים אמרו להשוחט כי הרשל"צ זה לא אחריות שלו בכלל - [זאת אומרת שרב הראשי של ארץ ישראל שכולם סומכים עליו - אומר במפורש שאין לי שום שייכות ואחריות על זה - והכל על הראש של הרב דוד לאו שליט"א - ואחר הרבה זמן שכבר הגיע המכתב אל משרד של הרב דוד לאו מה קרה? כלום!!!

לקחו בעל מכשיר אחר, עוד קל שבקלים, ומפטירין כדאמול. וככה זה הולך כמעט בכל ההכשרים.

סך הכל מאכילים אותנו נבילות וטריפות חלב ודם ודם, וזה מה שאמרו חז"ל (סוטה מט:), ואין שואל ואין מבקש על מי יש להשען על אבינו שבשמים בעקבות משיחא חוצפא יסגא ... ומלכות תהפך למינות ואין תוכחת בית וועד יהיה לזנות והגליל יחרב והגבלן ישום ואנשי הגבול יסובבו מעיר לעיר ולא יחוננו וחכמות סופרים תסרח ויראי חטא ימאסו והאמת תהא נעדרת נערים פני זקנים ילבינו זקנים יעמדו מפני קטנים בן מנוול אב בת קמה באמה כלה בחמותה אויבי איש אנשי ביתו פני הדור כפני הכלב, הבן אינו מתבייש מאביו ועל מה יש לנו להשען על אבינו שבשמים, עכ"ל.

בס"ד

לכבוד מרנן עט"ר הראשל"צ הרבנים הרב יצחק יוסף והרב דוד לאו שליט"א וכל מאן דבעי. מאת: השוחט אביאל. מטירת הכרמל תו"ב הנידון: דיווח על מצב השחיטה בטירת הכרמל. הנה התקשרתי ללשכתכם, בשאלה על מצב השחיטה - והאם להכשיר את העופות או להטריפם ונתבקשתי לפנות בפקס, לכן אבקש בדחיפות בהולה להתקשר אלינו ולהורות לנו את שנעשה.

בכבוד רב, תלמידכם, אביאל

ב"ה, יום ה' לסדר "מאת כל ידבנו לבו" ר"ח אדר תשע"ה, פה עיה"ק טירת הכרמל תובב"א החיים והשלום וכל טוב סלה אל כבוד האי גברא רבא ויקירא, הנודע ביהודה וישראל לשם ולתפארת במפעליו הכבירים, כ"א בשמו מחברי הרבנות, הרבנים הרב מרדכי אמברומסקי והר דוב לוגאסי המוסמכים ונותני הכשרות במשחטת יפה עוף שליט"א.

בראשית מכתבי הנני להודות לכתה"ר שליט"א על כל פעולותיו הגדולים בדורינו. אחר דרישת שלום מעכתה"ר בכל האותות והכבוד, אבוא בזה למלאות בקשתו למען הצלת כשרות השחיטה במקום הנ"ל.

הנה ידוע לכבודכם שאנחנו תשע שוחטים, במשחטה יפה עוף תחת השגחת ר' שמעון סויסה סובלים סבל נורא ואיום על שמאיימים עלינו להאכיל ממש טריפות, ונפרט אחת לאחת.

א. לפי תכנון הרבנות צריך להיות בודקי סכינים, באמצע השחיטה ואחרי השחיטה, ואין אצלינו דבר כזה ונותנים לנו השוחטים לבדוק הסכינים ואין לשוחטים שום הרגשה בשחיטה, כי אנחנו שוחטים עופות כבדים מאוד ובמהירות גדולה, ותנאי מזג אויר שונים לחץ ועייפות ורעש נורא שאין לאף אחד הרגשה בזמן כזה, כמבואר בשולחן ערוך ובספר רנו ליעקב מהרידב"ז כותר במצב כזה, הלוא שחיתנו נבילה גמורה והכלים אסורים.

ב. השולחן ערוך כותב בסימן י"ח, השוחט בסכין שיש בו פגם הרי נבילה דאורייתא, וכו', והמטה אשר בסעיף א' כותב פגימה אותיות מגיפה ובגימטריא חמץ, מה חמץ במשהוא אף פגימה במשהו, (מהר"ל מפראג). ובסעיף ב' שם ובהערה ה' שיעור הפגימה בכל שהיא וכו'.

ג. אנחנו כל השוחטים מסירים מאתנו אחריות בדיקת הסכין באמצע השחיטה ולאחר השחיטה, [ולא היה לנו אף פעם יכולת בידינו לבדוק ולהרגיש את הסכין באמצע השחיטה ולאחר השחיטה אם הוא בכלל כשר, מפני טעמים הנ"ל - ועד היום הרב המשגיח שם עלינו את העול לבדוק סכין בזמן שאין לנו בכלל הרגשה].

ד. צריך הרב לדעת כי אנחנו השוחטים שחטנו כל השוחטים ביחד למעלה משלש מיליון בשנה ולא הרגשנו אף פעם פגימה, זאת אומרת שלא מרגישים כלום. מדוע לא מקפידים על פגימה דקה אחר שחיטה או כל שהוא כמו שאומרים כל השוחטים הזקנים, ואצלנו בשחיטה הזאת שמעמיסים על השוחט וכו', אי אפשר להרגיש אפילו פגימה גדולה, והמשגיח לא היה איכפת לו בכלל לבדוק הסכינים של השוחט - וזה יסוד השחיטה שיהיה בודק סכינים באמצע ואחרי השחיטה צמוד לשוחטים, כמו שכתוב בתקנון של הרבנות, וזה לא היה עד עכשיו.

ה. הרבינו יונה (בשערי תשובה שער ג' אות צ"ו) וז"ל: רבים מן המומחים רחקו לבם מיראת חטא, ואשר איננו ירא לבו לא יבין לדקדק בבדיקת הסכין, כי צריך לכונן לבו במאד מאד בבדיקתו, הלא תראה כי יבדוק אדם פעמיים ושלש ולא ירגיש בפגימה דקה ואח"כ ימצאנה כי הכין לבו באחרונה, ובחינות חוש המישוש כפי כוננת הלב, מלבד כי ישעש גבר מבלי יראה בבדיקת הסימנים ויתר דרכים וצדדין, עכ"ל (וכלשון זה בצוואת מהר"ש אבוהב בשם

מהרי"ק ז"ל. ובשו"ע יור"ד סי' ח"י סעי' י"ז, ובשמ"ח סי' ח"י או' ז).

1. הרא"ש (חולין חי.) וז"ל: כי הרבה צריך ישוב דעת ויר"ש לבדיקת סכין. עכ"ל.

ז. ביש"ש חולין (סי' ל"ט) אחר שהביא דברי רא"ש הללו כ' וז"ל: ויפה כ' ואני הגבר אשר ראיתי את עניי, בעיר אחת הייתי נועד בקיבוץ חכמים ראשי ישיבות ובא שוחט דמתא וסכיננו בידו והי' המעשה בעויה"כ ושחט בו כפרות ולקחתי הסכין מידו ושאלתי אותו אם בדוק הוא, והשיב לי בדוק, ואני בדקתי בו בעצמי ומצאתי בו חגירת הצפורן ואמרתי לו הסכין פגום, חזר הוא ולקח הסכין מידי ובדקו כהרגלו במהירות ושחק בי ואמר כשר הוא ובדוק, חזרתי ולקחתי הסכין מידו ובדקתי ומצאתי בו פגימה כבראשונה, ומקצת אלופים גערו בי ואמרו מה לך בנסתרות, ואמרתי גלויות הן, כי לא בחנם כתב הרא"ש הרבה צריך ישוב הדעת ויראת ד' בבדיקת הסכין, עד שהי' לשם זקן אחד בעל הוראה ולקח הסכין מידינו ובדקו בנחת כמוני, ומצא בו פגימה בחגירת צפורן. ואמרתי אם כן משבח אני את המתים שכבר מתו שאמרו הרבה צריך ישוב הדעת ויר"ש בבדיקת הסכין, ולכן ראוי להזהיר השוחטים ולהקפיד עליהם בדבר זה. עכ"ל.

ח. בשמלה חדשה (סי' ח"י או' ז) אחר העתקת דברי רבינו יונה כ' בהאי לישנא: ולכן אין למנות ע"ז כ"א יראי שמים ביותר וחרידים על דבר ד' ואינם נבהלים ונחפזים בדעתם ואינן משתכרין שהמשתכרין אפילו שלא בשעת שכרות אבריהם כבידים עליהם, וצריכין הממונים לחקור אחר כ"ז וגם לבדקם אם יש להם הרגשה טובה כשאר בנ"א השלימים בדעתם וכל המרבה לבדוק אחר השוחטים בעניינים אלו הר"ז משובח. עכ"ל.

בדיקת הסכין במקום קר

ט. ידוע ומנוסה דא"א לבדוק הסכין ולהרגיש בפגימה דקה כשהיד קרה. וגם א"א לבדוק בחוץ בעת שהאזיר קר ורוח מנשבת (שו"ת מאמר מרדכי סי' מ"ב והשתמש בסברא זו בין שאר הצדדין להעביר שו"ב. וע"ע שו"ת דברי מלכיאל ח"ה סי' רס"ה). ואפילו בדאיכא שני שובי"ם קשה שירגישו בפגימה דקה בעת הקור (שו"ת דברי מלכיאל שם).

י. עוד יש לציין שאין שום פתרון אמיתי במקרה של פגימה לכל הדעות מה עושים עם העופות שכבר עברו בליין, אין שום סימנים על הכונסים, וגם זה לא פתרון אמיתי [ואין אפילו מי שיגיד אם יש פגימה - כי השוחטים אין להם שום הרגשה].

יא. אחד מצוות הכשרות טילפן לרבנות להגיד לו שעוברים אלפים עופות טריפות, והרב של המשחטה בכלל ההנהלה חיפש ורצה לדעת מי שטיילפן לרבנות להודיע שצריך עזרה במשגיחים, כאילו חיפשו לאיים או להרוג או לזרוק מהמפעל את המטלפן לעזרה ולהצלה שיהודים לא יאכלו טריפות.

יב. יש ברמפה קבלן של המגישים וגם המגישים עצמם ממריצים את השוחטים, וגם המנהל של היצור ממחר את השוחטים למלאות את הליין, וזה נגד השולחן ערוך לא יעמוד בעל השור על שורו.

יג. הרב לבד סימן ביד שלו למלאות את הליין. [זאת אומרת שהוא שותף של בעל הבית].

יד. הרב מגיע בדיוק בתחילת השחיטה כשצריך להתחיל לשחוט, וישר מתחיל לבדוק

סכינים וכבר צריך לעלות לשחוט והקבלן שואל למה התחלנו את השחיטה, וכל השוחטים מחכים לבדיקת הסכינים זמן מה, והרב בודק כל 19 סכינים במהירות של 5.5 דקות ופחות בממוצע שזה אסור ונקרא מומר לתיאבון, וגם עובד על סכינים באמצע שזה נגד הלכה ומכשיר אותם שלא יכול בכלל לבדוק כי היד עייפה מבדיקת והכנת סכינים. [וכבר הסברנו את זה באריכות].

טו. יש לציין שבדיקת הסכינים לפני השחיטה נעשה בלי ישוב הדעת כלל, ועל איזה סמך בכלל מתחילים את השחיטה?

טז. נבדקו סכינים לאחר בדיקה של הרב ולא היו כשרות בכלל. מובן שהסכינים לא היו כשרים בגלל שהבדיקה לא הייתה כראוי. מהבדיקות שלו אנחנו מבינים שבדיקה הזאת הוא רק אחיזת עיניים.

יז. הרב מתלונן שלא מכינים סכינים כראוי, לפני שהשוחטים מתחילים לשחוט, אז אם השוחטים לא הרגישו לפני השחיטה אז בוודאי שבאמצע השחיטה לא מרגישים, ובוודאי אחרי השחיטה הגדולה שאין כבר שום הרגשה לאף אחד, אז למה הוא נעלם מהשוחטים לבדוק את הסכינים וישוב במשרד ושיתה קפה ויושן.

יח. הרב צועק בבוקר לפני השחיטה שלא מכינים סכינים כמו שראוי, ובתוך השחיטה ואחרי לא בא לבדוק שהסכין פגום, שאז יהיה לו בעיה עם הבית שיצטרך לפסול הרבה עופות, וזה מה שלא רוצה, למה כי הוא שותף של הבית!!!

יט. הרב לא בודק את הסכינים בכל הצדדים כמו שצריך על פי ההלכה, והשוחטים רואים שכל הבדיקה זה רק לאחיזת עיניים.

כ. ביו"ד סימן יח סעיף י"ט, וז"ל: ראובן שאמר לשמעון בדוק סכין זה, ובדקו שתי פעמים מהי"ב שצריך, ונתנה לראובן, וראובן היה הולך לשחוט, ולקחו לוי מידו, ומצאו פגום (וראובן מתנצל ואומר שעדיין היה רוצה לבדוק כהוגן) (הכל בתשובת הרשב"א סימן תקצ"ד) – מעשיו מוכיחים עליו שהיה די לו באותה בדיקה, ולפיכך מעבירין אותו. ואם נראים הדברים שהיה כעין שגגה ושהוא אדם כשר – מחזירין אותו, ובלבד שיקבל עליו שלא ישוב עוד לדבר כזה, עכ"ל.

כא. זאת אומרת שרב נותן לנו סכין לא בדוק כמו שצריך ושולח אותנו לשחוט עם הסכין הזה!!!

כב. יש רעש חזק מאוד בחדר, ואין שום ישוב הדעת לבדוק סכין בכלל.

כג. ביו"ד (סימן יח יז) טבח שלא הראה סכיני לחכם (ונמצאת יפה), היו מנדין אותו: הגה - ואם נמצאת פגומה, מנדין אותו ומעבירין אותו (טור). ובנמצאת יפה יכול החכם למחול ואין צריך לנדותו (הגהות אלפסי פ"ק דחולין) ; והאידינא נהגו למנות אנשים ידועים על השחיטה והבדיקה, ולהם מחלו חכמים כבודם כי הם זהירים וזריזים; והרבה צריך ישוב הדעת ויראת שמים לבדיקת הסכין; הלא תראה כי יבדוק אדם פעמים שלש ולא ירגיש בפגימה דקה, ואחר כך ימצאנה כי הכין לבו באחרונה; ובחינת חוש המישוש כפי כוונת הלב.

כד. הרגשנו פגימה בסכין וחיפשנו את הרב ובנס מצאנו אותו, והראינו לו את סכין ואמר להחליף סכין. ולמה לא אמר לנו לפסול את העופות ששחטנו עם סכין לא טוב?

כה. שוחט אחד בדק סכין לפני שעלה לרמפה והרגיש שהיא לא כשרה, נתן לשוחט אחר לבדוק וגם הוא אמר שלא כשרה, שמו את הסכין לבדיקה לרב ועברה כאילו היא כשרה, זאת אומרת שהרב בכלל לא איכפת לו לבדוק הסכין כראוי, או שלא יודע בכלל לבדוק סכין!!!

כו. הרב שמעון שבזוק סכינים לפני השחיטה נעדר מחדר השוחטים ומהמשחטה, [והוא הולך לבית העלמין לעזור למתים להכניס אותם לקבר, ובנתיים מאכיל לעם ישראל נבילות וטריפות, ועל ידי זה מתים אנשים שאוכלים טריפות כמו שכתב הרמב"ם - ואפשר לומר שהוא מכוון שני דברים ביחד להאכיל טריפות ולקבור מתים, הוא צריך פשוט פרנסה כמו שכתוב בספר אמרי צדיקים¹⁸] ואין לנו סכינים חדות לצורך החלפה כל שהוא, הרב נעדר מהמשחטה בשעות הבוקר, ועל פי עדות הרבה פעמים הוא יושן במשרד בזמן ששוחטים מחכים לבדיקת סכין. ואם אין לנו סכין צריכים לשחוט עם סכין לא טוב, ועוברים על חמשה הלכות שחיטה, ואין למי לדבר בכלל. ולפני שהוא צריך ללכת הוא מקפיד שיהיה כולם סכינים, שלא יתעכב השחיטה.

כז. כשאנחנו מדברים עם הבעל הבית על השכר של השחיטה וכו', הרב במקום שיעזור לנו הוא עוזר לבעל הבית שלא יוסף יותר מדאי, וגם עוזר להביא שוחטים אחרים להפחיד את השוחטים שישחטו במהירות הכי הגדולה, ולהוריד מהשכר של השוחטים, והשוחטים שהוא מביא אחד השוחטים הלך לשחוט עם סכין פגום ממש. וזאת כתוצאה מבדיקת הסכינים המהירה הכל בכדי שיעלו מהר לשחיטה.

כח. יש לציין שבתחילת מאבק על השכר הרב ניסה לדבר עם אשתו של אחת השוחטים וניסה לדבר עם אשתו של עוד שוחט, שישכנעו אותם לרדת מהסיפור, זאת אומרת שהוא הבעל הבית של השחיטה, וממילא אין לו שום נאמנות.

כט. השוחטים צריכים לשחוט על ידי לחץ חזק עד כדי יציאת נשמה ממש. שאם לא ישחוט כמו שהם רוצים יפטרו את השוחטים מהעבודה.

ל. הרב המכשיר המכשיר בצהרירם ר' שמחה בונים גרוס יושב כל היום ולומד ולא בודק אפילו פעם אחת את הסכין כמו שצריך. וגם משמש משגיח במלח ובזמן הזה אין לנו בודק סכינים גם לפני שחיטה, ושוחטים בלי בודק סכינים.

הכשרות הולכים לאכילה והטריפות נותנים להכלבים שזה מנת חלקם, כמו שנאמר "לכלב תשליכון אותו", ועל כן הם שוחקין, ואם כן הרי זה סימן שאליהו הנביא בעיר, כיון שאכילת הבשר הוא כהוגן, אבל אם השוחט שוחט שלא כהוגן והוא מאכיל נבילות וטריפות לישראל חס ושלום, אז גוזל חלק הכלבים ועל כן הם בוכין, ואז מלאך המות בעיר.

18 כלבים שוחקין אליהו בעיר, כלבים בוכין מלאך המות בעיר

בס"ד, בספר אמרי צדיקים דברי גאונים, כתב שם: דאם השוחט הוא כשר אז אליהו הנביא בעיר, ואם השוחט הוא רע חס ושלום אז מלאך המות בעיר, וזה תוכן דבריו שם: אחז"ל כלבים שוחקין אליהו בעיר, כלבים בוכין מלאך המות בעיר, דהיינו כשהשוחט ירא שמים אז

לא. כיסוי הדם, החול הוא בוץ שלא ראוי להלכה לכיסוי הדם, והרב המכשיר לא איכפת לו כלום מזה, ומביאים בוץ.

לב. באמצע השחיטה בהפסקות, מוציאים את הדם, ונשאר מים, ואז מביאים חול עם בוץ ושמים את זה על המים, וזה בושה גדולה, שזה בכלל לא עולה כסף, רק צריך להשגיח שהעפר לא יבוא עליו מים, וזה רק בגלל שהרב לא איכפת לו כלל מהכשרות.

לג. ספירת עופות על ידי השוחטים זה קטסרופה אין שום ריכוז ולא יכולים לכוון על השחיטה כמו שצריך והמוח בכלל לא על המקום, שיוכלו לכוון מעשי השחיטה.

לד. ראוי לציין שעד לפני חודשיים לערך הרב היה מחייב את השוחטים לנקות את החדר כל היום בצורה מוזגמת וגם בסוף השחיטה, שזה בזמן של מנוחה, כמו העבדים במצרים (שמות פרק ה' פסוקים ו' ו"ז): (א) וַיֵּצֵאוּ פְּרַעֲהַ בַּיּוֹם הַהוּא אֶת הַנִּגְשִׁים בְּעַם וְאֶת שֹׁטְרֵי לְאֹמֶר: (א) לֹא תֹאסְפוּן לְתֵת תְּבֹן לְעַם לְלַבֵּן הַלְבָּנִים כְּתַמּוּל שְׁלֹשׁם הֵם יִלְכוּ וְקִשְׁשׁוּ לָהֶם תְּבֹן: (ח) וְאֶת מִתְּכַנֵּת הַלְבָּנִים אֲשֶׁר הֵם עֹשִׂים תַּמּוּל שְׁלֹשׁם תְּשִׁימוּ עֲלֵיהֶם לֹא תִגְרְעוּ מִמֶּנּוּ כִּי נִרְפִים הֵם עַל כֵּן הֵם צֹעְקִים לְאֹמֶר נִלְכָה נִזְבַּחַה לְאֱלֹהֵינוּ: (ט) תִּכְבַּד הַעֲבֹדָה עַל הַאֲנָשִׁים וַיַּעֲשׂוּ בָהּ וְאֵל יִשְׁעוּ בְּדַבְרֵי שְׁקֵר: (י) וַיֵּצְאוּ נִגְשֵׁי הָעַם וְשֹׁטְרֵי וַיֹּאמְרוּ אֵל הָעַם לְאֹמֶר כֹּה אָמַר פְּרַעֲהַ אֵינֵנִי נָתַן לָכֶם תְּבֹן: (יא) אַתֶּם לְכוּ קַחוּ לָכֶם תְּבֹן מֵאֲשֶׁר תִּמְצְאוּ כִּי אֵין נִגְרַע מֵעֲבַדְתְּכֶם דָּבָר: (ב) וַיִּפֹּץ הָעַם בְּכָל אֶרֶץ מִצְרַיִם לְקַשֵּׁשׁ קֶשׁ לְתְּבֹן: (ג) וְהַנִּגְשִׁים אֲצִים לְאֹמֶר פְּלוּ מֵעֹשִׂיכֶם דָּבָר יוֹם בְּיוֹמוֹ פֹּאֲשֶׁר בְּהִיּוֹת הַתְּבֹן: (ד) וַיִּכְפוּ שֹׁטְרֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר שָׂמוּ עֲלֵהֶם נִגְשֵׁי פְּרַעֲהַ לְאֹמֶר מִדּוּעַ לֹא כְּלִיתֶם חֻקְכֶם לְלַבֵּן כְּתַמּוּל שְׁלֹשׁם גַּם תַּמּוּל גַּם הַיּוֹם: (ט) וַיִּבְאוּ שֹׁטְרֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּצְעֲקוּ אֵל פְּרַעֲהַ לְאֹמֶר לָמָּה תַעֲשֶׂה כֹה לְעַבְדֶּיךָ: (טז) תְּבֹן אֵין נָתַן לְעַבְדֶּיךָ וּלְבָנִים אֲמָרִים לָנוּ עֲשׂוּ וְהִנֵּה עַבְדֶּיךָ מְכִים וְחֹטְאֵת עִמָּךְ: (יז) וַיֹּאמְרוּ נִרְפִים אַתֶּם נִרְפִים עַל כֵּן אַתֶּם אֲמָרִים נִלְכָה נִזְבַּחַה לַה'.

לה. "ולבנים אומרים לנו עשו" - הנוגשים אומרים עשו לנו לבנים כמנין הראשון, וחטאת עמר, [שבמקום לבדוק ולתקן סכינים הוא מחויב לפי גזירת הרב לנקות כל הזמן את המקום], ואם השוחטים אין להם זמן לנקות את המקום, כי עסוקים בהעמדת ובדיקת סכינים, הרב לא בודק סכינים, ורק מפחיד שיקנוס אותם, למה שלא מנקים את החדר. ושאלו אותו למה לא מארגן מנקה, הוא אמר צריך השוחטים ינקו שיהיה להם מרות, ואחרי מלחמת השוחטים נגד זה, ההנהלה סידרה מנקה. וזה עוד סימן שהרב שותף של הבעל הבית שאפילו כסף כזה קטן שעולה לנקות החדר רוצה לחסוך מהבעל הבית, ואפילו שזה הולך על חשבון שאי אפשר להעמיד ולבדוק הסכינים שיהיו טובים. [והיה מענה את השוחטים בזה].

לו. כשירת הטרף נעשת על ידי השוחטים עם דבק שיוורד במריטה והרב מודע לענין ולא מחליפים דבק יותר חזק או שיטה אחרת, ומבקש שזה יהיה מיד אחר השחיטה במקום שהשוחט יתעסק בבדיקת הסכין, ומנוחה. וכל זה נעשה שלא יהיה שום ישוב הדעת להשוחטים לבדיקת הסכינים. [עוד נציין שבכל משחטה זה בכלל לא שייך לשוחט, ויש על זה ממונה מהשגחה - אבל כאן עיקר העבודה לחסוך כסף מבעל הבית].

לז. אין לנו מקום לשים את השאלות של לפני השחיטה ואחרי השחיטה - וזה תפקידו של הרב או המשגיח לפסוק בענין - ואין זמן לשוחט לדברים אלו - עוד הפעם גונבים מהשוחטים את הזמן הישוב הדעת לבדיקת סכינים ושחיטה כהוגן.

לת. בגלל המהירות הגדולה אי אפשר לשים לב על כל השאלות על העופות אם הרגל שבור וכו', זאת אומרת שהעופות הטריפות גם כן נשחטים וכולם אוכלים על חשבון הרב המכשיר.

לט. אין לנו ברז של מים חמים כמו שכתוב בתקנון והיד קפואה ואי אפשר לרוחץ הסכין כמו שצריך שיהיה נקי וכל שכן לבדוק הסכין, ואין לנו ולאף אחד שום הרגשה בזמן של קור כזה.

מ. אין לנו שום חימום עד שהרגל של השוחט נהיה קרח ממש שאי אפשר לעמוד על הרגל, אז איך אפשר בכלל לקרוא לבשר כזה אפילו שם כשר בלבד?

מא. הרב משתמש בסדרי המשמרות ככלי נשק ממש מול השוחטים, זאת אומרת שהוא שותף ממש של בעל הבית.

מב. השכר של השוחטים שמקבלים ישר מבעל הבית הוא כנגד ההלכה והוא מאיים על השוחטים, וגם לוקח איתו ביחד את הרב שיעזור לו שהוא גם אחראי על השכר ועל הכל, אז יש לנו שני משמרת הגבול שלא נותנים לנו לשחוט כשר.

מג. צריך שהרב יתעסק אך ורק עם הכשרות, כי יש הרבה מה לעשות והעבודה לא נעשה.

מד. השכר של השוחטים במשחטה הזאת הוא הכי נמוך בכל הארץ, ושוחט בשביל להוציא משכורת חייב לשחוט הרבה ולעבוד פול טיים כדי להביא משכורת, ומה הרב עושה? הוא מביא יותר שוחטים וזה נוגש מכמות השחיטה שלנו, במקום להוסיף לנו את השכר נורמלי, ואז שיביא שוחטים כמה שהוא רוצה, זאת שבעצם שולטים עלינו, ושוחקים עלינו בכל האופנים שרק אפשר! כמו במצרים!

מה. מהירות השחיטה שלפחות יהיה צמודה לתקנון של הרבנות שזה גם כן מאוד קשה לשוחט לשחוט, כמו שכתוב בתקנות שעד 2.5. קילו אפשר לשחוט 12 לדקה, ואצלנו לא נזהרים בזה בכלל והעופות כבדים מאוד עד 4 קילו וממריצים בנו שהליין ילך תמיד מלא, וצריך לשחוט 15-16 לדקה, וצריך להגיע למהירות יותר גדולה כדי למלאות את הליין כשיש שוחט שלא יכול לשחוט כל כך מהר, וכידוע שאם ממהרים צריכים לעבור על חמשה הלכות שחיטה. ואין לנו למי לדבר. וכשאומרים לרב שהעופות גדולים ואי אפשר לשחוט כהלכה, הרב עונה לנו אני יכול לשחוט הרבה יותר ממכם.

מו. כשמנהל היצור בא לרב ואומר לו שהשוחט לא ממלא את הליין, הוא עונה ליד השוחטים ואומר שזה הקצב, ולאחר מכן הוא נהיה שומר ראש, ועומד ומסתכל ברוגזה על השוחטים כדי להפחידם, למה לא ממלאים את הליין.

מז. כמות השחיטה, לפי התקנון אסור לשחוט יותר מ 360 בחצי שעה ואצלינו שוחטים 350 בערך 22 דקות. זאת אומרת המהירות הזאת עושה שלא נוכל לשחוט כהוגן.

מח. משגיחים מתלוננים שהרב צועק ומפחיד אותם שהם מורידים יותר מדאי שאלות בזמן שבדוק השאלות אומר שהשאלות שהם מורידים הם טריפות לגמרי.

מט. בזמן שיש משק בעייתי לא מוסיפים משגיחים בליין, ולא מורידים את מהירות השחיטה, זאת אומרת שאלפי טריפות הולכים לצלחת.

נ. בזמן כזה אין למי לפנות.

נא. כשאמרו לרב שהמשק טרף וצריכים עוד משגיחים, הרב צחק ואמר עדיין לא ראיתם כלום, זה לא נקרא משק טרף.

נב. יש לציין שהרב צועק דווקא על המשגיחים שעושים את עבודתם נאמנה, והמשגיחים שהם קלים ושותים קפה במקום לבדוק ולא ממששים את העופות בכלל, הרב צוחק איתם, וחבר טוב שלהם.

נג. לא פעם נראה אחד המשגיחים שלא ממשש את העופות, וגם בודק שאלות בעומדה אחרת, ומשאיר את הליין ללא שום השגחה.

נד. הרב עושה רעש גדול רק בשולחן המלח וצועק על המשגיחים בפני כל הערבים ומשפיל אותם באופן שאפילו הערבי כבר למד מהרב לצעוק על המשגיח למה הוא מוריד יותר מדאי שאלות מהליין.

נה. יש לציין שגם מנהל היצור וגם בעל הבית צועקים על המשגיחים ומתערבים בעבודתם.

נו. מעניין שהרב צועק על המשגיח למה לא שמים הרבה מלח שזה נוגע למשגיח הוא צועק, אבל כשזה נוגע למשחטה לדוגמא שצריך להוסיף עוד משגיח וזה עולה כסף לא אומר למשגיחים להוריד להוריד את הטרופות כשיש משק בעייתי.

נז. המשגיחים התלוננו שהמנהל יצור דיבר עם הרב שהם מורידים יותר מדי שאלות, ועל כן הרב העביר אותם לליין אחר. וכאן שם משגיח שהכל אצלו כשר ולא רואה כלום.

נח. יש לציין ששמים משגיחים שאין להם ידיעה בכשרות לפסוק הלכות.

נט. הרב איים על השוחטים שלא יכנסו לתחום ההשגחה בכלל - כדי שלא יעוררו על הבעיות של הטרופות אצל המשגיחים ובכלל.

ס. אנחנו מבקשים שיסירו את האיום שאסור לנו להיכנס ולראות אם הכל הולך בסדר ולהעיר על עניני כשרות, כי אם הבדיקה לא כהוגן אז מה שוה השחיטה שלנו, ובמקום שאתם הייתם צריכים לשלם לנו על זה, ואנחנו מצדינו עושים את זה לשם שמים בא הרב המכשיר השותף של בעל הבית וצועק עלינו ואוסר לנו להיכנס.

סא. הרב איים עם הבעל הבית ביחד על השוחטים שאם יכנסו בתחום ההשגחה יפוטרו באותו רגע. וכבר היה סיפור שהשוחט ראה שטרופות עברו בליין והאיר את תשומת לב המשגיחים למה שנותנים לעבור טריפות והרב והבעל הבית ביחד איים על השוחט שיפטר

אות ושהוא גורם נזק למפעל, וכשהשוחט אמר לו שפרנסה ביד הקב"ה, ואם הקב"ה ירצה שלא יהיה פרנסה זה בידו, הרב אמר שהשוחט מנסה להסיט את השיחה מהענין, והבעל הבית אמר מה הקב"ה קשור מה אתה מכניס אותו לכאן? ועוד אמר האם אתה מנסה להגחיק את השיחה שהיכנסת את הקב"ה לכאן? והשוחט ענה שהקב"ה נמצא כאן בכל מקום והוא יחליט מה שיהיה, והשוחט ביקש מהבעל הבית שיכתוב לו הכל השיחה בכתב, ואמר שיכתוב, ובאותו רגע רצה לעשות לי שמוע לפני הפיטורים. ואמר אתה מושעה מהעבודה, והשוחטים עצרו את כל השחיטה, עד שחזר בו מכל הענין. והרב היה שם כל הזמן ובמקום לעודד את השוחט - עזר לבעל הבית. ואמר שהשוחט עוקף סמכות שהעיר למשגיחים שעובר טריפות.

סב. בא וראה כמה גדול עונשו של מי שיש בידו למחות ולא מיחה, שדם החוטא שמת בעונו. דורש הקדוש ברוך הוא מידו, וכל הדמים הנשפכין בישראל תולין בו, עד כדי כך שאותן שבעים אלף מישראל שנהרגו בגבעת בנימין תלו בסנהדרין בדור ההוא.

סג. מי מי שסיפק בידו למחות ולא מיחה ולהחזיר את ישראל למוטב ואינו מחזיר כל הדמים הנשפכין בישראל אינם אלא על ידו שנאמר "ואתה בן אדם צופה נתתי לבית ישראל ושמעת מפי דבר והזהרת אותם וגו' הוא רשע בעונו ימות ודמו מידך אדרוש" לפי שכל ישראל ערבים זה בזה ולמה הן דומין לספינה שנקרע בה בית אחד אין אומרין נקרע בה בית אחד אלא כל הספינה נקרעת, כך הם ישראל, שנאמר "הלא עכן בן זרח מעל בחרם ועל כל עדת ישראל היה קצף" וגו' ושמה תאמר אותן שבעים אלף שנהרגו בגבעת בנימין מפני מה נהרגו לפי שהיו להם לסנהדרי גדולה שהניח משה ויהושע ופנחס בן אלעזר עמהם היה להם לילך ולקשור חבלים של ברזל במתניהם ולהגביה בגדיהם למעלה מארכובותיהן ויחזרו בכל עיירות ישראל יום אחד ללכיש, יום אחד לבית א-ל, יום אחד לחברון, יום אחד לירושלים, וכן לכל מקומות ישראל, וילמדו את ישראל דרך ארץ בשנה ובשתיים ובשלוש עד שיתישבו ישראל בארצם כדי שיתגדל ויתקדש שמו של הקדוש ברוך הוא בעולמות כולן שברא מסוף העולם ועד סופו והם לא עשו כן אלא כשנכנסו לארצם כל אחד ואחד מהם נכנס לכרמו ולזיתו ולשדהו ואומרים שלום עליך נפשי כדי שלא להרבות עליהן את הטורח, וכשעשו בני בנימין דברים מכוערין ודברים שאינם ראויין באותה שעה ביקש הקדוש ברוך הוא להחריב את כל העולם, אמר הקדוש ברוך הוא לא נתתי לאלו את ארץ ישראל אלא כדי שיקראו וישנו ויעסקו בתורה כל ענין בזמנו וילמדו דרך ארץ כו' עש"ב. (תנא דבי אליהו רבא פרק י"א)

סד. איתא במסכת (מגילה י"ב) לכן אומרים ארור המן אשר בקש לאבדי כי הוא האכיל את בני ישראל במאכלות אסורות, על ידי כך היה לו את הכח לגזור על היהודים גזירות קשות. וכתב בב"ח (או"ח סי' תר"ע) וזל"ק, בפורים היתה עיקר הגזירה לפי שנהנו מסעודתו, על כן נגזר עליהם להרוג ולאבד את הגופים שנהנו מאכילה ושת"י של איסור ושמחה ומשתה של איסור, וכשעשו תשובה עינוי נפשותם כמו שאמרה אסתר "לך כנוס את כל היהודים ואל תאכלו ואל תשתו שלשת ימים" לפיכך קבעום למשתה ויום טוב לזכור את עיקר הנס. ולכן אומרים ברוך מרדכי היהודי כי בזכותו היהודים ניצלו מגזירתו של המן, הוא נזהר

שיהודים לא יכשלו במאכלות אסורות, ולכן הוא ישב בשער המלך לשמור שאסתר לא תאכל אוכל שאינו כשר.

סה. וידוע הרמב"ם הקדוש ז"ל בַּמְקָתָבוּ הַיְדוּעַ הַנִּקְרָא "אֲגֶרֶת תִּימָן" וּמוּבָא בְּדָגְלַ מַחֲנֵה אֲפֵרִים" (פרשת עקב מקטב מהרמב"ם זצ"ל) שְׂשֻׁבְעִים אֶלְפֵי אִישׁ כִּפְרוּ בַתְּחִיַת הַפְּתוּיִם בְּגָלַל שְׂאֵקְלוֹ וְנִתְפַטְמוּ בַּמְאֻכְלוֹת אֲסוּרוֹת עַד שִׁצְצָאוּ מֵהֶדֶת וּבָא עֲלֵיהֶם מֶלֶךְ וְהָרַג אֶת כָּלָם¹⁹ רח"ל.

סו. וְכֵן הִכְשִׁילוּ עֲשָׂרוֹת אֲלֵפֵי יְהוּדִים עֲשָׂרוֹת שָׁנִים בְּנִבְלוֹת וּטְרָפוֹת בְּעִיר קְרָאקָא כְּשֶׁהָיָה בַעַל "מְגִלַּה עֲמֻקּוֹת" הַגָּאוֹן הַקְּדוֹשׁ הַמְּקַבֵּל רַבִּי נֶתָן נָטַע שְׂפִירָא זְצוּק"ל אַב בֵּית דִּין קְרָאקָא, וְהָרַב הַקְּדוֹשׁ בַּעַל "מְגִלַּה עֲמֻקּוֹת" נֶתָן תַּקּוּן גְּדוֹל לְהַבְעִילֵי תְּשׁוּבָה.

סז. ידוע מה שכתב בספר דרך הנשר שהצדיק הקדוש רבי נתן אדלער (ומה שאמר הבעל שם טוב זי"ע, ראה בספר דגל מחנה אפרים (פרשת עקב), ועוד בשאר ספרי תלמידי הבעל שם טוב שכתבו), שיעקר עיכוב ביאת המשיח שאינו בא הוא בגלל השחיטה שמאכילים את עם ישראל בנבילות וטריפות ואם יתקנו זאת יבא תיכף ומיד ממש,

סח. בספר דרך הנשר מובא מהצדיק הקדוש רבי נתן אדלער, שיעקר עיכוב ביאת המשיח שאינו בא הוא בגלל השחיטה שמאכילים את עם ישראל בנבילות וטריפות ואם יתקנו זאת יבא תיכף ומיד ממש, ואעתיק מה שכתב שם ממקצת מספר "האבי"ב" [ראשי תיבות אחינו בני ישראל בגולה] מהנוגע לדעת בדורנו וז"ל: ר' נתן אדלער ותלמידו ר' משה סופר מפרעשבורג מקובלים בנסתר, ר' נתן אדלער רצה לפסול השוחטים דפראנקפורט דמיין, ולהכניע חותם הסטרא אחרא ששורה על שוחטים פסולים בסוד על חרבך תחי' וגו' ואלמלא השיג כל רצונו בא משיח, אך הסמ"ך מ"ם העמיד עליו רודפים קצבים והוצרך לברות. וזה

נעשה בחינת מת, והוא אבי אבות הטומאה וכו', ורמ"ח איבריו נטמאים וטמא טמא יקרא לכל דבר, ונעלם ממנו אמיתת החיות שהיא אלקות של כל העולמות, ונטמא ונופל לדיעות זרות ואלהים אחרים, הם אלילים אלמים מתים וחזכי מתים יקראו להם. לכן התנאים ואמוראים ובעלי המדות וחכמי המשנה הם שמורו נפשן שלא יתגאלו בפת בג הזקן וביין משתיו, ולכן האירו שכלם והי' שורה עליהם רוח הקודש, לפרש כל מאמר סתום בדת התורה הקדושה, כי שרתה עליהם כח אלקי, אשר הוא ואורייתא כולא חד ואור נשמתם גי"כ הוא חוט המשולש אשר לא ינתק לעולם ולעולמי עולמים. אבל אנשים הללו בודאי נטמאים ונטמאו דמם, ומשם לבם ומוח שלהם נטמטם במאכלות האסורות והטמאות, ולכך החיות שלהם נוטה למינות ואפיקורסות, ולא יכלו לקבל מתיקות נופת צוף דברי מאמרינו הבנויים עפ"י שכל אלקי עולם ומלך עליון. והואיל והעיון פניהם יוצאו לחוץ, פתאום יבוא עליהם הכורת, וכרות יכרות אותם וכל אשר להם. וכך עלתה להם, כי לא היו ימים מועטים עד אשר בא עליהם מלך גדול והרג אותם וביזו כל אשר להם, ע"כ תוכן דבריו.

19 ובא וראה מה שכתב הרמב"ם ז"ל, הובא בספה"ק צפנח פענח ובספה"ק דגל מחנה אפרים (פרשת עקב), ששמע מהבעל שם טוב זי"ע, שפעם אחת שאלו אנשי מדינה אחת במכתב להרמב"ם ז"ל על תחיית המתים לומר להם מן התורה. ומה שדרשו חז"ל בגמרא מן הפסוקים, אמרו שיש לדורשם באופן אחר. ולא רצה להשיבם הוא בעצמו דבר, אך אמר לתלמידו ר' שמואל אבן תבון שהוא ישיבם. וזה תוכן דבריו בקיצור על פי חכמת הטבע, כי מכל מיני מאכל ומשקה נעשה דם, ומזהם יורד אל הכבד, ומהכבד עולה הברירות אל הלב, ומהלב יורד המובחר והדק אל המוח, ושם שורה השכל וחיות של האדם. ומי ששומר עצמו ממאכלות המותרות והאסור והטמא, נעשו דמיו צלולין וטהורין, ויש לו לב טהור, והמוח והחיות שלו נעשה חיות טהורות להשיג אמיתית החיות שהיא אלקות של כל העולמות המחי' את כולם. ומי ששומר עצמו יותר, ומקדש את אכילתו עפ"י דרכי ד' ותורתו, נעשה מזה בנין אב, והוא השכל לכל רמ"ח איבריו ומתקדשים ומטהרים. וכן להיפוך ח"ו, נעשה בנין אב שכל עקור ומעופש בדעות זרות, וחיות שלו

היה סוד ירידת הבעל שם טוב הקדוש לעלמא הדין ורמז על זה ב"זע"ם" תצעד אר"ץ, ראשי תיבות: זביחה עירובין מקוואות. וכמעט כל גרמניה יצאו מדת ישראל!!!

טו. ע"כ באנו בשורות אלו למען הצלת אחינו בני ישראל בארץ הקודש מאכילת נבילות וטריפות בואו לעזרת ה' בגיבורים ולתקן כל הדברים הנ"ל במשחטת יפה עוף בטירת הכרמל.

עו. והנני לברך את הרבנים הצדיקים כל הפועל לתקן את המעובט בזה, שיזכה לאושר ועושר מנוחה ושמחה ונחת בבריות גופא ונהורא מעליא וכל טוב ברוחניות וגשמיות מעתה ועד עולם באריכות ימים ושנים טובים בעזרת ה' אמן סלה, וחפץ ה' בידו יצליח. וכדאי מצוה זו שיקרב²⁰ ביאת משיחנו אמן.

נאום השוחטים בשחיטת יפה עוף, טירת הכרמל, כתבנו כל מה שאנחנו זוכרים על פי בקשתכם שניתן לכם הכל בכתב.

ביום ששוחטים את דבריהם לאמר מי יתן לנו לאכול בשר ואל תקרא וְיִשְׁחָטוּ אֶלָּא וְיִשְׁחָטוּ שהיה נתחייבו שונאיהם של ישראל כליה על שבקשו לאכול בשר תאוה היינו בשר נחירה, ואבותינו חטאו ואינם, ואנחנו אם נעשה כמעשיהם לא טובים להיות נלכדים בעונם ח"ו, ואוי לנו מיום הדין ואוי לנו מיום התוכחה: ואין לנו פה לדבר ומי יוכל להגיד ולספר מה שעבר עלינו עד כה שגרמו לנו השוחטים כמה רעות ולא ידעו ששחטו לעצמם בסכין פגומה כמו כן יהיה מיתתם בכלל נבילה וטרפה לכל הוא הקליפה רח"ל תשליך אותם, ומוכרח להיות מגולגל בכלב וכי עיי"ש באריכות גדול.

20 כמו שכתוב בספר "ברית מטה משה" על הגדה של פסח בדף האחרון זול"ק: ועכשיו שאיתרע חזקתם ראינו למפרע שדבר זה החריב את ביתנו אשר עדיין לא נבנה בימינו, והשכינה בגלות עדיין בעונינו, וכאשר נמצא כמה קלקולים אשר אין להעלות על הספר כי קצר היריעה מלהשתרע, וכו'. ובפרט בשחיטת הכבשים מחמת צמרו קרוב הדבר לפשוע ולקלקל ומחמת שיש להם לשחוט הרבה אינו מדקדקים כ"כ וממהרים לשחוט וקרוב לוודאי שמאכילין נבילות וטריפות כאשר נתברר...ומי שיהי' מותמ' בדבר ולומר מה גבר בגוברין ומה יום מיומים ויקל בדבר הזה בוודאי מנהג אבותיהם

פרק יג

מכתב נורא למעכת הדר"ג הגאונים חברי הביד"ץ שליט"א

דוד שווימער – רב ומו"ץ שכונת בית ישראל

רחוב לייב דיין 15 פעיה"ק ירושלים תובב"א טלפון 02-5377510

בס"ד, יום שני ה' שבט תשע"א

למעכת הדר"ג הגאונים חברי הביד"ץ שליט"א דפה עיה"ק ירושלים תובב"א, אחדשה"ט בכבוד הראוי

במענה לשאלה שנשאלתי היום במושב בית דין דפה עיה"ק ירושלים, אודות מה שאמרו בשמי שהעופות הנשחטים במפעל "הידורים" שבהשגחת הביד"ץ, יש לחשוש שאינם כשרים, ומה הם הנימוקים לחשש זה, הנני להבהיר כדלהלן:

חשש זה מתבסס על שלושה נימוקים עיקריים שהם:

א. שלטון הפחד שמשליט מנהל המפעל החדש אלעזר ויס על השובי"ם, עד שנתונים הם בלחץ אימתני ובאיום תמידי לפטר אותם ממשרתם אם לא יספיקו די העבודה ומחמת איום זה גם יראים להטריף עוף שאינו כשר.

ב. האיום התמידי המרחף על השובי"ם והמשגיחים ע"י הנהלת ועד השחיטה ויראים לסור מהוראתם, הנוגדת לעתים כל דעת ודין תורה ולעתים הוא היפך מהשגחה על כשרות הבשר והעופות. תחת שיסורו השובי"ם והמשגיחים להוראת הרבנים. באיום "שלא יקבלו משכורת" ו"נראה מי בעל הבית כאן" גם עירובם התמידי בעניינים הלכתיים בשעה שאין תפקידם אלא בניהולו הכספי של וועד השחיטה, משרה אורת אימה בין השובי"ם ומשגיחי הכשרות היראים לדווח לרבנים על מכשולים.

ג. חשש כבד מלהעניק כשרות לאחד שאינו שומר תורה ומצוות, וביותר לאחד הידוע כאינו נאמן, שהוא בעל מפעל "הידורים" וגופי הכשרות בארץ הקודש, שהכשירו הבשר והעופות במפעלים שתחת בעלותו כבר התנערו ממנו, לאחר שנכחו ברמאותו וזיפיו, (וקלא דלא פסיק שגם וועד הכשרות של עדתינו נכחו בדגים ששיווק בהשגחת הבד"ץ שהם דגים טמאים).

ויוסבר: אין מן הצורך להכביר במילים, על שלטון הפחד האימתני שמשליט מנהל המפעל אלעזר ויס על השוחטים, הנתונים בלחץ נוראי של הספק העבודה, עד שמן הנמנע שמן עבודה מהירה כזאת לא תצא תקלה תחת ידם, כי הדברים הידועים בין השוחטים, וניתן בניקל לברר אצלם הדבר. ואסביר דברי במקצת: (1) במקום השחיטה ששוחטים העופות, התקין המנהל, עין אלקטרוני המפקח על עבודת השוחטים, ואם משתהים במקצת בעבודתם, מיד מתקשר טלפונית לאחד מן הממונים (ובכוונה תחילה אני נמנע מלנקוב בשמו, כדי שלא לפגוע בכבודו, לפי שגם הוא נתון תחת לחץ נורא זה), כדי ללחוץ עליו לזרוז בעבודתו. (2) אחד מן השוחטים הוותיקים והמפורסמים, מהמיוחדים והמובחרים שבין השוחטים של עדתינו,

נפסל בהוראה מפורשת של אחד מהממונים שם (בתיאום עם מנהל המפעל ?) [ובמידת הצורך אף אנקוב בשמו, ויהיה ניתן לביור] מלשמש כשוחט במפעל החדש, לפי שעבודתו נעשית במתינות ובישוב הדעת, שלא כפי הקצב הדרוש במפעל החדש, וכדבריו של הממונה שאין ביכולתו של שוחט זה "לערוף ראשים". (3) אחד מחברי הנהלת וועד השחיטה הורה, מטעמים מסחריים, לשוחטים במפעל החדש, בתיאום עם מנהל המפעל, לעבור על תקנת וועד השחיטה, שנתקנה מאז ומקדם ומטעמים הלכתיים, שלא לשחוט יותר מעשר אלף עופות ביום. וזאת לאחר שהממונה האחראי עוזב את שערי המפעל ו"מעיפים אותו הביתה", כלשונו של מנהל המפעל, בתיאום עם אחד מחברי הנהלת ועד השחיטה. (5) תמוהה העובדה מאד, מה שהעידו השוחטים בפניי שמאז שהחלו לשחוט במפעל החדש כמעט ולא נפסל סכין אחרי השחיטה, ואילו במפעל הישן הם מעשים בכל יום שנפסלים סכינים כמה פעמים ביום, ופוסלים כל העופות שנשחטו בהם, מאז הבדיקה האחרונה שנמצאת מהודרת. (6) מוזר מאד שביום שלמחרת שיורד גשם נפסלים במפעל הישן הרבה עופות מחמת פגימת הסכינים (הנגרמים עקב לכלוך העופות) [בתחילת שבוע זה, שהיה לאחר הגשם של יום השבת, נפסלו כמה וכמה סכינים כמו כן לפני כשבועיים נפסלו במפעל הישן 3000 (שלושת אלפים) עופות ביום אחד, מחמת פגימת הסכינים], ואילו במפעל החדש לא נפסל אפילו סכין אחד [כפי עדות השוחטים, ובמידת האפשר אף אנקוב בשמם וניתן לביור]. (7) תמהים אנו על העובדה שלפני כמה שבועות, סיפק משק אחד עופות הודו לשני המפעלים, גם במפעל הישן וגם למפעל החדש [כעדות המשגיח, שבמקרה הצורך אנקוב את שמו] ובעוד שבמפעל הישן נפסל כל תוצרת של אותו היום, והופסקה השחיטה לשם כך, מחמת ספיקות שנתגלו בבני מעיים, שנבעו מחומר הזרקה מוגבר שהזריקו בעופות, ואילו במפעל החדש נשחט הכל והוכשר ללא שום ספיקות ושאלות. (8) זאת ועוד אנו תמהים, היתכן שבמפעל הישן מובאים מידי יום ביומו כמה שאלות על שתי מרוח, ואילו במפעל החדש לא היה מעולם שאלה כזו. (9) גם מבקשים אנו לברר כמה פעמים נשאלה על עוף או קורקבן, האם כל זאת אינו אומר דרשני. וכל זאת עקב הלחץ האימנתי והפחד התמידי שנתונים בהם השוחטים והבודקים.

וכאן נשאלת השאלה, האם אין בכל הנימוקים אלו לעורר חשש על כשרות השחיטה במפעל החדש.

ומכאן לסעיף השני על האיום התמידי המרחף על השובי"ם והמשגיחים על ידי הנהלת וועד השחיטה, שאם יאמרו דבר שאינו כרצונם, או יפעלו שלא כהוראתם יפוטרו מיד מעבודתם, גם אם הוראתם נוגדת, לעתים, כל דעת ודין תורה, ולעתים הוא היפך מהשגחה על כשרות הבשר והעופות. היתכן כזאת בישראל שיהיו השובי"ם והמשגיחים נתונים ללחץ חיצוני שייראו מלומר את האמת ולדווח לרבנים הממונים על כל מכשול. (1) האם בהוראת אחד מחברי הנהלת וועד השחיטה למשגיח שלא לנסוע להשגיח בעת העמסה שלא יהיה בהם חשש נפולות, דבר הנוגד כל דעת ודין. המשגיח אף הוזהר שלא יגלה לרב הממונה שאינו נוסע, אלא אדרבה, המשגיח הוזהר לומר בפני הרב, שאכן השגיח על כך. [ובמידת האפשר אנקוב בשמו]. והמשגיח דיווח על הוראה זו למשגיח הממונה עליו, ומשום שדיווח

המשגיח הממונה, אודות המכשול לרבנים, פוטר ממשרתו, אתמהה. (2) שלא להתייחס לכך מה שניתנה ההוראה על ידי אחד מחברי הנהלת וועד השחיטה למשגיח המיועד לכך שאין צורך לנסוע להשגיח בצרכניית "אושר עד" על הבשר והעופות הנמכרים שם. (3) בהוראתו של אחד מחברי הנהלת וועד השחיטה [שאנקוב את שמו במידת הצורך] ניתנה הוראה לשוחטים שבמפעל החדש, לעבור על תקנת וועד השחיטה, שהורה ראש צוות השחיטה לשוחטים שלא לעבוד יותר ממש שעות ביום, כתקנת וועד השחיטה זה מכבר, וזאת כמובן מטעמים הלכתיים, השוחטים ששאלו אודות תקנת וועד השחיטה, נענו באיום שאם לא יעשו כן "נראה מי בעל הבית כאן". (4) עירובם התמידי בעניינים ההלכתיים בכשרות העופות והבשר, בעת שאין תפקידם אלא בניהולו הכספי של וועד השחיטה, משרה אורת אימה בין השובי"ם ומשגיחי הכשרות, ויראים לדווח לרבנים על מכשולים. ואף משתמשים באיומים כלפי רבנים ומוצי"ם שיפוטרו ממשרתם אם לא ימלאו אחרי דרישותיהם, ויהינו להביע דעתם דעת תורה [כפי שנכוח גם מעכ"ת שליט"א לשמוע בעת הדיון בבית הדין באיומיו של אחד מחברי הנהלת וועד השחיטה]. ואטו כי רוכלא ניזול ונימני כל המקרים בהם איימו על השוחטים, הבודקים והמשגיחים, כי אם יאמרו דבר שלא כרצון חברי הנהלת וועד השחיטה, או יעשו שלא כרצונם יפוטרו ממשרתם "ונראה מי בעל הבית כאן", ו"מי נותן המשכורת". ועומדים הם תחת איום תמידי שלא לפצות פה שלא כרצון חברי הנהלת וועד השחיטה. והדברים ניתנים לבירור אצל השובי"ם והמשגיחים [כשלא יעמדו תחת איום פיטורין, ולא ייראו לומר את האמת]. (4) גם לא שמעו בקולו של מרן הגאב"ד שליט"א שהורה להם לפרסם הודעה מיוחדת בחנויות המוכרות בשר טרי ללא בלומבס. (5) לא זו בלבד אלא שבתקופה אחרונה מייחדים לעבודה אחרת זו, כשחיטה, וממנים כשוחטים לשחיטה המהודרת של עדתינו, אברכים צעירים אשר רבים מהם אינם יודעים העבודה כראוי, ומן הנמנע שיעשו עבודתם כראוי. במקום אשר עד עתה ידוע היה כי לא ניתנה עבודה זו אלא למבוגרים, יראים ושלמים, הבקיאים היטב במלאכתם. ומתקנת וועד השחיטה שלא למנות שוחטים שהם למטה מגיל שלושים.

האם אין בכל האמור לעיל לעורר חשש, ויותר מזה, על כשרות העופות והבשר הנשחטים במפעל החדש.

ומכאן שהתאמת החשש הכבד מלהעניק הכשר לאחד שאינו שומר תורה ומצוות, שהיה אחד מאבני היסוד בכשרות העופות והבשר, שהעמידם הגאון הגדול מורנו רבי מאיר ברנדסדורפר זצוק"ל, שמסר נפשו עשרות בשנים להעמיד השחיטה המהודרת של עדתינו על מכונה, המפורסמת בכל העולם בהידורה. ונימוקיו עימו: (1) בעוד שאצל יהודי כשר שהוא שומר תורה ומצוות, מפקחים בארבע עיניים שלא יבוא לידי מכשול בעת חולשתו כשיתגבר עליו יצרו, הרי אצל אחד שאינו שומר תורה ומצוות מן הנמנע מלהשגיח כל העת שלא יבוא לידי רמאות, והיה מנמק לומר שדי בכך שמשגיח הכשרות הממונה על הבלומבס יסיח דעתו לרגע אחת, כדי להביא בלומבס למקום אחר, ומיד יקח אחד מהפועלים גלגל שלם של בלומבס המונה כחמש מאות אלף בלומבס, ויעשה בהם כאוות נפשו. להאכיל נבילות וטריפות ברבבות עופות. [באומרו שמבחינה מסחרית כדאי לו לבעל

המפעל לשכור פועל מיוחד שיהיה מיועד עבור זה, להמתין להסחת דעתו של המשגיח לרגע אחת ביום, כדאי לקחת גלגל בלומבס, וכך יעלה בידו להכשיר הרבה עופות שפוסלים בשחיטה המהודרת של עדתינו, ואף גרוע מזה רח"ל]. (2) ביותר לאחד כזה שכל מגמתו הוא לשבור את מחירי השוק, ולעיתים הוא מוכר למטה ממחיר הקרן [ולאחר שיעלה בידו להיות המפעל הבלעדי שתחת ההשגחה, יעלה את המחירים] בוודאי יחפש כל הדרכים לרמות ולזייף כדי שעל ידי זה יהיה בידו להוריד המחירים. [לא לחינם כמעט נשחטו לאחרונה במפעל החדש עופות הודו, שלא אושרו על ידי המשגיח הממונה על הזריקות, עד להתערבותו של המשגיח הממונה על הזריקות שזעק ככרוכיא למנוע שחיטה זו, בעוד שמתחילה היה הוא צריך לאשר המשלוח, וללא אישורו אין להביא כלל עופות אלו למפעל]. (3) גם הנהלת וועד השחיטה עצמה ידעה מנתונים אלו, ולשם כך העמידו פנים ברמאות, עד לפני כחצי שנה, שהמפעל החדש נתונה תחת בעלותו של שומר תורה ומצוות, גם כשכבר נודע לכולם מי הוא בעל המפעל האמיתי. (4) תמוהה העובדה מאוד, שבעוד שבמפעל הישן שתחת ההשגחה, שמורים הבלומבס והוואלגראמעס בכספת הנעול במנעול כבד, הרי שבמפעל החדש מונחים הבלומבס והוואלגראמעס, שהם יסוד הכשרות המעידה על כשרות הבשר, בארגז של גבס הנעול במנעול פשוט, ומובן לכל שבניקל יעלה ביד כל אחד המעוניין בזה, להוציא משם בלומבס וואלגראמעס כאוות נפשו. (5) מה עוד שכל זה מדובר באחד, כאמור לעיל, שגופי הכשרות השונים בארץ התנערו ממנו עקב רמאותו וזיפו התמידי [שמכיון שחלק גדול מהעופות והבשר בארץ נתונים תחת בעלותו, קל בידו לנייד עופות ובשר מכאן לכאן והדברים מובנים לכל]. (6) ביותר שיש קלא דלא פסיק, שוועד הכשרות של עדתינו החרדית נוכחו, כאמור, שהדגים ששיווק בחותמת הביד"ץ הם דגים טמאים. והיאך ניתן לסמוך עוד על מידת אמינותו על כשרות הבשר והעופות.

נב. כאמור מסיבות הנימוגות לעיל בסעיף ב, 4, נמנעתי מלנקוב בשמות האנשים בדברים האמורים כאן, אך במידת הצורך, ובמידת האפשר, ובהסכמת האנשים, במידה ולא יהיו נתונים תחת איומים, אף אנקוב בשמותם באופן שיהיה ניתן לברר כל העובדות הנ"ל לאשורם ולאמיתותן.

לאור כל האמור לעיל, מובן מאליו, שללא דיון ובירור מעמיק כדי לתקן כל המכשולות, ולהחזיר סדרי כשרות השחיטה המהודרת על כנם, כפי שהתקינו לעשות בחיים חיותו של מורי ורבי הגאון הקדוש, צדיק האמת רבינו מאיר ברנדסדורפר זצוקלה"ה, נמנע ממנו על פי דין ודעת תורה, לכתוב מכתב התנצלות או תמיכה.

ואנכי את נפשי הצלתי לאחר מסירת הדברים והנימוקים למעכ"ת שליט"א

הכותב וחותם בצער ודמע בראות כבלע את הקודש

בכבוד הראוי

נב. אף שבדאי אין מקום להשיב לדברי הבלע של אותו הדיוט הקופץ בראש, שמינה את עצמו ליו"ר עדתינו הקדושה ודינו מבואר בשולחן ערוך יורה דעה בסימן רמ"ג. אך מחמת משנה זהירות שלא יתפרסם המכתב במקומות שאינם רצויים ואינם ראויים, מתבקש מעכ"ת הדר"ג שליט"א לגנוז המכתב מעיני רואים, ואף מעיני היוצאים והנכנסים המשמשים בקודש.

יום שלישי ו' שבט תשע"א לאחר שכבר נכתב המכתב אמש, הובא לידיעתי היום על ידי אחד הבודקים החשובים של עדתינו, שבמפעל החדש מתקיים היום שחיטת עופות, בעוד שבמפעל הישן לא מתקיים שחיטה כי העופות מודלקות בשוק, ועל פי הוראתו של רב וועד השחיטה, נמנעים לשחוט עופות כאלו, כדי שלא לבוא לידי חשש טריפה. ואילו במפעל החדש שוחטים עופות מודלקות אלו, והרופא הויטרנרי חותך מקום הדלקת עד למטה, באופן הנמנע לראות את הדלקת, ולבדוק אם הדלקת מגיעה עד צומת הגידין. ובודאי שבאופן זה יש חשש כבד של טריפה על העופות. והבודק שהודיע לי עובדה זו בטלפון, ביקש שלא לומר עובדה זו בשמו, מחשש פן יבולע לו ויפוטט ממשמרתו. [ובמידת הצורך והאפשר אנקוב בשמו בפני חברי הביד"ץ, והדבר יהיה ניתן לבריור]. עכ"ל מכתב מהרב דוד שוימער שליט"א.

על כן סוף דבר הכל נשמע, אשרי חלקם ועמלם לאלו שעומדים ונזהרים להגן ולשמור את ביתם במאכלות אסורות, ושומרים את נפשם ואת ילדיהם ממכשולים בעיני מאכלות אסורות, וה' הטוב יהיה בעזרם לזכות את הרבים!

